

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Blusen prøves.

Dette interiorbillede av en improvisert, hjemlig systue henviser til den illustrerte artikkel

inde i bladet (side 10 og 12), der forklarer vore læserinder, hvorledes man kan sy mange, nyttige klædningsstykker ved hjælp av den „Sykurv“, som hver uke findes i „Allers Familie-Journal“. For dem som ikke tidligere har hat øie for den lille, praktiske rubrik, vil det kan-

ske være av interesse at se, hvilke resultater der kan naas ved hjælp av „Sykurven“s udmærkede færdigklippede silkepapirmønstre. I denne uke indeholder „Sykurven“ mønstre til den kimobluse som her er avbildet.

Hvad der interesserer damerne.

Kaffevarmer med hardangersøm og med heklede forbindelsesblonder.

(Hertil hører bill. 1-3.)

Denne pene, solide kaffevarmer består af 3 felter af hvitt hardangerlerret, paa hvilket 7 traader fylder 1 cm. Hvert felt pyntes med et meget virkningsfuldt hardangerbroderi som paa-begyndes 4½ cm. fra den nederste kant; man syr det efter bill. 2.

Bill. 1. Kaffevarmer med hardangerbroderi og heklede blonder.

Al kløstersøm (de rette plattsøm) udfører man med hvitt perlegarn nr 5, derpaa afgitrer man støftet inde i figurerne, idet man stadig klipper 4 s'of-traader over og lar 4 staa. De løse traader trækker man ut, hvorved det klare mønster danner sig. De tilbageblitte traader besyr man nu med hardangersøm, hvortil anvendes fint perlegarn nr. 8, og samtidig syr man picol'ene og edderkopsnon'gerne.

Man bøjer felternes ytterkant om, kanter dem omhyggelig med bændelbaand og forbinder dem to og to sammen, paasydde ved heklede blonder som snøres sammen med blaa silkebaand.

Blonden ses paa bill. 3 og hekles med hvitt glansheklelegarn nr. 40 i et opslag af 13 l. (luftmasker). Man slynger fast i den 1. av luftmaskerne, hekler 1 l. og vender arbeidet

Om den derved fremkomne luftmaskering hekles 3 f. m. (faste masker), 1 pct. (picol), som bestaar av 4 l., 1 f. m. i det oversle maskede av den foregaaende f. m., 4 f. m., 1 pct., 3 f. m., * 13 l., arbeidet vendes, masken paa naalen slynges fast i den sidste f. m. paa den foregaaende bue, * * 1 l., arbeidet vendes.

Om luftmaskebuen hekles: 3 f. m., 1 pct., 2 f. m., 8 l., arbeidet vendes; m. paa naalen slynges fast i den 2. f. m. imellem den sidste bues to pct., 1 l., arbeidet vendes.

Om denne bue hekles: 3 f. m., 1 pct., * 4 f. m., 1 pct., 3 f. m.

Den paaabegyndte, foregaaende bue gjøres nu færdig med 2 f. m., 1 pct. og 3 f. m. Man gjentar endnu 1 gang fra * til *, hek'er derefter om den samme bue endnu 2 f. m., 8 l., arbeidet vendes, slynger masken paa naalen til den 3. f. m. imellem de 2 pct. paa den bue som staa i samme rad, og derefter 1 l., arbeidet vendes. Om den sidst omtalte bue hekles saa: 3 f. m., 1 pct., 4 f. m., 1 pct., 3 f. m. De halvfærdige buer behekles saa hver med 2 f. m., 1 pct. og 3 f. m., og saa begynder man forfra med en ny bue, idet man som ved begyndelsen hekler 13 l., vender arbeidet og slynger masken paa naalen til den sidste f. m. paa sidste bue i den nederste buerad * *, og saa gjentar man vedblivende fra * * til * *.

Bill. 3. Heklet tungeblonde til kaffevarmeren bill. 1.

Naar blonderne er sydd til felterne, snører man disse sammen med blaa silkebaand, som stikkes gennem de ytterste tunger. Oventil pyntes kaffevarmeren med en blaa baands'øse og indvendig anbringes den egenlige varmer, der bestaar av vat, som paa begge sider betrækkes med blaa satin i baandenes farve. Hvert felt er 36 cm. høit, 24 cm. bredt uten blonden.

At bevare synet til sin høie alderdom.

1) Naar øinene paa en eller anden maate gjør ondt under arbeidet, eller naar der danser flekker for ens blik, eller man ser utydelig maa

man la øinene hvile og se bort fra arbeidet. Efterat du har holdt dig i fuldkommen ro i kortere eller længere tid kan du igjen opta arbeidet, men saasnart dine øine igjen er trætte, maa du atter stanse.

2) Pas paa, at du har tilstrækkelig lys, og at det falder godt paa dit arbeide, helst ovenfra eller fra venstre side.

3) Hvis du har svake øine, saa læs aldrig i spurvegner eller jernbaner.

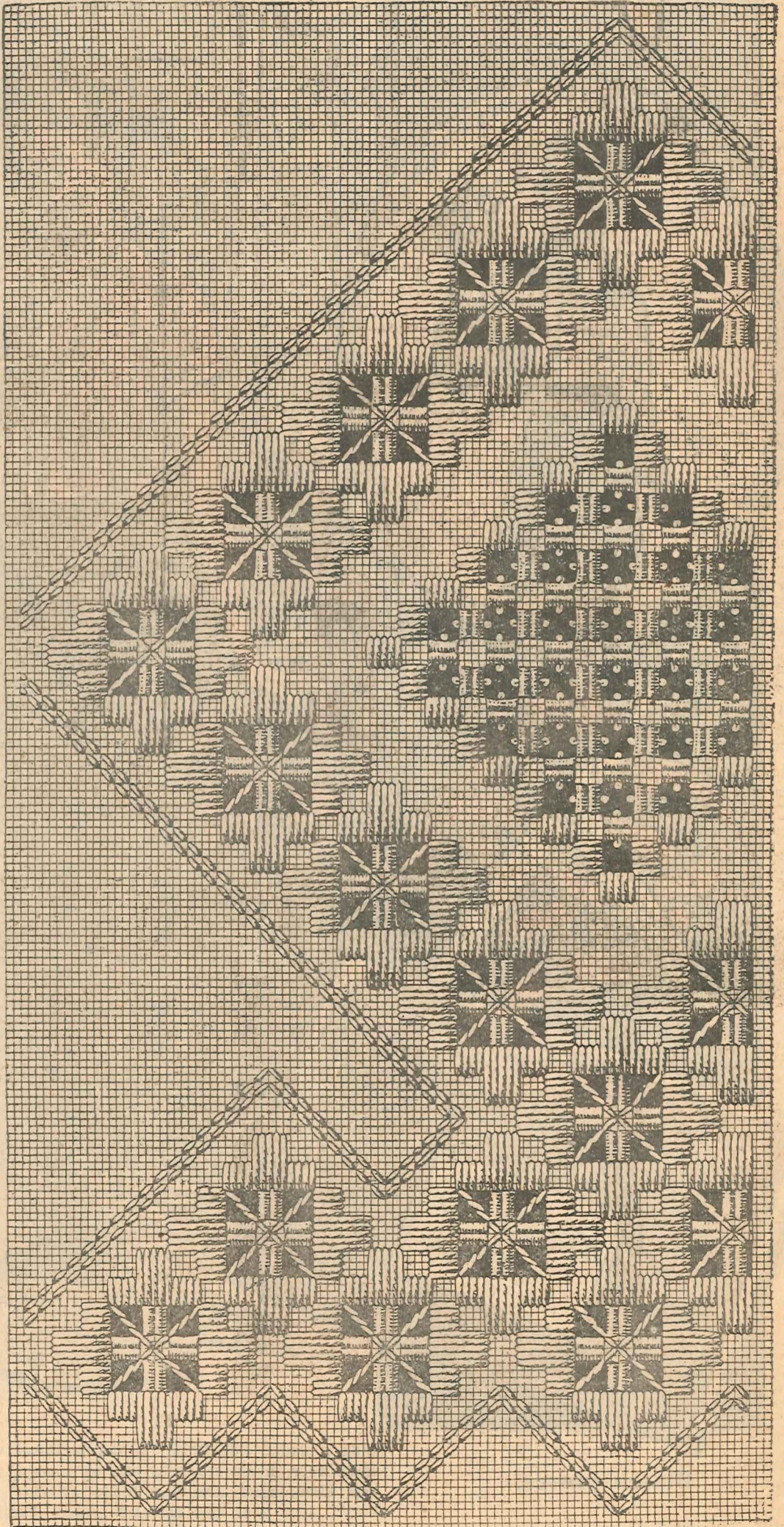
4) Læs aldrig liggende. Det er ikke saa sjel-

den at folk er blit svaksynte ved den fordærlige vane at læse paa sengen.

5) Læs ikke meget under rekonvalescensen efter en sygdom.

6) Den almindelige sundhet burde bevares ved god kost, tilstrækkelig sovn, frisk luft, motion, sunde fornøielser og en passende begrænsning av den strenge arbeidslid.

7) Ta dig den tilbørlige tid til sovn. Den som har meget at læse behøver især rikelig sovn.

Bill. 2. Mønster i hardangersøm til kaffevarmeren bill. 1.

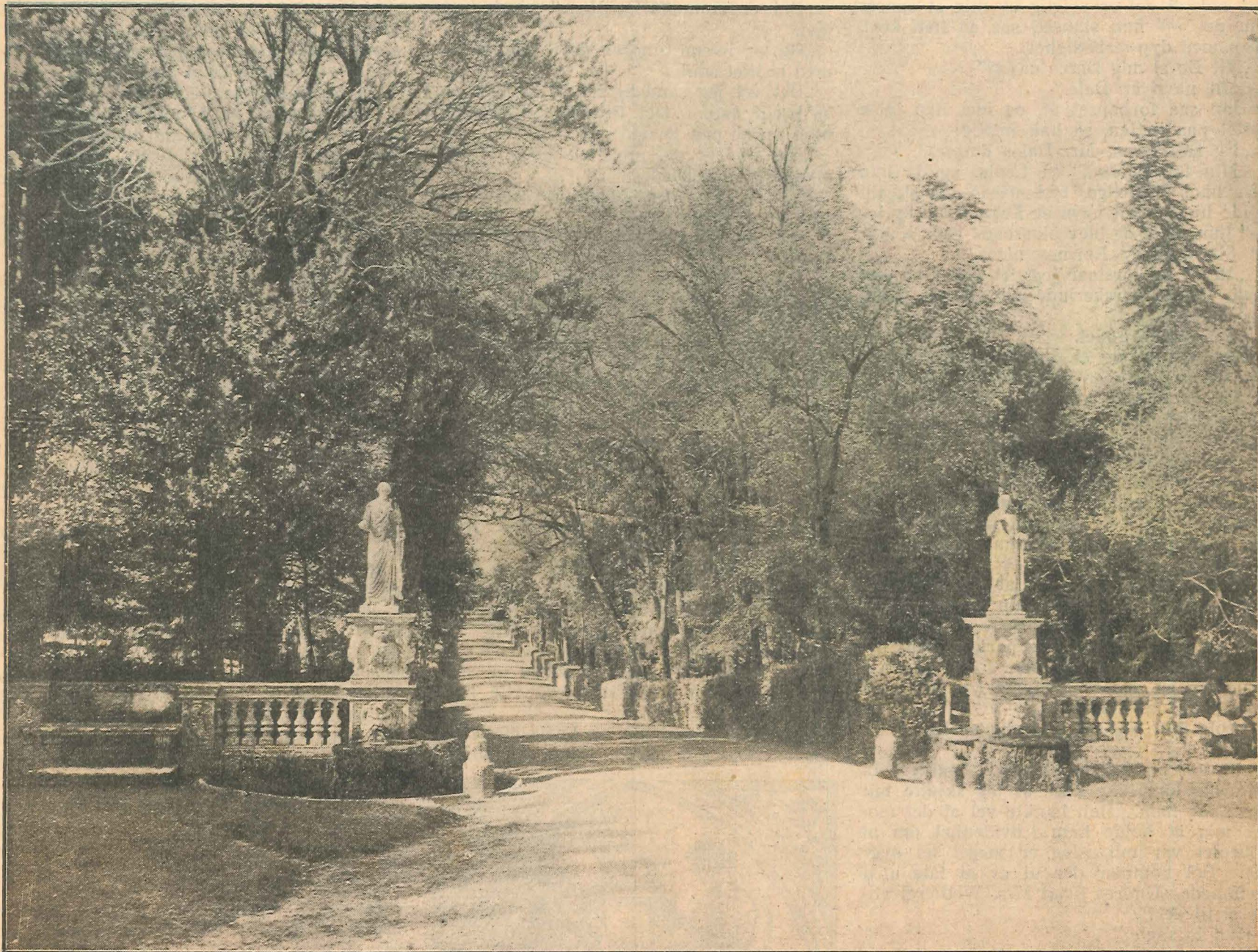
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 20

15. mai 1919.

43 aarg.

Villa Borgheses have ved Rom.

Den som en vaardag har vandret paa veiene utenfor Rom vil aldrig kunne glemme den søte, krydrede, berusende duft av blomstrende frugttrær, som strømmer ut fra de rike villahaver, som ligger i krans om „den evige stad“. Helt fra middelalderen var det skik at de velstaaende romere bygget sine lystslotter utenfor byen, og nogen av Italiens værdifuldeste kunstsatter er samlet i disse rikmandspaladser. Mest beromt blandt dem alle er det landsted, som kardinal Scipio Borghese lot opføre utenfor Porta del Popolo i det syttende aarhundre og som er kjendt under navnet Villa Borghese. Her findes nu en samling billedhuggerarbeider av oldtidens store mestre, og kunstskere fra hele verden vaffarter stadig til det gamle slot for at studere de antikke skjønheter. Men endnu mer betat end av kunsten i de gamle mesterverker blir de reisende som regel ved synet av den deilige park som omgir slottet. Den er av en saa henrivende og frodig ynde at mange kalder Villa Borgheses have for „det lille paradis“.

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Leola bøide hodet.

„Hymnen lød ut til mig som en venlig stemme der opmuntret og trøstet mig. Ja, jeg er Dem meget taknemlig!“

Han nikket alvorlig.

Leola rødmet og stod litt med nedslagne øiner; saa sa hun:

„De sier, De er ensom. Har De ingen venner her paa stedet?“

„Nei,“ svarte han og skjøv hatten tilbake,

„ingen — hverken her eller andre steder i England.“

„Det er meget trist,“ sa Leola, meget interessert og uten tanke paa form og „det passende“. Hvorfor er De saa kommet denne lange vei hjem?“

Han fandt det øiensynlig vanskelig at svare paa dette spørsmål. Han saa op paa abbediet; saa vendte han sine øine mot hende og møtte hendes aapne, likefremme blik.

„Hvorfor vender vandringsmanden i almindelighet — før eller senere — tilbake til sine fædres land?“ spurte han med et svakt smil.

Leola smilte ogsaa og vilde netop til at si farvel for at gaa videre paa sin ekspedition, da han pludselig sa med et sælsomt alvor:

„Tror De virkelig jeg kan faa se abbediet?“

„Ja,“ sa Leola.

„Kanske — vil det være for meget at be om — hvis De la et godt ord ind for mig hos eieren —“ han avbrøt pludselig og sa med paatat ro som næsten grænset til likegyldighet — „det er sandt, jeg kjender jo ikke engang hans navn.“

Et eller andet pludselig indfald fik Leola til at bevare sit inkognito.

„Det er Dale,“ sa hun.

„Dale,“ gjentok han og saa eftertænksomt ned, „Dale — jeg kjender ikke det navn — men hvor skulde jeg ogsaa det fra?“ tilføide han og saa paa hende med et flygtig smil. „Vilde det være for paatrængende — vilde De anse det for uforskammet, hvis jeg bad Dem tale min sak hos ham? Fordrer jeg for meget?“

„Aa nei,“ sa Leola. „Jeg skal — tale Deres sak. Hvorledes skal jeg la Dem vite det?“

„Tusen tak,“ sa han med varm og ærbødig taknemmelighet, „jeg blir her, til jeg faar tilladelse til at gaa nærmere.“

„Ja, gjør det,“ sa Leola rolig. „Jeg skal sende en tjener som kan vise Dem huset. Godmorgen.“

Han løftet paa hatten.

„Godmorgen,“ sa han. Da hun vendte sig om for at gaa, sa han nølende: „Faar jeg — vil De være saa venlig at si mig — jeg vet nok at det er uriktig av mig at spørre om det —“ han stanset, saa sa han kort, men med dyp ærbødighet:

„Vil De si mig Deres navn?“

„Mit navn er Dale.“

Han saa forbauset ut, og idet han igjen løftet paa hatten, sa han hurtig:

„Er De eieren, Mr. Dales datter?“

„Min far er død,“ sa Leola, og da hun saa hans alvorlige, forbausede ansigt, tilføjde hun: „Mit navn er Leola Dale og jeg —“ hun nølte og blev blussende rød — „jeg er Sir Godfrey Lormes niece.“

„Aa — nu forstaar jeg det hele,“ sa han lavt. „De er herskerinde her —“ han pekte paa huset.

Leola bøide hodet.

Han vendte sig et øieblik bort fra hende, saa sa han i en rolig, dæmpet tone:

„De vil kanskje anse mig for uhøflig og utaknemlig, men — jeg tar min begjæring tilbake — nu ønsker jeg ikke at se huset.“

„Som De vil,“ sa hun rolig.

„Jeg er Dem meget taknemlig for Deres venlighet, Miss Dale,“ sa han, „meget taknemlig — og hvor jeg end færdes, saa vil jeg altid huske det. Endnu en gang tak og farvel.“

Han løftet hatten. Uten at si et ord bukket Leola og gik. Da hun hadde naadd græsplænen, vendte hun sig om og saa at han gik langsomt gjennom parken; hans hode var bøiet og hans hænder foldet paa ryggen som en der er fordypet i tanker eller eller nagel av tvil.

Leola følte sig saa underlig urolig og bekymret.

„Undres om jeg saaret ham?“ tænkte hun. „Kanskje han ikke likte at jeg skjulte mit navn for ham. Han tænkte vel at det moret mig at holde ham i uvidenhet om at abbediet var mit. Jeg er meget lei over det. Det kommer der ut av at tale med fremmede. Undres hvad Mrs. Wetherel vilde si til det?“

Hun lo sagte.

Den merkelige hændelse hadde git hende saa meget at tænke paa, saa hun ikke hadde lyst til at gaa ind straks. Hun slog derfor ind paa en vei som førte til baksiden av huset. Hun hadde ikke gaat længe, før hun hørte lyden av brækkende sauer og grylende griser og hun saa sig opmerksomt omkring. Av alle fornoielige ting forekom et landbruk Leola at være det mest fornoielige, og hun skyndte sig videre i retning av de grylende og brækkende lyder, indtil hun kom til en indhegnet plads, hvor der stod nogen kjøer og hester i høi til

opover knærne. Bak denne plads laa farmen og uthusbygningerne. Huset var meget pent og hyggelig, halvt tildækket av vildvin; men det saa tomt og øde ut som om det ikke var bebodd.

„Undres om ogsaa det tilhører mig?“ tænkte Leola. Jeg vil haabe det. Men nu er det kanskje mig som trenger ind paa fremmed eiendom.“

En mand som bar et melkespand kom gaende over pladsen og Leola vinket til ham.

„Hvad er dette for et sted?“ spurte hun sten frygtstomt.

„Det er Home-farm, Miss,“ svarte manden.

„Og — hvem tilhører det?“ spurte hun med et litet smil.

„Det vet jeg sandelig ikke!“ sa han med et bredt smil. „Det tilhørte Sir Godfrey, men nu er han jo død —“

„Da tilhører det mig,“ sa Leola høit og med stor tilfredshet.

Manden stirret paa hende, hvilket jo ikke var saa underlig.

„Kan jeg faa litt melk at drikke?“ spurte Leola.

„Javist, Miss; der staar melk inde i meieriet,“ sa han og pekte paa huset.

Leola takket, aapnet en grind og gik bortover en smal sti gjennom gaarden. En pike saa op fra en melkebøtte og stirret forbauset paa hende; saa neide hun høflig.

„Godmorgen,“ sa Leola, „jeg vilde ha litt melk.“

Piken skyndte sig ind i huset, hentet et glas og fylde det med melk, og Leola syntes aldrig, hun hadde smakt noget saa deilig.

„Tak,“ sa hun. „Det er pent hus. Hvem bor her?“

„For øieblikket ingen, Miss,“ sa piken. „Mr. Robinson som styrte farmen reiste herfra for Sir Godfrey døde og ingen har bodd her siden. Mr. Sline styrer farmen.“

„Hvem er Mr. Sline?“ spurte Leola.

„Det er inspektøren,“ sa piken og spilte øinene op som om alle burde vite hvem Mr. Sline var.

„Bor det ingen her?“ sa Leola eftertænksomt. „Det var skade. Men —“ tilføjde

hun pludselig uten at tænke paa sin tilhører, „det vilde bli en udmerket bolig for Mrs. Tibbett og hendes barn!“

I det samme faldt en skygge tvers over gaarden, piken saa op og sa:

„Miss, der kommer Mr. Sline.“

Leola vendte sig om og saa inspektøren. Han blev forbauset over at se hende og tok hurtig av sig hatten. Leola husket at ha set ham ved siden av vognen, da hun kom, og husket ogsaa at hans ansigt ikke hadde gjort noget absolut tiltalende indtryk paa hende. Det var ikke noget venlig, sympatisk ansigt, og nu, da hun saa det, følte hun at hun slet ikke likte det. Det der støtte hende mest var den utilbøielighet Mr. Sline sine øine hadde til at møte andres.

„Godmorgen,“ sa Leola.

„Godmorgen,“ sa Mr. Sline langsomt.

„Jeg har netop spurt om hvem som bor i dette pene huset,“ sa Leola, mest for at si noget. „Det er synd at det skal staa ubeboet.“

„Jeg bestyrer farmen,“ sa han og saa op med et skarpt, halvt ærgerlig blik, men sænket straks øinene sine igjen.

„Det er blit mig sagt,“ sa Leola. „Jeg liker meget godt farmer og landbruk, og jeg vil gjerne se det hele saa snart jeg kan — kanskje idag.“

„Javel, Miss,“ sa Mr. Sline og gik litt tilside for at la hende komme forbi. Da hun var gaat, stod han og saa efter hende et øieblik, saa vendte han sig til piken med ærgerlig sammentrukne bryn.

„Hvor længe har hun været her? Hvad har hun gjort og hvad har hun spurt om?“

„Hun har bare været her et minut, Mr. Sline. Er det ikke den unge frøken? Hvor søt og elskelig hun er!“

Mr. Sline gav en alt andet end bifaldende brummen fra sig.

„For mig kan hun være Jordens søteste pike,“ sa han med undertrykt yrede, „men det forekommer mig at hun lovlig snart begynner at stikke sin næse i tingene. Hun har allerede været rundt overalt. Hvad vedkommer det hende om farmen staar tom? Det er jo overflod av plads til hende deroppe paa abbediet. Jeg hater at kvinder blander sig i forretningssaker.“

Med en ærgerlig mine gik Mr. Sline over gaarden.

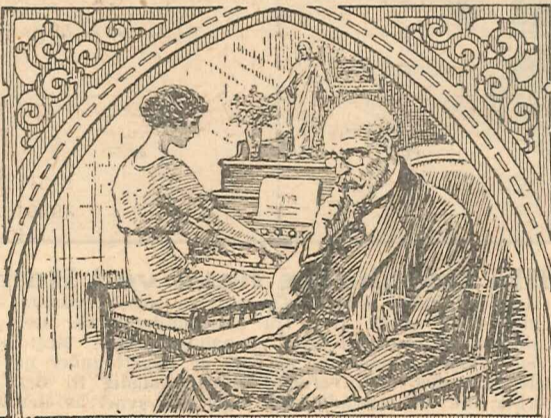
VI.

Da Leola nærmet sig huset, saa hun at Mr. Ford og Mrs. Wetherel stod paa terassen og ventet paa hende, og de hilste begge forbauset paa hende.

„Miss Dale, jeg trodde De sov trygt,“ sa Mr. Ford, indtil Mrs. Wetherel fortalte mig at hun hadde været oppe paa Deres værelse og at fuglen var fløiet.

Har De gaat Dem en runde paa eiendommen?“

Hun sa ikke noget om sit møte med den interessante, unge fremmede, hvilket jo egentlig var merkelig nok; kanskje hun blev hindret i det ved at en tjener kom og meldte at frokosten var servert. Maaltidet var anrettet i et litet, elegant

Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Hvo e-ne la-der Her-ren raa-de, Og sæt-ter fuldt til ham sin Lid, Den vil han fri af al-skens

Vaa-de, Og red-de af al Nød og Strid, Hvo al sin Lid til Himlen slaar, Hans Hus paa sandig Grund ej staar.

værelse som vendte ut til terrassen, der var blomster overalt — deilige roser i store kinesiske vaser som var anbragt paa kamingesimsen, paa sidebordene, i vinduerne — hvor man saa hen. Leola saa sig om med ufordulgt glæde.

„Hvis jeg hadde visst at De vilde ut paa morgentur hadde jeg ledsaget Dem,“ sa Mr. Ford høflig. „Der er saa forfærdelig meget at vise Dem og fortælle Dem, saa jeg ikke vet hvor jeg skal begynde og hvor jeg skal ende!“

I komisk fortvilelse slog han ut med hænderne.

„Begynd med Home farm,“ sa Leola leende, „eller la ialfald mig begynde med den. Vet De hvad jeg tænker paa, Mr. Ford? Det vilde være en glimrende bolig for Mrs. Tibbet og barna.“

„Det vilde det,“ sa han, „men Mrs. Tibbet har ikke forstand paa landbruk og vi trenger til at ha en praktisk og dygtig mand.“

Leola saa litt mismodig ut.

„Jeg trodde at inspektøren, Mr. Sline, bestyrte farmen.“

Mrs. Wetherel lo.

„Min kjære Miss Leola,“ sa hun, „De har nok allerede begyndt at stifte bekjendtskap med Deres pligter som herskerinde.“

Mr. Ford rystet paa hodet og nipet til sin kaffe.

„Sline kan jo være meget bra,“ sa han langsomt, „men han har nok at gjøre uten at fa være paa farmen. De vet kanskje at Home farm nærmest er en luksusartikel. Den betaler sig ikke.“

„Ikke det?“ sa Leola. „Jeg saa store mængder av melk derute imorges.“

Mr. Ford lo.

„Hver liter av den koster tre ganger saa meget som man kan kjøpe den for nede i landsbyen. Men det er det samme,“ sa han ettertænksomt, „vi skal tænke over det. Jeg er her — og vi er jo alle her for at opfylde Deres ønsker, min kjære, unge frøken, og det er jo selvfølgelig en biting, om Home farm lønner sig eller ikke.“

„Tak, det er jeg meget glad over,“ sa Leola paa sin naturlige maate. „Kan saa Mrs. Tibbett komme?“

„Kan!“ gjentok Mr. Ford. „Naturligvis. Aldeles som De vil.“

„Aa, da vil jeg skrive til hende straks,“ sa Leola fornøiet.

„De har vel ikke været i staldene endnu?“ spurte Mr. Ford. „De har ord for at være de bedste i landet. Miss Dale, rider De?“

„Nei,“ sa Leola ivrig, „men jeg kan nok lære det.“

„Javist,“ sa Mr. Ford. Saa vendte han sig om mot en tjener som var kommet bort til ham.

„Er det nogen som vil tale med mig? Vis dem ind i biblioteket. Vil dere undskylde mig, mine damer.“

Han reiste sig og fulgte med tjeneren ut av værelset. Næsten i samme øieblik hørtet hovslag av hester paa grusgangen, og en herre og en dame red op til terrassen.

Det var Filip Dyce og Lady Vaux. Før Leola kunde fatte sig av sin forbauselse, var de steget av hestene og stod inde i værelset.

„Kommer altid ubeleilig,“ sa Filip Dyce med sin rolige, litt slæpende stemme, mens Lady Vaux skyndte sig bort til Leola med ulstrakte hænder.

Ogsaa et kjæledæggedyr.

Den tid er forlængst forbi, da man nøiet sig med at holde katter og hunder som husdyr. Papegoier, aper, mus og marssvin har mange steder vundet indpas i hjemmene, og i Amerika — de eksentriske paafunds land — gaar mange millionærfruer saa vidt, at de har baade krokodiller, tigrer og smaa næsbornunger krypende og gaaende rundt i sine salonger. Forleden vakte en dollarprinsesse almindelig opsigt paa Femte Avenue ved at komme trækkende med en liten, pyntet gris i et silkebaand: en anden gang var det en skolegut som hadde faat en strudsunge forært til lekekamerat, og nu i den sidste tid gjør en ung grevinde lykke i selskapskredsene ved at møte med en yndig, tam loveunge, hver gang hun blir inviteret ut. Det feterte, lille rovdyr later til at befinde sig udmerket i de usedvanlige omgivelser og har hittil opført sig til sin ejerindes udelte tilfredshet.

„Min kjære Miss Dale,“ sa hun og tok Leolas haand mellem begge sine. „Skjænd paa mig, fordi jeg avlægger visit saa tidlig paa dagen — nei, skjænd paa os begge, for min bror var likesaa ivrig efter at komme hit som jeg. Vi kunde ikke vente til en mer passende tid. Jeg længtet saa efter at se Dem.“

Leola smilte og sa paa sin likefremme maate:

„Det glæder mig at se Dem.“

„Gjør det virkelig?“ sa Lady Vaux, som endnu holdt hendes haand og saa paa hende med et straalende smil. „Jeg er meget glad over at se Dem. De vet ikke hvor lei jeg er over at ikke kunde komme bort til Dem igaar, og da Filip fortalte mig at han hadde været her for at ønske Dem velkommen,

sa jeg til ham at det var taktløst av ham at gaa uten mig!“

„Vil De ikke ha en kop kaffe?“ spurte Leola som ikke visste hvad hun skulde si.

„Tusen tak!“ sa Lady Vaux med et indtagende smil. „Vet De hvad, jeg gav mig neppe tid til at spise frokost, saa meget længtet jeg efter at ride over og hilse paa Dem.“

„Det er Mrs. Wetherel,“ sa Leola og forestilte sin selskapsdame.

Lady Vaux smilte over sin kaffekop og rakte Mrs. Wetherel haanden.

„Hvor glad jeg er over at De er kommet!“ sa hun. „Det skal bli deilig at faa en nabo — faar jeg lov til at si ven? — saa nær!“

„De er meget venlig,“ sa Leola, som knapt visste hvad hun skulde si til denne fortryllende, elegant klædte, aristokratiske dame.

Lady Vaux lænte sig tilbake i stolen og lekte med sin lorgnet, og Filip Dyce kom bort til Leola med sin rolige halvt indolente mine og med sine øine fæstet paa hendes ansigt.

„Tør jeg haabe at De vil la os bli virkelige venner?“ sa han. „De vil vel i det mindste besøke os, ikke sandt?“

„Kom og spis med os i al tarvelighet imorgen. Kanskje Mr. Ford og Mrs. Wetherel vil følge med,“ sa Lady Vaux. „Aa — der er jo Mr. Ford!“ tilføide hun, da sakføreren i samme øieblik kom ind. Han holdt øinene fæstet paa et aapent brev han holdt i haanden, og saa ikke straks de fremmede. Han mumlet ved sig selv:

Hm ja — Sturge & Sturge — kjender dem godt! Det synes at være riktig nok.“

Saa saa han op og fik øie paa gjesterne.

„Godmorgen, Lady Vaux! Godmorgen, Mr. Filip!“ sa han.

Saa vendte han sig til Leola.

„Hvor merkelig det ofte gaar til.

Vi talte netop om Home farm og hvad vi skulde gjøre med den, og saa viser det sig netop en paa skuepladsen som tilbyr at løse problemet og utfylde den ledige plads.“

Leola saa nysgjerrig op.

„Det forekommer mig at være en ansøker som vil passe godt til pladsen. Han har en fordel, Miss Dale, han er ugift, saa for hans skyld kan Mrs. Tibbett godt bo i farmen; der vil bli virkelig plads til dem begge.“

Mr. Filip Dyce saa med en viss interesse fra den ene til den anden.

„Aa,“ sa han, „De faler om en bestyrer av Home farm.“

„Ja,“ sa Mr. Ford, „her er en ung mand som søker pladsen. Han er fremmed for mig og for stedet her; men han har hørt at vi har søkt efter en bestyrer til Home farm og er kommet for at tilby sig. Jeg kjender ikke hans evner, men her i brevet tales der om hans dygtighet og hans karakter blir rost i høie toner.“ Han banket med fingeren paa brevet. „Det er fra Sturge & Sturge — koloniagentene — jeg kjender dem godt — ogsaa deres underskrift, saa brevet er ekte nok. Man kan stole paa deres dom, men —“ han rakte med et litet buk brevet til Leola — „De maa avgjøre det, Miss Dale.“

Leola saa næsten ængstelig paa brevet; alles øine var fæstet paa hende og hun

folte sig næsten lettet, da Lady Vaux sa med sin dæmpede latter:

„Jeg liker saa godt at se nye ansigter og jeg er saa indbildt at tro at jeg er en god menneskekjender. Kjære Miss Dale, la ham komme herind!“

„Ja, hvis De ønsker det,“ sa Leola som ikke hadde læst brevet og som var litt betænkelig over det ansvar, Mr. Ford hadde lagt paa hende.

„Min søster,“ sa Mr. Dyce med et smil, „er dristig nok til at indbilde sig at hun kan bedømme et menneskes karakter efter formen av hans næse og øinens farve.“

„Gjør ikke nar av mig, Filip!“ sa Lady Vaux leende. „Miss Dale, la ham komme ind.“

Leola som tænkte paa, om ansøkeren til pladsen som Home farms bestyrer vilde bli likesaa forlegen som hun selv, nikkete smilende til Mr. Ford som gik ut av værelset.

„Stakkars fyr!“ sa Lady Vaux. „Nu maa vi ikke stirre ham helt fra konsepterne. En bonde er alltid saa forlegen.“

Leola for istedenfor den og blev blussende rød, for istedenfor den klodsete, tungt byggede mand som Lady Vaux hadde utmalt viste sig bak Mr. Ford den høie, kraftige, elegant byggede figur, som tilhørte den gentlemanagtige fremmede som saa bestemt hadde avslått at ville se abbediet, da han fik høre at Leola var dets eierinde.

Lady Vaux saa overrasket ut, men satte med beundringsværdig selvbeherskelse sin guldlorgnet for øinene. Filip Dyce sendte den nyankomne et skarpt, undersøkende blik, men saa bøide han sig tilsynelatende likegyldig ned og klappet en kat som laa sammenrullet paa kaminteppe.

Aldeles upaavirket av situationen og av Lady Vaux' gjennomtrængende stirren gjennom lorgnetten saa Mr. Cyril Kingsley fra den ene til den anden.

„Denne dame er Miss Dale,“ sa Mr. Ford. Mr. Cyril Kingsley bøide høflig sit vakre hode for Leola som nu hadde gjenvundet sin selvbeherskelse og gjengjældte hans hilsen. Hun sat i nærheten av vinduet, og Mr. Ford pekte paa en stol i hendes nærhet. Cyril Kingsley satte sig ned. Han saa paa Leola med et svakt, spørrende uttrykk i sine øine — vilde hun omtale at hun hadde set ham før? — Men hun sa ikke noget, og han saa paa Mr. Ford som om han ventet at bli utspurt.

„Mr. Sturge sier at De har god erfaring i landbruk, Mr. Kingsley,“ sa den gamle herre.

Cyril Kingsley bukket.

„Ja,“ sa han.

Ved lyden av hans stemme som var lav og alvorlig og fuld av rolig værdighet saa Mr. Filip Dyce op fra katten, og Lady Vaux lot lorgnetten falde og lænte sig tilbake med et blik paa broren.

„Ja, jeg har god erfaring i det. Jeg har været landmand, siden jeg blev gammel nok til at lære noget.“

Mr. Ford nikkete.

„De har drevet flere farmer i Australien?“

Cyril Kingsley bøide hodet.

„Australien —“ lød nu Filip Dycens lave, litt slæpende stemme, „hvilken del av Australien?“

Der var noget ikke likefrem fornærmende, heller ikke mistroisk, men noget oppnørrende i hans tone som bragte rødmene op i Leolas kinder. Men Cyril Kingsley saa ganske rolig og fast paa den talende.

„Chalk Creek,“ sa han. „Kjender De det, Sir?“

Mr. Dyce rystet paa hodet, og med en let nolen som om han egentlig nødig vilde blande sig op i saken sa han:

„Og Deres farmer — Har De solgt dem — eller kunde de ikke greie sig?“

„Jeg har solgt dem,“ sa Cyril Kingsley.

„Tør jeg spørre,“ sa Mr. Ford, „hvad del kan komme av at — at De synes det er nødvendig at ta en plads som denne?“

„Tillat mig først,“ var det rolige svar, „at gi Dem dette brev; det er fra hovedbanken i Melbourne og bevidner at jeg har solgt mine eiendommer. Det skedde for to aar siden. Og i løpet av to aar kan man jo være uheldig nok til at miste selv en større sum end den jeg eide.“

„Javel!“ sa Mr. Dyce med særlig ettertrykk. „Har De været uheldig?“

Cyril Kingsley saa ret frem.

„De har ret, Sir,“ sa han alvorlig. „Det har jeg.“

Der fulgte et øieblikks taushet, saa sa Mr. Cyril Kingsley rolig:

„Miss Dale, vil De tillate mig at komme med et forslag?“

Leola som hadde set ut av vinduet vendte sig om mot ham med en svak rødme.

„Jeg vil foreslaa,“ sa han, „at jeg, hvis mine anbefalinger forekommer Dem tilfredsstillende —“ der var en svak trækning av noget som et smil i hans mundviker, da han kom med denne frase — „blir antat paa prøve — skal vi si en maaned? I den tid haaber jeg at ha bevist at jeg har endel erfaring og vet hvorledes jeg skal bruke den.“

„Hm —“ sa Mr. Ford — „nobelt tilbud.“

„Og hvad lønnen angaar, vil jeg ikke ta imot nogen, før jeg har vist mig værdig til den.“

„Hm ja — virkelig nobelt,“ sa Mr. Ford og saa fra brevet bort paa Leola. „Mr. Kingsley, er De ugift?“

„Ja, jeg er ugift,“ var svaret.

„Nuvel. Mr. Kingsley — Miss Dale vil tænke over Deres forslag — ikke sandt, Miss Dale?“

Leola saa op og sa nu, idet hun talte for første gang under denne samtale, med lav, klar stemme:

„Kan jeg ikke avgjøre det med det samme? Det vil glæde mig, hvis Mr. Kingsley vil ta pladsen.“

Mr. Ford saa litt betuttet ut ved denne hurtige avgjørelse, Lady Vaux bøide sig frem og satte lorgnetten for øinene og Mr. Dyce skiftet fra den ene fot til den anden.

Cyril Kingsley reiste sig.

„Jeg skal prøve at vise mig værdig til Miss Dales venlige tilbud,“ sa han ærbødig, og med et dypt suk vendte han sig om mot døren med en saa rolig og beskedent værdighet under Lady Vaux' kolde, uhøflige stirren at Leola pludselig i en undskyldende tone sa:

„Kan jeg ikke faa by Dem en kopp kaffe?“

Ved denne overvældende forglemmelse av hendes stilling sænket Lady Vaux sin lorgnet saa pludselig som om den var faldt ut av hendes haand, og Mr. Dyce gjorde en pludselig vending, og endog Mr. Ford saa forbauset ut. Men de kunde ha været ganske rolige alle sammen.

Med et rolig blik paa de andre saa Mr. Cyril Kingsley et øieblik fast ind i Leolas ansigt og sa saa i den mest ærbødige tone:

„Nei, mange tak.“

Saa gik han ut av værelset.

VII.

„Har dere set Leola Dale, eierinden av Lorne Abbedi?“

Saaledes spurte folk i Wealdshire hver-

andre, og de som kunde svare: „Ja, vi har!“ var meget stolte over det.

Der var bare gaat nogen uker siden hun for første gang stod i sine forfædres hus, og hun var allerede egnens midtpunkt. Det var ikke bare paa grund av hendes skjønhet og romantiske historie; men hendes søte, venlige, naturlige væsen gjorde hende ølsket overalt. Invitationer fra alle kanter strømmet ind over de to damer paa abbediet — det var som om alle kappedes om at feire den nye eierinde av abbediet ved festligheter. Midt i denne selskabelighet og hurlumhei glemte ikke Leola sine gamle venner. Mrs. Tibbett og hendes barn var for længe siden bliit installert paa Homefarm, hvor Mr. Cyril Kingsley nu var paa prøve.

Etpar ganger var Leola redet eller gaat bort til farmen for at se til Mrs. Tibbett og barna, men hun hadde endnu ikke møtt den unge mand som hadde vist sig paa skuepladsen paa en saa mystisk maate. Kort etter Mr. Tibbets ankomst hadde Leola under et av sine besøk aldeles tilfældig og i en likegyldig tone spurt Mrs. Tibbett, hvorledes hun kom ut av det med den unge farmer og Mrs. Tibbett hadde brutt ut i lovtaler over ham.

„Alle maa komme godt ut av det med ham!“ sa hun varmt. „Han er den elskværdigste unge mand, jeg nogensinde har kjendt. Enhver kan se at han er en gentleman, Miss. Hvad barna angaar, Miss Leola, saa tilber de ham likefrem; undertiden er jeg saa ræd for at de skal plage ham, for saasart de faar se ham, stimler de sammen om ham og saasart de hører at han kommer ut i gaarden — vips — saa stormer de ut for at ta imot ham; men han jager dem aldrig bort og han har for det meste baade en og to av dem paa sine knær, naar han er inde i huset.“

„Det glæder mig,“ sa Leola. „Og — det ser ut til at han er tilfreds?“

„Ja, Miss,“ svarte Mrs. Tibbett, „det tror jeg. Ofte er han ganske vist tankefull og alvorlig og undertiden gaar han tidlig op paa sit værelse og sitter der. Etpar ganger har jeg hørt ham gaa urolig frem og tilbake, og da har jeg tat mig den frihet at banke paa døren og spørre, om han ikke var frisk — jeg var ræd for at han skulde ha tandpine — men han sa at han var bra og at jeg ikke skulde bekymre mig om ham.“

„Tror De at han undertiden føler sig ulykkelig?“ spurte Leola med varm interesse i sine øine og i sin stemme.

„Aa nei — vel ikke ulykkelig — men alvorlig og tankefull. — Han arbeider meget strengt,“ tilføide Mrs. Tibbett. „Miss, De har aldrig været ovenpaa. Vil De ikke se hvorledes jeg har indrettet det der?“

Leola betænkte sig et øieblik, saa nikkete hun, og Mrs. Tibbett gik iforveien for at vise vei. Nu saa Homefarm alt andet end øde og ubeboet ut. Vinduerne var skinende blanke og hadde faat nye gardiner, overalt i huset var det rent og propert og det hele hadde et præg av hygge og hjemlighet.

„Her er hans værelse,“ sa Mrs. Tibbett. „Kom ind, Miss.“

Leola nølte igjen, men nysgjerrigheten var for sterk, og hun gik ind. Likesom de andre værelser i farmen var dette hyggelig møblert og propert og net.

„Det er meget hyggelig her,“ sa hun.

(Forts.)

Vikingene nærmer sig.

Hvad dukker mon frem derute
i storm og skyer og taake?
Løfter der sig en havørn
eller jager der bløt en maake?
Er det en fiskerjolle,
som just har vaaget sig ut?
Nei —. En vikingesnekke!
Hjælp os, Herre og Gud!

Se! Det stormspændte storseil
stramt sig fra raaen buer.
Dragens graadige hode
grumt over bølgen truer. —
Kystvakten griper til hornet,
blaaser saa sterkt han kan
omkap med havet og stormen
over den øde strand.

Dragen derute har ynglet!
Ut av den blygraa bølge
vokser der stripe raaseil,
flere og flere ifølge.
Som okser dragerne hugger
i sjøen — frem mot sit maal.
Langs kysten paa klipperne blusser
der varslende, gnistrende baal.

De flammende bauner sender
et bud, som de lapreste skrækker;
milevidt ind i landet
jager det. „Vikingesnekke!“
Vintren igjennem sat folket
trygt i hus eller gaard.
faren fra havet truer,
saasomt det bærer mot vaar.

De vet hvad de drager har inde,
som læns derute i øster:
Mænd i brynje og panser
fra fjerne, nordlige kyster,
med klirrende bronceskjolde
og spyd og buer og sverd —
higende efter bytte
og daad paa vikingefærd.

Krigerske mænd som fører
• vaaben saa godt som sin aare, —
med havblaa øine, der speider
som ørnes, hvasse og haarde, —
med haar, der flager fra hjelmen
lyst som guld eller rav —
dem er det snekkerne bærer
over det vilde hav.

Om øldinger, barn og om kvinder
samles nu væbnede skarer
og stirrer mot drageflaaten,
som stormrask for stormen farer.
Kommer de, maa man kjæmpe
for livet med sverd og spyd.
Med bankende hjerter ser de
dem styre forbi mot syd.

Hvor vil de vikinger lande?
Hvor vil de brænde og herje?
Vil Bretlands ungdom end kjæmpe?
Sløvt og stumt er dens verje.
Prisgit nu ligger landet
for kampvante fienders staal.
Snart vil byer og gaarde
blusse som flammende baal.

Hvad hjælper det, klokkerne klemter
og kalder folket til vaaben —
hvor klipper og skjær ei skjærmer,
ligger jo kysten aapen.
For kirkenes altrer knæler
de klerker bedende ned:
„Fra normannernes vilde rasen
Christ gi du os naadig fred!“

Hvor tiderne skifter! Ei skræmmes
mer Bretland av vikingesnekker —
Nu briternes vældige flaaer
sin magt over havene strækker.
End vel normannerne færdes
som fordum langveis tilsjøs,
men fredelig hilser med flaget
de Englands vaiende gjøs.

R. II.

Gamle Boel.

Av Vitalis.

Den gamle prestegaard laa ved landeveien likeoverfor det lille, skrøpelige fattighus med de blaamalte vinduer i den høie, kalkete væg, og prestegaardens stengjerde hadde sin rødmalte grind netop likeoverfor den lille klinkedor som aapnet sig ind til den lille stue, som beboddes av gamle Bolette, eller som hun kaldtes av folk, Boel Andersen. Intet under at der i aarenes løp opstod en viss fortrolighet mellem disse to av landsbyens viktigste institutioner, og vekselvirkningen gav sig særlig utslag i en gjensidig interesse for alle ytre og indre begivenheter i deres liv.

I gamle tider hadde særlig det vedholdende spektakel som kjendetegnet fattighuset været samtaleemnet i prestegaarden, men nu var det længe siden man hadde hørt noget slikt derover fra. De nuværende beboere var rolige, ordentlige, ædrulige, gamle folk, som man bare kunde tale godt om og som alle holdt av; især var den milde og sagtmødige Boel alles yndling, og gamle Boel Andersen hadde mange gode venner som gav hende mange gaver, baare klær og spiselige ting. Især hørte den tidligere doktors enke, som nu efter sin mands død levde med sin unge datter oppe i landsbyen i et litet vildvinkranset hus, fra gammel tid til de gode og trofaste venner som aldrig glemte gamle Boel. Enten var Boels lille sønneson Gunnar med sin kurv oppe hos doktorfruen, eller ogsaa var Ingeborg oppe i fattighuset med mange gode saker til gamle Boel.

Som regel var det en gang om uken at den unge pike hadde erend i fattighuset; men i den senere tid gik det meget hyppigere paa. Prestens søn, den unge student, kunde fra sit værelse se, naar hun kom gaaende paa veien og var da ikke sen om at smutte ut av grinden og faa sig en ten passiar med den elskverdige og vakre unge pike. Snart hadde han nogen av havens frugter, snart de deiligste røde roser med sig som gave til Ingeborg, saa det var jo ikke saa underlig, om man begynde at tale om at der vistnok blev et par av de to unge, som passet saa godt sammen og syntes at holde saa meget av hverandre. Den unge student kom ogsaa til at synes bedre og bedre om hendes lille protegé, Gunnar, gamle Boels sønneson, som samvittighetsfuldt kunde gjenta alle de lærerike eksempler, Ingeborg hadde meddelt ham og som hadde til hensigt pædagogisk at bibrinham litt livsvisdom paa en maate der passet til hans alder og utvikling.

Til en begyndelse forekom disse livsregler den unge student lovlig pedantiske og snosfornuftige. Men efterhaanden som han lærte den vakre Ingeborg at kjende bedre og bedre og saa, at det var mer end overfladiske leveregler og at de bundet dypere og hadde sin rot i en usvikelig ærlighet i hendes karakter og en sjelden sanddruhet, fødtes hos ham den beundring for hende, som før eller senere maatte gaa over til sand kjærlighet. Og det gjorde den da ogsaa. Før han reiste tilbake til byen efter ferien, hadde han sagt hende hvor meget han holdt av hende, og de var blitt forlovet, for Ingeborg hadde ikke et eneste øieblik været i tvil om sine følelser.

Det naturligste er jo at den, som studerer teologi tænker paa at bli prest naar tiden til det kommer. Det hadde Harry Ranows foreldre trodd og det samme hadde hans unge forlovede trodd; men den unge student hadde forset sig paa den smule filosofi, han hadde læst til filosofikum. Den var kom-

met til ham som en herlig vederkvægelse efter skolens tørre lekselæsning med historiens aarstal, matematikens formler og al den øvrige nødvendige kundskapsmasse, som skolen selvfølgelig maatte fordre av den vordende student. Han svelget i og nød filosofiens abstraktion, og han hadde ogsaa tal sin eksamen med glans. Filosofien var gaat ham til hodet og hadde momentant forvandlet hans freidige livslyst og energi til likegyldighet, tvil og livslede, som truet med helt at ødelægge hans liv. Kjærligheten blev den redningsplanke, som skulde hjelpe ham til at naa land paa livets vildsomme hav. Og gamle Boel blev den som gav ham kompasset ihænde.

Tidt og ofte hadde han hat lyst til at følge Ingeborg paa hendes besøk hos den gamle kone som hun holdt saa meget av, men der var alltid kommet et eller andet iveien. Da de nu var blitt forlovet, kom han en dag sammen med hende ind til Boel, der som vanlig sat ved rokken.

Harry ðalte sig i den nette og rene lille stue efterat Boel hadde ønsket ham hjertelig velkommen som Ingeborgs hjertenskjer. Paa bordet laa der en pen, gammel bibel, som Boel netop hadde læst i. Det var en spændebibel og den var gaat i arv i mange slektled i hendes mands familie. Interessert lukket Harry den op og begynde at blade i den, og det første han fik øie paa var et vers, som stod med en gammeldags, sirlig skrift paa et iøinefallende sted i boken. Han kjendte godt dette vers som var ridset ind i en rute i fængslet — Munkholmen fæstning — i hvilken Peder Griffenfeldt hadde sittet som fange efterat kongen hadde benaadet ham fra døden.

Da verden blev mig vred, da lærte jeg at kjende
for alvor først min Gud, mig selv, min ven,
min fiende,
min fiende blev gram, min ven var svikefuld,
jeg selv var skrøpelig — Gud blev alene huld!

„Hvem har efterskrevet dette vers og hvorledes kommer det hit, Boel?“ spurte studenten yderst forbauset den gamle kone.

Boel fortalte nu at en gammel prest, en bekjendt av hendes mand, hadde prentet verset foran, og hun tilføid: „Jeg synes at det verset er saa vakker og det skal bli staaende som et vidnesbyrd om, hvor stor og betydelig denne begavede mand ogsaa var som menneske.“

Denne for en jevn bondekone noksaa usedvanlige uttrykksmaate, som ogsaa undret studenten, var i virkeligheten ganske naturlig for gamle Boel. Hun adskilte sig fra sine like baade ved sin tankemaate og uttrykksmaate, og hvis man kjendte hende godt forstod man bedre den indflydelse han utøvet paa saa mange mennesker ved sin naturlige begavelse og sit mod og sin evne til at si sandheten paa rette maate og i rette øieblik uten at være forskrudd og sentimental. Saa at si de allerfleste var underkastet den magt, som utgik fra hendes person, og man kunde meget lei kjende igjen Boel i de uttryk som andre ubevisst benyttet sig av, uten i mindste maate at tænke paa at det var gamle Boels røst, som talte gjennom dem og uttalte de sandheter, som kanskje vilde ha forekommet banale og almindelige, hvis ikke netop Boel hadde sagt dem paa sin naturlige, likefremme, hjertevindende maate. Der var for eksempel den lille Gunnar, som naturligvis aldrig tænkte paa slikt og ganske naivt talte ut av et rent og barnslig hjerte, naar han fortalte at: „Bedstemor sier at man alltid skal tænke paa andre, og naar jeg sier at jeg ikke har

lyst til at gaa ind til gamle Mads og Marie, saa skjænder hun paa mig og sier, at man alltid skal være glad over at være snil mot andre, det blir man aller gladest ved, og jeg skulde skamme mig. Bedstemor er søt og snild mot mig, og derfor gjør jeg ogsaa alt hvad hun sier til mig.“

Umerkkelig og ubevisst kom ogsaa Harry Ranow ind under gamle Boels indflydelse. Han besøkte hende ofte og var alltid glad over at tale med hende, høre hendes sunde, jevne meninger om spørsmaal som egentlig laa langt over hendes horisont. Han kom ogsaa engang pludselig til at mindes disse ord av en kjendt forfatter: „Naar man vil vite og forstaa, hvad intet menneske kan vite, og later som man allikevel vet og forstaa det, saa kalder man det at filosofere.“ Disse ord slog ned i ham ved sin paradoksale sandhet, og litt efter litt fik han mer og mer avsmak for al denne taapelige filosofien, som endte med at synes ham unyttig og skadelig, fordi den gjorde ham ganske energilos og berøvet ham lysten til at arbeide videre paa sit egentlige studium, teologien. Han begynde at skamme sig, gaa i sig selv.

Den første, han søkte hen til, var naturligvis Ingeborg, og det viste sig da snart, at ogsaa hun i længere tid hemmelig hadde haaret paa en slik sorg over hans slapphet og energiløshet uten at ha kunnet finde de rette ord som ikke skulde saare ham for meget. Nu løstes deres tunger, og hjerte til hjerte talte de ut med hverandre om alt hvad der hadde pint og naget dem i den sidste tid, og styrket og frimodige skiltes de efterat Harry hadde lovet Ingeborg med al kraft at arbeide henimot det maal, mot hvilket de begge hiket. Glad og beroliget kom den unge pike samme dag ind i Boels lille værelse sammen med sin ven. En saadan tilfredshet og lykke lyste der ut av hendes vakre ansigt, al den gamle straks spurte hende om hvad der hadde hendt, og hun betrodde sin gamle veninde hvilken sorg hun hadde hat, og den glæde, hun nu følte efterat ha talt med Harry. Boel saa en stund smilende og glad paa de to unge. Saa tok hun deres hender og sa mildt og stille til Harry:

„Kjender De et litet vers som jeg har hørt saa ofte og holder saa meget av, fordi det har hjulpet mig selv til saa megen kraft, naar jeg følte mig svak:

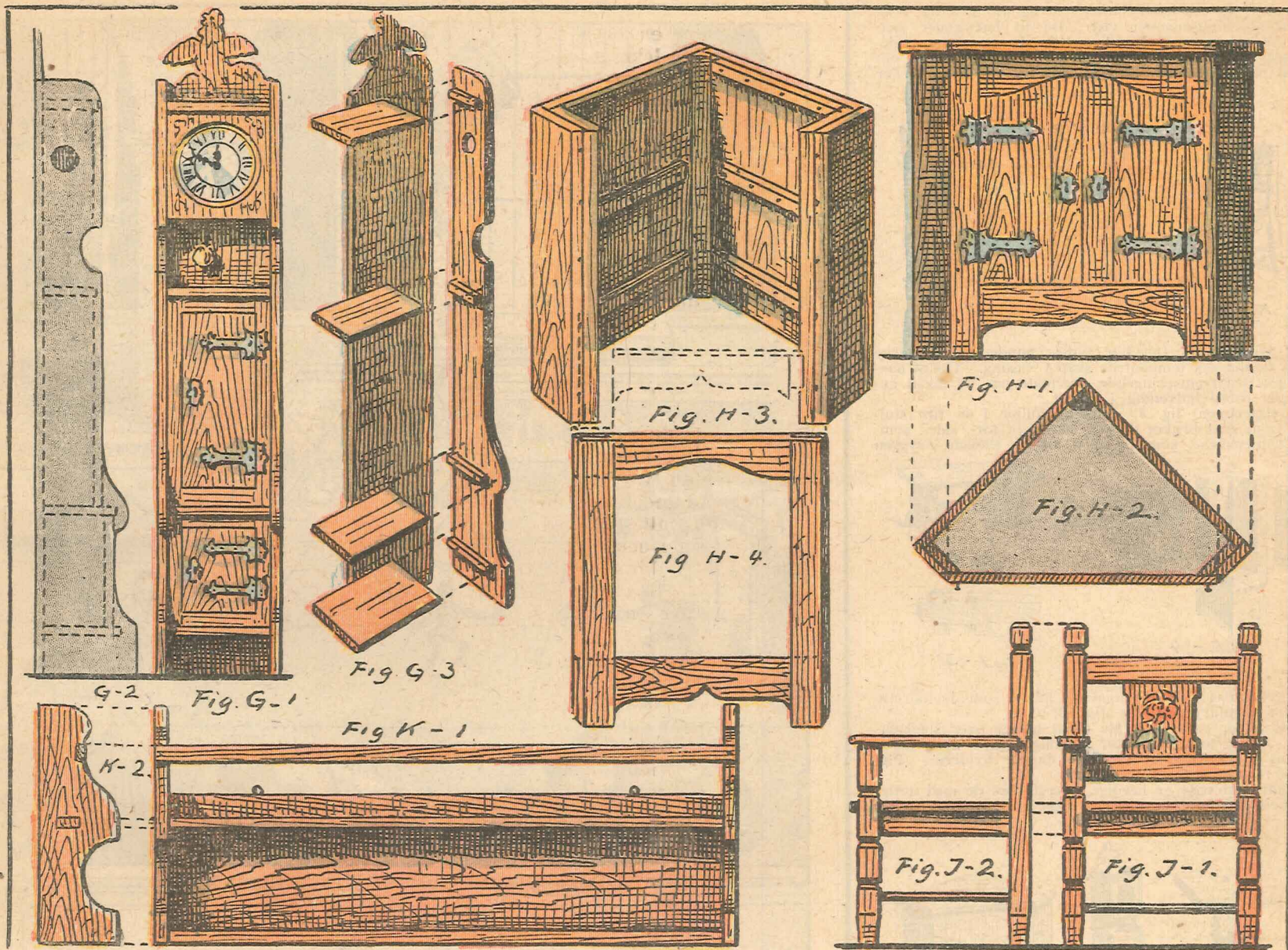
Dengang jeg tænkte: jeg vil lykkes eie,
da flydde den fra alle mine veie,
men da jeg bad: la mig lykkes bringe
da fløi den til mig som paa englevinge.

Det har bragt lykken til Ingeborg og Deres kjære foreldre, og De skal se at der nok vil ligge stor velsignelse i det, det er jeg sikker paa.“

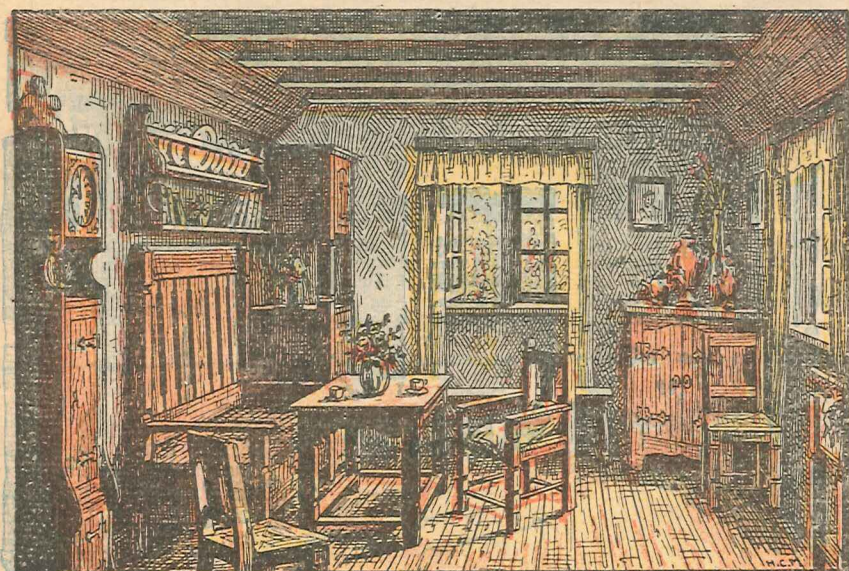
Og gamle Boel fik ret. Harry reiste næste dag til hovedstaden for at fortsætte det teologiske studium, og han reiste med Ingeborgs løfte om at ville vente paa ham. Et par aar efter kom han hjem som kandidat med laud, og forlovelsen blev feiret.

Aar er henrundet siden den tid, og de to som dengang var unge er nu gamle og graasprængte, men mindet om den gamle Boel Andersen lever endnu i dem. Især da Harry ved en merkelig skjæbnens tilskikkelse senere overtok sin fars gamle kald og flyttet ind i den gamle prestegaard som sogneprest. Her hadde han hver dag det gamle fattighus for øie med dets høie stokroser som vokste op over takskjegget, og den lille klinkedor som hadde ført ham ind i gamle Boels stue.

Nogen af arbejdstegningerne til sommerhus-møblerne.

Interiør med hjemmelagede sommermøbler.

Møbler til sommerhus.

(Se de andre tegninger paa side 10.)

Da værelserne er smaa, maa møblerne ikke være for dominerende og allikevel skal der være godt med sittepladser og rikelig med opbevaringsrum for alle de smaa ting og gjensander, som skal gjøre opholdet i sommerhuset hyggelig og behagelig.

Ovenstaaende interiør viser møblerne anbragt paa plads, og størrelsen af dem er efter samme maalestok som værelset.

Beskrivelse.

(Numrene paa figurerne henviser til denne side og til side 10.)

A er et høit hjørneskap og har som saadant to bakvægge. Disse samles af høvlede og ploiede bord, og for at styre og støtte sættes en list i hjør-

net, altsaa der hvor de to bakklædninger støter sammen. Paa samme træside slaas lister, hvor bund, hylder og overflater skal ligge. Fig. A, 1, 2 og 3 viser skapets forhold, og efter disse

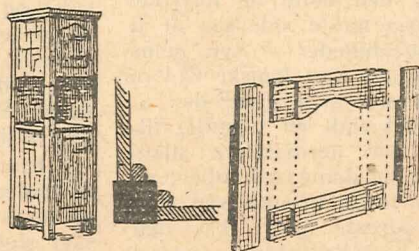

Fig. A Fig. A-1 Fig. A-2 Fig. A-3

tre tegninger maales der. Fig. A, 4 viser bakvæggene med lister og de to forsider. Disse to sider er ikke hele, men deles i under- og overskap, og mellem disse blir der et aapent rum. Disse to brutte skapvægge støter sammen til

en 8-10 cm. tyk stolpe, hvorpaa der paa de to steder hvor skapene kommer, slaas lister hvori saa træflaterne gjøres fast. Se fig. A, 5.

Forsiden med dører lages av rammer (fig. A, 6), hvori saa dørene tilpasses.

B er sofaen eller „slagbænken“. Den lages som den lille fig. B, 4 viser, saa-

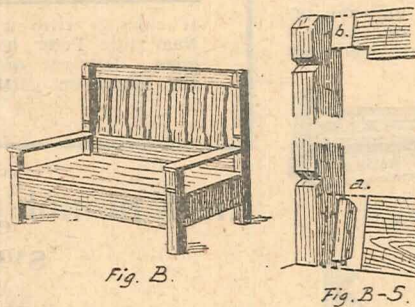

Fig. B.

Fig. B-1 Fig. B-2 Fig. B-3

ledes at sætet kan slaas op og den kan bruges som sovested. Ved arbeidet maales efter fig. B, 1, 2 og 3. Fire stolper av samme tykkelse som til skapet, skjæres i de forskjellige længder, og med disse stolper til ben og hjørner samles først kassen, med sætet til at lukke op paa samme maate som skapet. Se fig. B, 3. Saa sættes ryggen paa: 2 bord, et nedenil ved sætet paa en liten kjods som slaas paa bakstolpen, og et ovenil ved enden av stolpen i en utskjæring, saa eller skrues akkurat paa. (Fig. B, 5). Herefter sættes de lodrette rygfjæler paa som vist i fig. B, 6.

Fig. C, bordet, lages av litt tykkere stolper til ben og høvlede og ploiede bord til bordplaten. Stolperne skjæres til i den længde de skal ha og derefter stemmes huller i dem til bordkranen og træpindene nedenil. (Fig. C, 3). Bordplaten sættes fast til føen ved hjælp av vinkeljern som skrues paa den indvendige side av kranen op til bordflaten.

Fig. D er en av de smaa stoler. Forbenene er to stykker stolper, hvori der stemmes ut ovenil likesom i bordtenene. Bakbenene skjæres ut av et bord (Fig. D, 4), og der skjæres endsnit til side-

stykkerne og ryggen (fig. D, 5). Ryggen lages ellers likesom sofa ryggen. Til sæter kan fløede straaer eller amerikanske træer anvendes.

Fig. E er et litet bord, hvor klaffen kan lukkes op saa at bordet kan brukes enten som sybord eller pipebord. De fire ben lages her jikeledes av nogen stolper, men utstemningen av hullerne er litt anderledes end tidligere. Hele det indvendige hjørne av stolper tas nemlig væk (fig. E, 4), og heri anbringes baade bunden og sidestykkene i kassen.

Fig. F er en bænk som er forholdsvis let at sætte sammen. I de to utskærte benstykker utstemmes huller, og heri stikkes tappene av tverpinden, hvori der ogsaa er uthugget huller til kilene (Fig. F, 3). I sætet stemmes lkeledes huller som passer eller tappene i de to benstykker (fig. F, 4).

Fig. G er en urkasse, laget av to sideflater, der skjæres ut som vist paa tegningen fig. G, 2. Smaa lister slaas paa disse sidestykker, hvor bund, hylder og

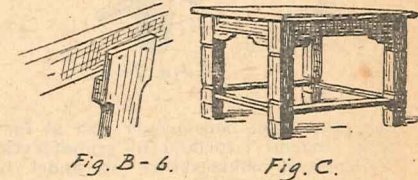

Fig. C.

Fig. C-1 Fig. C-2 Fig. C-3

overflater skal ligge. Bakklædningens øverste ende skjæres ut som en galende lane, en vase eller lignende. Fig. G, 3 sammensætningsmaaten. Det avhænger

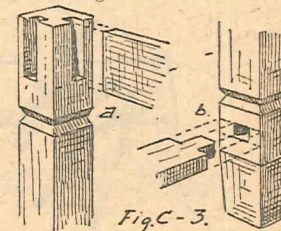
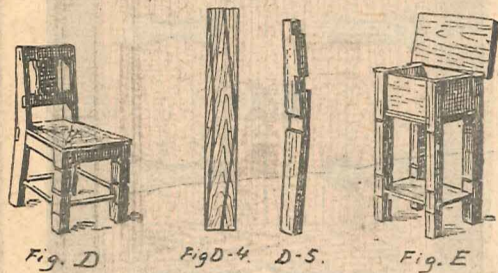

Fig. G.

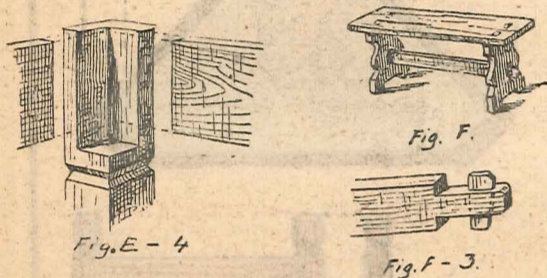
av uret, som skal sættes i urkassen, om det midterste skap kan brukes eller ikke. Er uret med lodder, maa disse jo gaa ned her, og dette rum kan da ikke brukes som skap.

Fig. H er en hjørnebuffet. I fig. H, 2, 3 og 4 er sammensætningsmaaten vist. De to bakkvægger sættes først sammen, hertil sættes de to smalle sidevægger og tilsidst påskrues forrammen, hvori dørene skal anbringes, efterat bunden og hylderne er

lagt paa plads. Det blir tildels bunden og hylderne som holder det femkantede skap i fæsong. Tilsat påskrues den fremspringende overplade paa de dertil anbragte lister indvendig i skabet.

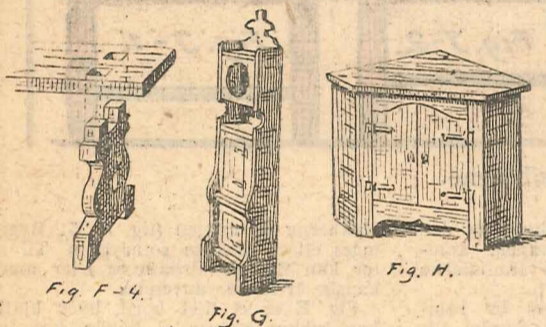
I lænestolen, fig. J, stemmes huller i de fire stolper som skal bruges til ben, baade til for-, side-, arm- og rygstykkene, som fig. J, 3 viser. Fjælen i ryggen

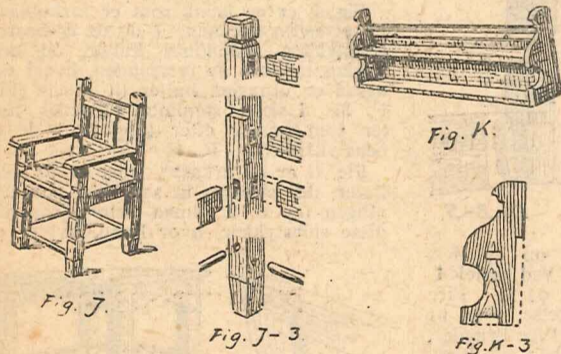
påstilles derefter paa lignende maate som de lodrette fjæler i sofaryggen. (Se fig. B, 6.)

Fig. K er en lang hyld til at hænge over slagbænken. I de to endestykker stemmes huller og skjæres udsnit til de lange fjæler, som danner hylderne. (Fig. K, 3.)

Naar møblerne er færdige, overstrykes de med nøtte-træleis og derefter et par gange med politur. Hvis

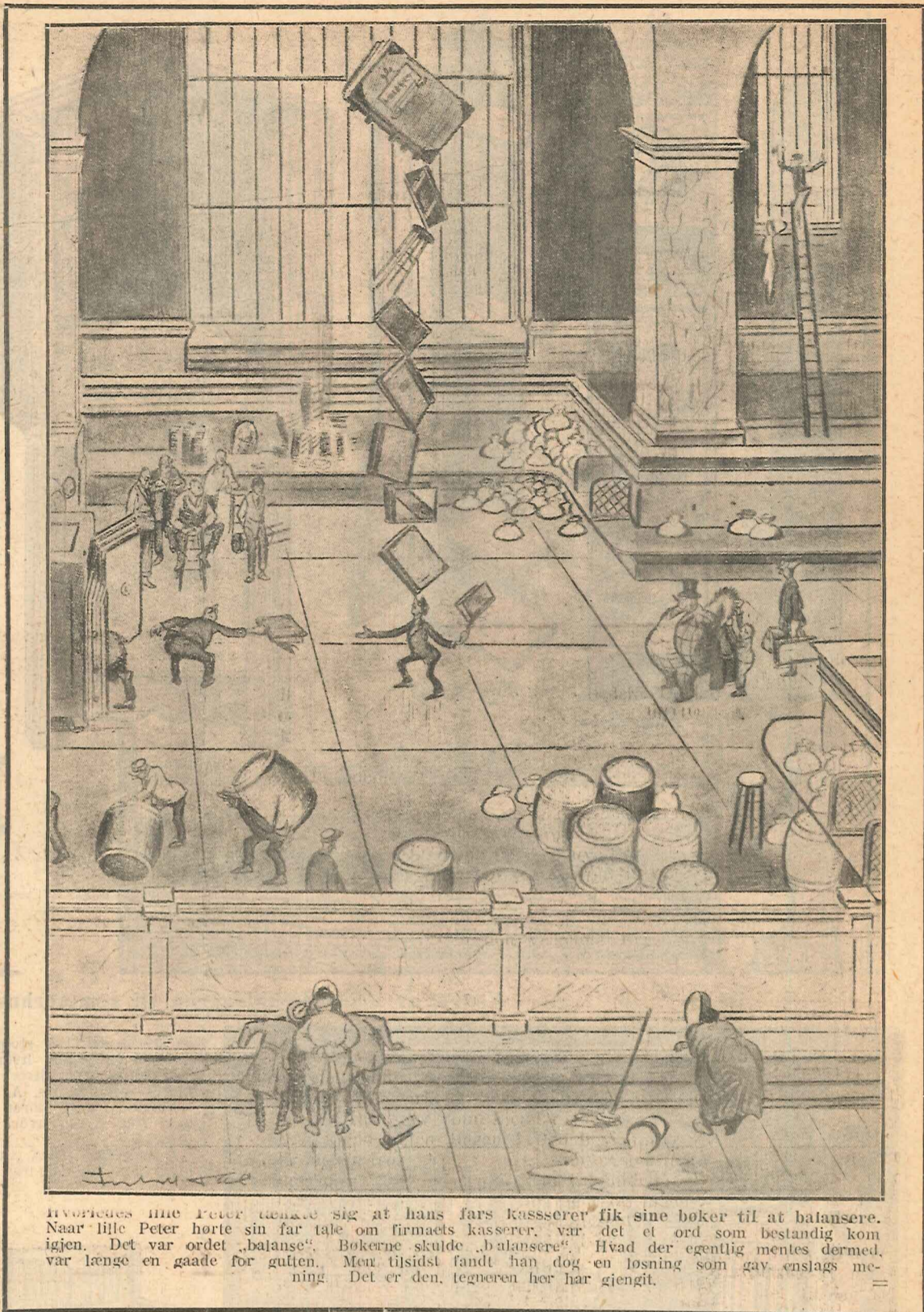
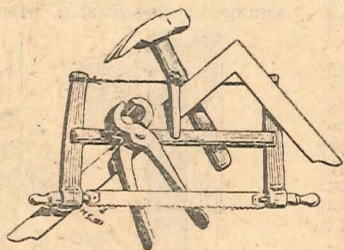

man vil gjøre møblerne endnu finere, kan man f. eks. anbringe en enkelt, stilisert, let farvet blomst paa slagbænkryggen og lignende blomster omkring urskiven, og tillike kan man påføre en rød farve i de skraa indsnit paa bordets, stolens og bænkenes

ben, hvis man bare passer paa at farven blir bløt og rolig avstemt i forhold til grundfarven.

Hængster, nøkkeskiltter og andet beslag bør være av hamret, blankt jern.

Hvorledes lille Peter tænkte sig at hans fars kassserer lik sine bøker til at balansere. Naar lille Peter hørte sin far tale om firmaets kassserer, var det et ord som bestandig kom igjen. Det var ordet „balanse“. Bøkerne skulde „balansere“. Hvad der egentlig mentes dermed, var længe en gaade for gutten. Men tilsidst fandt han dog en løsning som gav en slags mening. Det er den, tegneren her har giengit.

En kimonobluse til hjemmesyning.

Av I. Th.

Hvad „Allers Familie-Journal“s „sykurv“ er, og hvad den indeholder.

For den som ikke tidligere har git sig av med hjemmesyning, kan det anbefales at gjøre et forsøk med denne ukes „sykurv“ (se s. 31). Den indeholder nemlig den nette og ketsyde kimono-bluse som vi paa næste side saa at si — ved hjælp av 25 smaabilleder — syr, mens vore læserinder ser derpaa, eller kanske rettere viser, hvorledes disse selv skal gjøre det.

„Sykurven“ er som bekjendt en ukentlig tilbakvendende rubrik for færdigklippede silkepapirmønstre til barne- og damegarderober, og den faas direkte og portoirit tilsendt ved indsendelse av navn og adresse (glem ikke den siste!), paa den lille bestillingssedel nederst paa „Råd giver“-siden samt 15 øre i frimerker. Mønstrene kommer da like ind av døren til en og vise sig at være en liten pakke, som rods sin lidenhet dog indeholder hele blusen i silkepapir, for til hver enkelt del av blusen er der et mønster. Man har bare at klippe den derefter

og siden sy de forskjellige deler sammen. Dette kan enhver gjøre selv uten før at ha git sig av med skræddersøm; for blusen er meget let og hurtig at sy og frembyr ingen vanskeligheter.

Til blusen medgaar 2 meter stof av 1 meters bredde. Den syes av ild eller silke. Er stoffet tyndt, tilraades det at forsyne blusen med et let for, da dette vil bevare den fra at ta skade av legemets varme.

Foran knappes blusen, ved at en silkesnor eller smalle silkebaand trækkes igjennem snørehuller, som formes med en pren og syes med knaphulsting og tyk silke. I hver ende av silkebaandet fæstes en kuleknapp av træ, som trækkes med silketøj svarende til baandet. Krave og opslag er av silketøj, som stemmer med blusens bundfarve. Alle utvendige sømmer syes med silke, de indvendige med maskingarn.

I hvert mønster er der et eller flere smaa, trekantede hak. Det er av stor vigtighet at lægge merke til disse, da de viser hvilke sømmer skal støte op til hverandre.

Ved nu at følge den fremgangsmaate, som er vist paa hosstaaende tegninger, vil alle de spørsmaal, som kan opstaa under arbeidet, bli besvarte likesaa hurtig og let som de kan tænkes at opstaa.

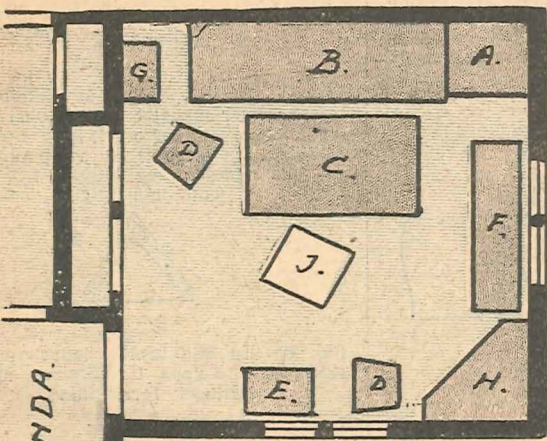
(Forts. side 12.)

Møbler til et sommerhus.

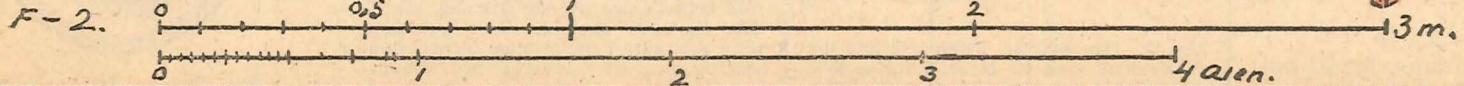
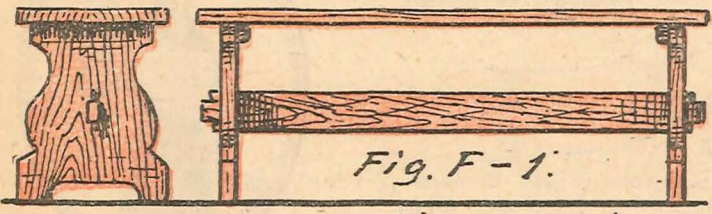
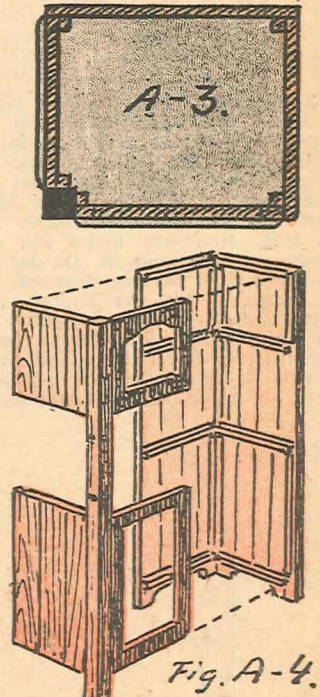
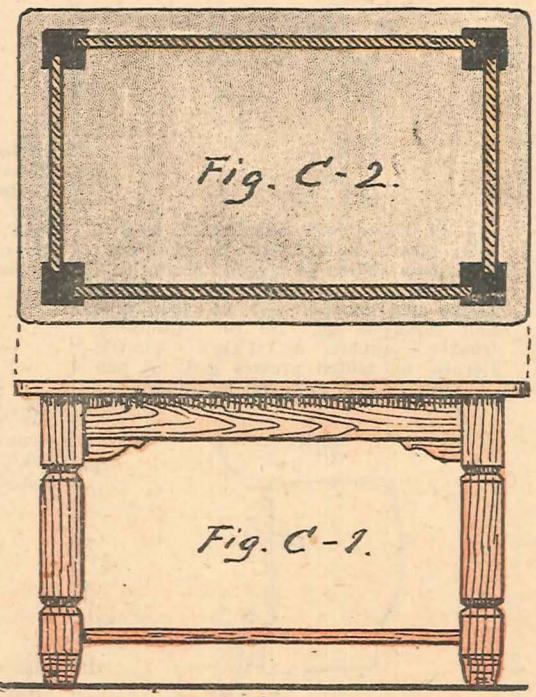
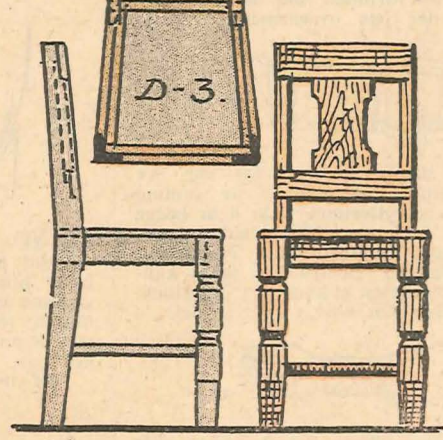
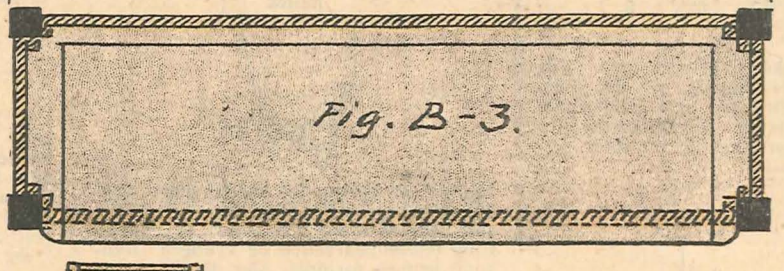
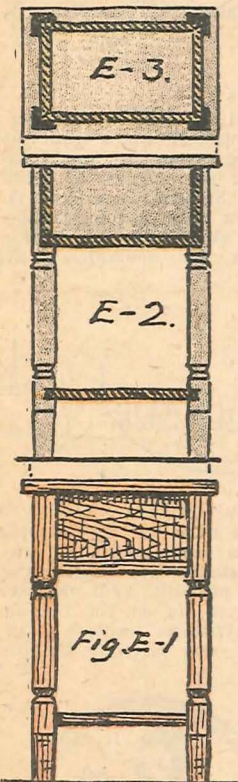
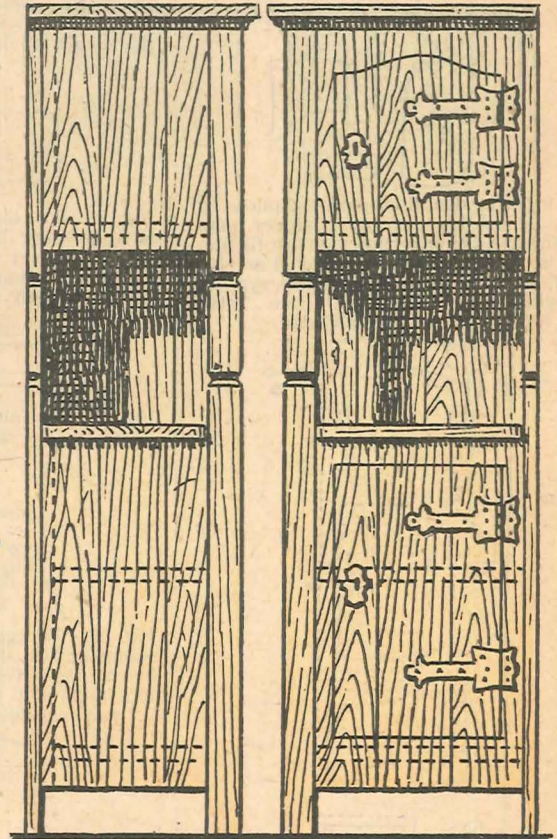
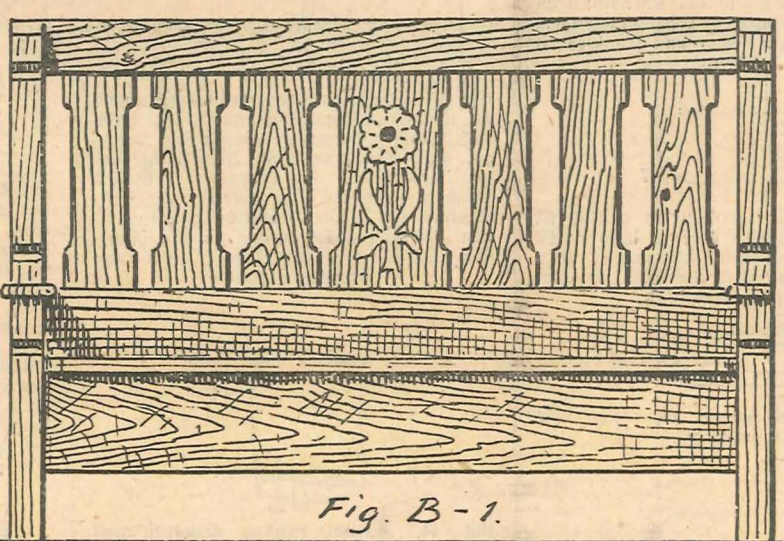
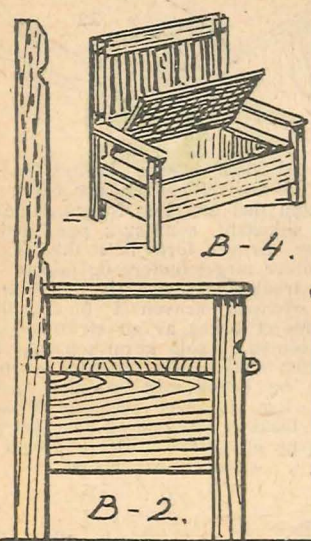
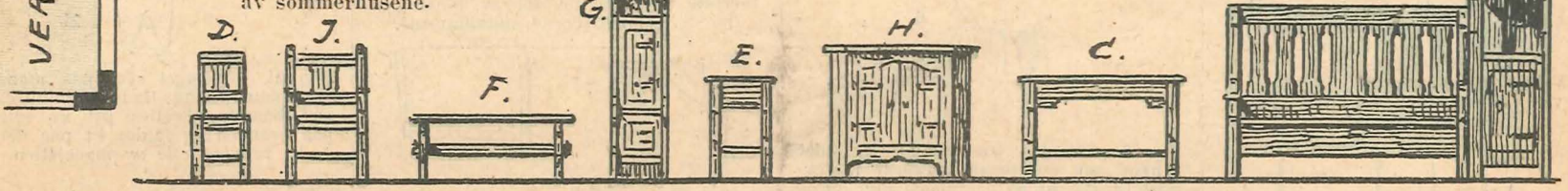

Skal et sommerhus være det hyggelige samlingssted for familiens forskellige medlemmer, som er dets rette og egentlige bestemmelse, bør det udstyres med møbler, som ikke bare er praktiske, men ogsaa er i stil med selve sommerhuset og dets „aand“, om man saa maa si, — hyggelige og pene og paa sin maate mindende om sommer og sol.

Saadanne møbler kan kjøpes fuldt færdige. Men for dem, som paa grundlag af de her i bladets nr. 17 bragte tegninger og anvisninger selv har tømret sig sit sommerhus, ligger det nærmere selv at lage sig ogsaa møblerne til sommerhuset. Tegninger og anvisninger til dette likesaa interessante som lønnende arbejde vil man finde paa denne og de to forøgaende sider.

Planen viser møblerne placert i et av sommerhusene.

H.C.M.

Hvorledes man syr sig en kimono u-e — vist i 25 billeder.

Fig. 1. En „Sykurv“ parat til forsendelse. Som bekendt bringer balet hver uke under rubrikken „Allers Familie-Journals Sykurv“ billede av et klædesplag til dame- eller barnegarderoben beregnet til hjemmesyning. Til hvert saadant klædesplag lar vi utarbeide monstre i fuld naturlig størrelse utklippet av silkepapir. Disse monstre staar til vore læsernders disposisjon mot indsendelse av 15 ore i frimerker. — Bestillingsseddel findes paa side 28. Vi skal her vise, hvorledes f. eks. denne ukens monster anvendes.

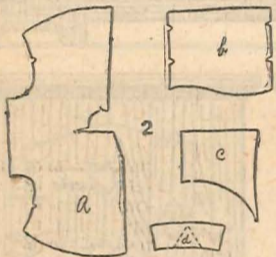

Fig. 2. Naar den lille pakke aapnes, og papirene tas fra hverandre, finder man fire forskjellige silkepapirmonstre til blusen, a. monster til den halve bluse, bestaaende av et sammenhengende ryg- og forstykke, b. Ærme, c. Den halve krave, d. Mansjette.

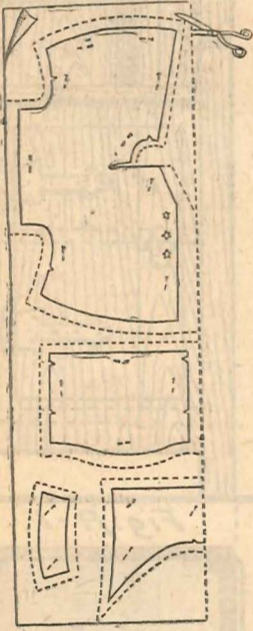

Fig. 3. Monstrene brettes ut og lægges paa det dobbelt sammenlagte tøj (ret imot ret), saaledes at mindst mulig stof gaar tilspilde. Den punkterte linje paa tegningen viser tøjets bret, det optrukne betegner stoffets aapne sider. Midten av kraven skal lægges mot tøjets bret. Monstrene heltes fast med knappenaaler og klippes ut. Da der ikke paa monstrene er beregnet sommer, maa dette lægges til, idet der klippes. Stoffet klippes da 2-3 centimeter større end monstrene. Den punkterte linje utenom alle monstrene viser dette. Klip de smaa hak med — men naturligvis helt ute i kanten —, derved lettes sammensyningen.

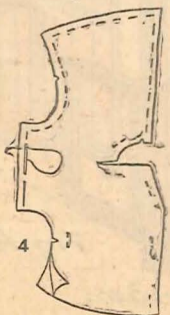

Fig. 4. Skal blusen fores, klippes foret til alle blusens deler efter samme mon-

ster som yttertøiet. For og yttertøj lægges efter klippingen ovenpaa hverandre og traakles sammen.

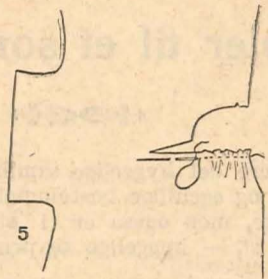

Fig. 5. Det rette stykke i halsutringningen, som paa blusens forreste del gaar ut fra en aapning paa skulderen, rynkes let med smaa forsting.

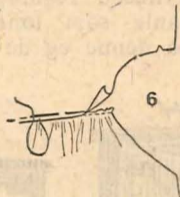

Fig. 6. Traaden trækkes til, og tøjlet rynkes, saa det passer akkurat i størrelse til den del av aapningen som hører til ryggen. Den gamle del av aapningen lægges ned over den rynkede, men haec saa meget, at den netop kan traakles til denne.

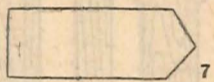

Fig. 7. For ikke at benytte stoffet til fald, hvorved blusen let vil komme til at stramme i halsen, klippes et lille belæg av samme størrelse som aapningen paa skulderen.

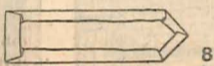

Fig. 8. En fald brettes paa alle sider av belægget.

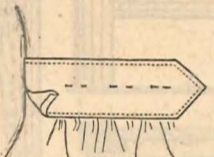

Fig. 9. Belægget anbringes over den sammentraaklede aapning saa den dækker falden. Heftes paa med knappenaaler, traakles til blusen og stikkes derefter paa maskinen langs de tre sider.

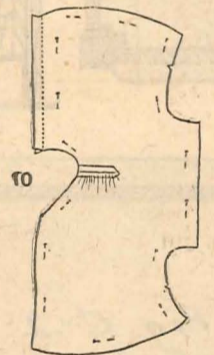

Fig. 10. De to rette store deler, hvorav selve blusen bestaar, skal nu syes sammen langs midten av ryggen. Stoffet lægges omhyggelig sammen, ret mot ret, og heftes med knappenaaler, saa tøjlet ikke kan forskyve sig. De to rygsommer traakles sammen og stikkes. Naalene fjernes, og falden presses godt ut paa vrangen med et varmt strykejern.

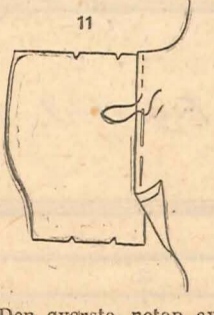

Fig. 11. Den øverste, netop avklippede del av ærmene syes til blusens forlængede skuldre (de to deler av blusen, hvori

der ingen hak findes). En fald brettes først paa blusen, hvor ærmet skal syes til. Naar denne er presset ut, lægges blusen ovenpaa ærmet. Paa dem begge maa retsiden vende irem. Der fer stikkes ærmet fast til blusen paa maskinen. Falden kan gjøres bred eller ganske smal.

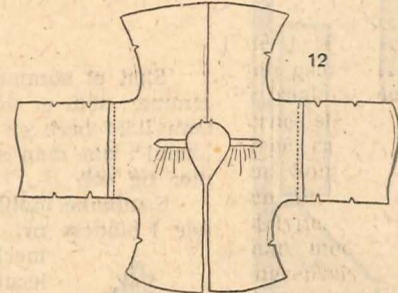

Fig. 12. Den utfoldede bluse, efterat ærmene er stukket paa. Paa ærmene ses to hak paa hver side, og paa den forreste og baksiden del av blusen er der et hak i hver av sidesømmene.

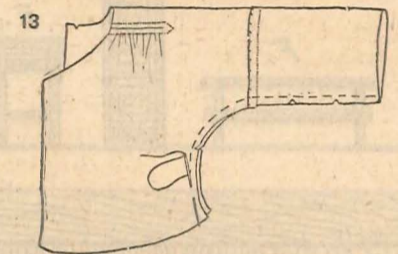

Fig. 13. Blusen vendes om paa vrangen og brettes en gang sammen fra halsutskjæringen langs skulderen og ærmene. Man vil da se, at de forskjellige antal hak passer til hverandre. Blusen traakles sammen langs ærme- og sidesømmen og stikkes derefter paa maskinen. De to lange sommer presses ut, og der kastes med traaklegarn over alle blusens sommer.

Fig. 14. Ærmet rynkes nedentil med smaa forsting. Traaden trækkes til og heftes.

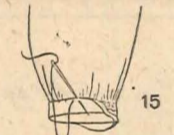

Fig. 15. Rynketraaden og trevlene dækkes av en smal strimmel for eller blusestof, som syes paa i haanden med faldesting baade paa retten og vrangen. Rynkene ordnes forinden, saa de fleste falder paa overarmen.

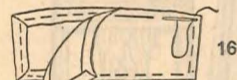

Fig. 16. Mansjette syes for sig. Av forstøf klippes en mansjet av samme størrelse som yttertøiet. Paa dem begge brettes en fald paa alle fire sider. Stykkene lægges sammen med vrangsiden imot hverandre. De traakles langs kanten, og mansjette stikkes paa maskinen, hvorefter den seltes paa ærmet.

Fig. 17. Mansjettens aapning skal sitte paa underarmen, ca. 6 centimeter fra ærmets fald. Lukningen skal foregaa bakfra fremover, som det ses her paa tegningen, der forestiller en mansjet sittende paa venstre arm.

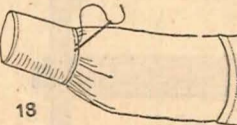

Fig. 18. Mansjette traakles til ærmet og syes paa i haanden med smaa sting, som heftes i den øverste stikning, saa de ikke ses. For at finde, hvor trykknappene skal sitte i mansjette, prøves blusen, og stederne markeres med knappenaaler.

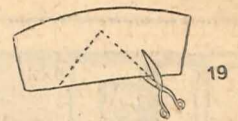

Fig. 19. Et lille opslag av silketøj seltes paa hver mansjet. Paa monstret til denne viser en per øret linje opslaget omrids. Det klippes ut av papir, lægges paa silketøjet og klippes litt større end monstret.

Fig. 20. En fald brettes langs opslaget sider, som derpaa traakles og stikkes. Opslaget fores ikke.

Fig. 21. Opslaget syes paa mansjette med smaa sling, langs sikkningene og ved haande nbrettes litt av tøjlet om paa vrangen og faldes til paa den indvendige side av mansjette.

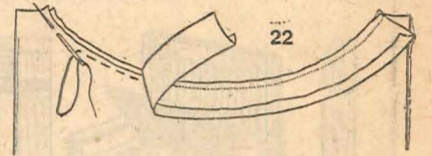

Fig. 22. Paa kraven brettes en fald langs de tre rette sider, der enten stikkes som den er, eller forsynes med en smal silkekant, som syes paa med det samme. Kraven fores helst ikke, da den saa falder meget bløtere og penere. Derefter traakles kraven til i halsen, og like ovenpaa kraven i halsutringningen traakles et belæg av en strimmel silke eller blusestof, som klippes paa skraa og bakesetter stikkes paa saaledes at bluse, krave og belæg syes sammen paa en gang. Paa tegningen ser man bluse og krave traaklet sammen og belægget stukket paa et stykke. Dette gjøres alt sammen paa retten.

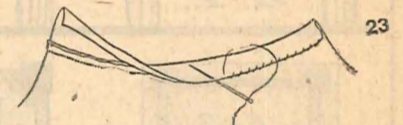

Fig. 23. Blusen vendes om paa vrangen, og belægget boies godt nedover trevlene og sømmene, saa langt den kan komme paa ryggen og faldes paa i haanden. Stingene maa ikke ta fat i kraven, men maa gjerne gaa igjennem paa retten av ryggen, da de dog ikke ses under den nedfaldende krave.

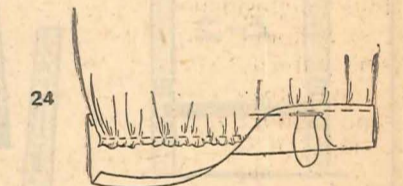

Fig. 24. Før kraven syes paa brettes en fald paa hvert av forstykkerne der, hvor blusen skal lukkes. Naar disse sommer er stukket paa maskinen, rynkes blusen let nedentil, som det ses her paa tegningen, og en ret linning stikkes paa. Rynkerne fordeles jevnt over det hele, dog rikeligst fremover. I. Th.

Fig. 25. Den færdige bluse.

Naar væggene har ører.

Av
Frédéric Boutet.

Autorisert oversættelse av Josephine Aarbye.

Naar fru Bruide overøste sin mand med bebreidelser — hverdagene om aftenen og helligdagene om morgenen — fordi han gik ut om eftermiddagen — taug hr. Bruide i regelen og betragtet hende bare med en foragtelig mine, hvilket mer end et hvast gjensvar satte fruene i et sandt raseri, saa hun hylte og skrek endnu værre end før. Naar slet blev ham allfor galt, gik han sin vei uten at værdige hende et ord og dette var for hende toppunktet av fornærmelse.

En søndag hadde fru Bruide allerede begyndt med sine spektakler, mens hendes mand endnu laa i sengen, og hun fortsatte, mens han klædde sig paa.

Hun skrek høiere og høiere og skjældte, og for at undgaa denne strøm av ubehageligheter fik hr. Bruide et indfald som viste sig at være særlig uheldig.

Han hadde ikke lyst til at gaa ut, da han ikke længer var ung og trapperne gernerter ham endel i den sidste tid. Han rettet sin høie, magre skikkelse, strøk med haanden gjennem det tætte, bustete, graa haar, sendte sin hustru et langt, isnende blik, gik ut av soveværelset og gik med kneisende hode ut paa verandaen.

Der forløp nogen sekunder, saa smekket fru Bruide verandadøren i.

Det gav et sæt i hr. Bruide.

Den anden verandadør inde fra den lille dagligstue som ogsaa vendte ut til verandaen blev straks efter smældt i.

Hr. Bruide var stængt ute paa sin veranda i tredje etage.

I begyndelsen vilde han ikke miste noget av sin værdighet ved at late som om han la merke til det, men denne følelse avløstes av vrede og han vendte sig om mot ruten for at banke paa den og forlange at der skulde lukkes op.

I samme øieblik hørte han entredøren bli smældt i; han forstod at det var fru Bruide som forlot leiligheten, og da han lænte sig utover gelænderet, saa han hende straks efter komme ut av huset med den grønne hatten sin paa sig.

Hun gik sin vei uten at vende sig om.

Hr. Bruide holdt paa at forgaa av ærgrelse oppe paa verandaen.

Hans magtesløshet gjorde ham aldeles forstyrret i hodet. Et øieblik tænkte han paa at slaa ruterne istykker, men opgav det efter nøiere overveielse, han kunde jo skjære sine hænder og om søndagen kunde han ikke faa fat paa en glasmester til at sætte ind en ny rute og saa vilde det bli altfor koldt der om natten. Det var desuten store ruter i et eneste stykke, og han gjøs ved tanken paa den pris, det vilde koste ham at erstatte dem.

Hr. Bruide lænte sig rasende mot verandaen og stirret ned paa gaten uten dog at se hverken et menneske eller et dyr dernede.

Hans hjerne fyldtes med hevnpplaner og tanker om flugt og skilsmisse.

„Det er et deilig veir idag . . . synes De ikke, hr. Bruide?“ sa en stemme like ind i hans øre.

Han for sammen.

En liten, tyk, skaldet mand med gode, milde øine og et rolleansigt stod like op til gelænderet paa den anden side av verandaen, hvortil hans dør vendte ut fra en ganske lignende leilighet.

Hr. Bruide som ikke var videre indlatende hadde hittil aldrig besvart sin nabos imøtekommende tilnærmelser, men i sin nød blev han nu mer omgjengelig.

„Ja, slet er deilig veir, hr. Mantorn, og ikke for varmt.“

Efter et øiebliks pause tilføide hr. Bruide i en likegyldig tone:

„Det er nogen deilige verandaer . . . man kan godt tilbringe adskillige timer ute paa dem.“

„Javist, det har De ret i,“ sa den lille, tykke mand.

Han taug litt og vedblev saa i en forekommende tone:

„Hvis De gjerne vil ind igjen, kan De godt gaa igjennem hos mig. Gelænderet er ikke saa høit, og hvis jeg sætter ut to taburetter.“

„Jeg forstaar ikke hvad De mener, hr. Mantorn,“ sa hr. Bruide og rettet sig, mens hans gustne ansigt farvedes av en sterk rødme.

„Jovist forstaar De det,“ sa naboen venlig og blidt. „Jeg vet godt at Deres hustru har stængt Dem ute . . . og da Deres tjenestepike har fri, er det ingen som kan lukke Dem ind.“

Bruide svarte ikke.

Hans skam overvældet ham. Han var alt saa latterliggjort i alles øine, men ikke for alt i verden vilde han erkjende det ved at ta imot sin nabos tilbud. Desuten stivnet blodet i hans aarer av skræk ved tanken paa at bestige et verandagitter i tredje etages høide.

Den tykke, lille mand skulde litt forlegen til ham.

„Er De sint paa mig? De maa undskylde . . . jeg burde kanskje ikke ha blandet mig op i det, men det var for at gjøre Dem en tjeneste. Jeg nærer stor sympati for Dem. For det første er jeg ogsaa embedsmand, ogsaa jeg er fuldmægtig og haaber likesom De at bli kontorchef til nytaar. Vi er like gamle, vi tok vore eksamener samme aar og vi kunde likesaa godt ha kjendt hverandre.“

„Tør jeg spørre, hvorledes De er saa godt inde i mine saker?“ ropte Bruide bestyrtet.

Den anden blev litt rød i kinderne.

„Jo, det skal jeg si Dem . . . Det er — jeg er jo Deres nabo, ikke sandt? Væggene her i huset er meget tynde — det er bygget av jern — det er en fuldstændig mikrofon. Saa jeg kan høre, det forstaar De nok — De opholder Dem jo i Deres spisestue om aftenen — det samme gjør jeg. — Forresten kan jeg ogsaa høre fra soveværelset. Naar De saa — forhandler med Deres frue, eller rettere sagt, naar hun forhandler med Dem — hører jeg — ja, jeg mener . . . Det er en adspredelse for mig. — Man vet ikke hvad man skal ta sig til om aftenen, nu da de lukker kafeerne saa tidlig, og hvis jeg lægger mig før midnat, faar jeg ikke sove. Da jeg nu har været Deres nabo i to aar, vet jeg besked om sakerne. — Fruen taler litt høit, naar hun blir ivrig, og De forresten ogsaa. Med Dem hænder det sjeldnere, men jeg kan tydelig høre hvad De sier. Jeg kjender historien om Deres fætter Teodor som det er gaat saa daarlig med, om Deres frues onkel som har gaat fallit og om Deres gudfars arv, som De blev snytt for. Jeg kjender ogsaa historien om den lille skuespillerinden som Deres frue sier De har forsøkt at skrive et teaterstykke til, men som ikke dudde . . .“

Nu blev Bruide rasende og ropte:

„Deres spioneri er uforskammet . . . Saaledes at tilsnike sig . . .“

„Nei,“ avbrøt den anden ham, „det er ikke spioneri. Jeg sverger Dem til at jeg ikke lyttel i begyndelsen. Men jeg staar alene i verden, har hverken hustru, slegt eller venner . . . jeg blir gammel nu. Naar jeg hører Dem, synes jeg at jeg har selskap. Jeg sætter mig tæt op til væggen, og saa

forekommer det mig at jeg er i familiens skjød. Det er næsvist av mig, det vet jeg, men nu da jeg blir gammel, angrer jeg saa bittert paa at jeg ikke har giftet mig! . . . Jeg føler mig saa forlatt; jeg er redd for at bli syk om natten . . . min rengjøringskone stjæler fra mig . . . De kan tro mig, alt er bedre end at være alene, alt, selv bebreidelser hver dag.“

Saa taug han.

Bruide betragtet denne mand som kjendte ham bedre end noget andet menneske paa jorden, men som dog var ham ganske fremmed.

Han følte sig gjennemtrængt av en sterk uvilje mot ham, men samtidig følte han et vist venskap som overfor en ven, for hvem man intet mer har at skjule.

„Hvad er meningen med dette?“ spurte han tørl.

„Ikke noget, slet ikke noget. — Jeg nærer stor sympati for Dem. — Jeg vilde gjerne gjøre Dem en tjeneste. — Hvis De ikke synes det er paatrængende, vil jeg gjerne komme ind til Dem en liten stund iaften . . . De behøver bare at rope paa mig gjennem væggen. — Naa, der kommer fruene hjem,“ tilføide han og saa ned paa gaten. — „De skal da ialfald ikke spise frokost alene — De kan sandelig være glad!“

Litt nodebrud.

Schakopgave nr. 1688.

Av Fr. Dedric Brunn (3die pr. i „Anderssen“ turn. 1919.)

4 Sort: K, S, 2L, 5B = 9 br.

3 Hvit: K, D, T, S, L, 3B = 8 br.

1 Hvit begynder og gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1688.
1. D b 5 — b 7.

Løsning av gaaden i forr. nr.
Sam — vittighet. Samvittighet.

Løsning av de firkantede nøtter i forr. nr.:

1.

O	L	A	V
S	A	R	A
L	A	A	S
O	R	L	A

2.

L	I	M	A
E	S	A	V
N	A	I	N
A	R	N	E

Gaade.

Man finder det ikke hos nattergale, men baade hos spurv og mus; en bonde kan ikke av det prale, og dog har det plads i hans hus. Det rummes hverken i melk eller fløte, men derimot altid i ost; hos svigermødre kan man det mote, i feiespaan, mæterkost. Man træffer det ikke i nogen hytte, men sikkert i kongens palads, og ser man det som prinsessers bytte, saa tar det firdobbel plads.

To kvadratgaader.

1.

A	A	A	A
A	B	B	E
E	L	L	T
T	T	T	U

2.

A	A	A	A
A	A	A	A
B	B	B	L
L	L	R	U

Bokstaverne skal omordnes saaledes, at der i hver av de to kvadrater dannes fire ord, som er like i de lod- og vandrette rader og som har følgende betydning: I kvadrat 1: Benævnelse paa en stand eller stat; et blaaseinstrument; et bibelsk navn; en mindre ægyptisk by. I kvadrat 2: Navnet paa en ungarsk elv; navnet paa en festsal eller forgaard; en felt-herre en avgud.

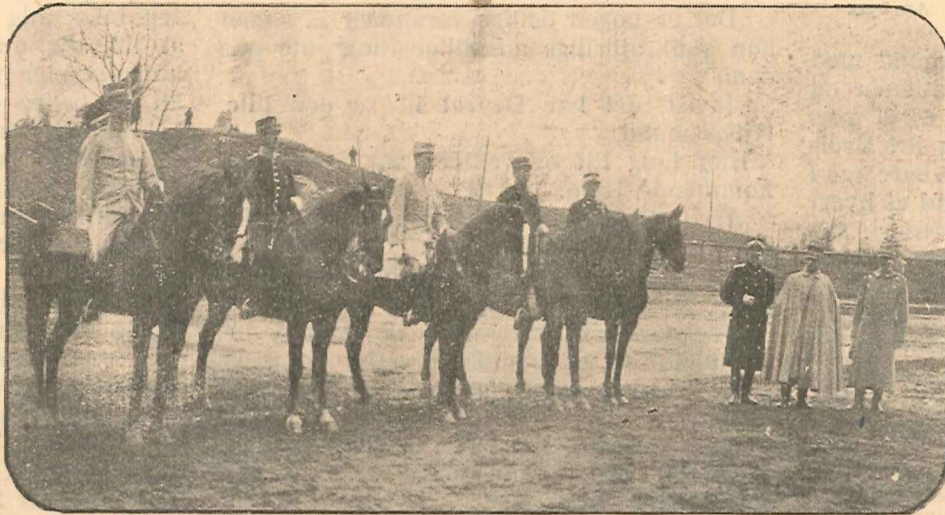
NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

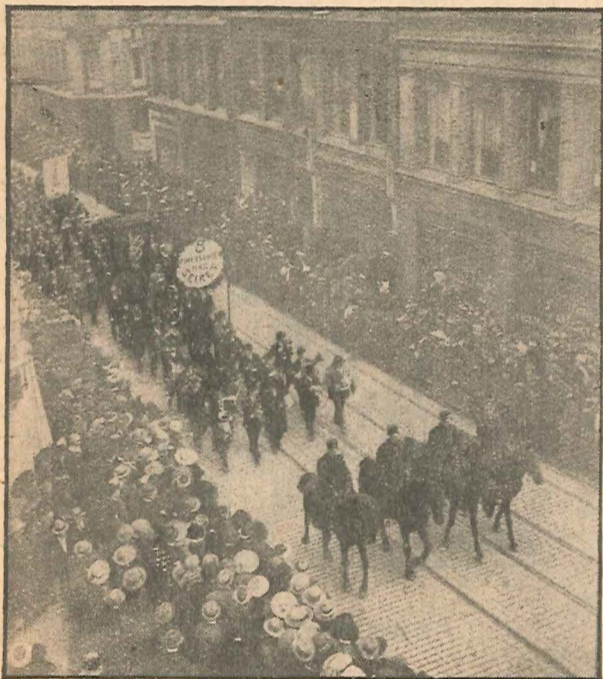
En populær politimand. Overbetjent Rasmus Hjelle i Bergen som forleden kunde feire 35-aars jubilæum begyndte efter at være uddannet som underofficer sin virksomhet som politimand ved Bergens kretsfængsel. Siden 1914 har han været overbetjent. Han er meget populær.

Det store heste- og ridestevne i Kristiania forleden blev i det store og hele meget vellykket. Mange vakre dyr og mange interessante opvisninger var at se. Paa ovenst. billede ser man 3 av Sveriges og 2 av Norges bedste officersryttere paa sine vakre hester samt den svenske, danske og norske dommer.

En sangerveteran. Bokbindermester Jul. M. Aarberg i Stavanger som fornylig døde henved 79 aar gammel var landets ældste aktive sanger og sanginstruktør. Han har indlagt sig store fortjenester av sang- og musiklivet i Stavanger. Han var ogsaa en ivrig avholdsagitor.

Fra 1ste mai demonstrationen i Kristiania. Socialisternes store demonstrationsdag jaar artet sig i det væsentlige som vanlig. Den hadde dog kanhaande et noget friskere præg og formet sig for en stor del som en seiersfestdag, der bl. a. markertes ved det laurbærkransete merke som blev baaret forrest i det mægtige tog med inskriptionen: „8-timersdagen har seiret“ — se billedet tilvenstre. Blandt de ca. 120 faner var der forøvrig en række med gamle og nye slagord. Enkelte hadde et særlig revolutionært indhold, og det manglet hellerikke paa kraftige ord og revolutionære tendenser i de taler som holdtes fra de fire talerstoler paa Tullinløkken. Paa midtbilledet ser man en av disse talere, formanden i Arbeidsmandsforbundet Elias Volan. Tilhøire ses et snapshot fra barneforlystelsene paa Dæhlenengens idrætsplads. — Fot. Skarpmoen.

Et blik i Kristiania posthus' pakke-lager.

Forleden hadde Kristiania postkontor en av sine travleste dager. Ikke mindre end ca. 21,000 pakker kom fra Frankrike; 7000 av disse skulde videre til Sverige og Danmark, mens resten var bestemt for Norge. Det var en rekord som voldte postvæsenet et svare stræv. — Fot. Eyolfson.

Franske skuespillere hædrer Ibsens minde.

En fransk skuespillertrup som nys har git nogen interessante forestillinger paa Bergens nationale scene og Nationalteatret besøkte under sit Kristianiaophold Ibsens grav, hvor redaktør Hébertot i varme ord tolket det franske teaters ærbødighet og taknemlighet overfor den store digter. — Fot. Skarpmoen.

Tysklands skjæbne under avgjørelse i Versailles.

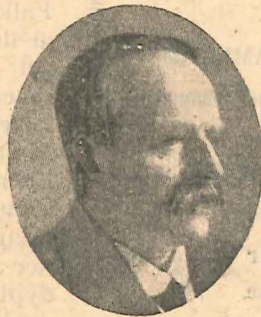
Riksjustisminister Landsberg.

Rikspostminister Giesberts.

Præsident Leinert i den preussiske landdag.

Dr. Melchior, den bekendte tyske finansmand.

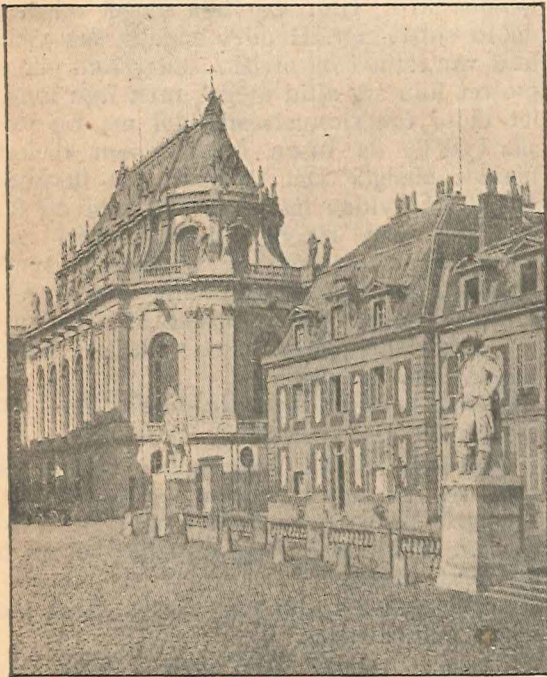

Professor dr. Schücking, bekendt tysk fredsven.

I de sidste dager av april var det, at den tyske fredsdelegation tiltraadte sin tunge Canossa-gang: reisen til Versailles hvor den endelig skulde faa vite, hvilken skjæbne seierherrene har tiltænkt det oprevne, blødende Tyskland. De av den tyske regjering opnaevnte hoveddelegerte gjengis ovenfor med undtagelse av føreren, utenriksminister grev Brockdorff-Rantzau,

hvis ansigtstræk vil være vore læsere vel kjendt fra tidligere gjengivelser. Hoveddelegationen ledsages av en række sakkynndige, embedsmænd fra utenriksministerie, sekretærer, telegrafpersonale, pressemaend etc. — et samlet antal av næsten 200 personer. Mottagelsen i Versailles var „korrekt men kjølig“, meldte tyskerne hjem, og pigtraadavspærringer og andre isolationsforanstaltninger fortalte bedre end mange ord om den opinion hvormed deres ophold i Versailles var langjærdet. Den 1. mai avleverte de tyske delegerte sine fuldmagter, og de alliertes repræsentanter leverte umiddelbart derefter sine dokumenter til Brockdorff-Rantzau. Denne første ceremoni foregik i Trianon og varte bare i fem minutter. Preliminærfredstraktaten paa et opus svarende til en bok i oktavformat paa 250 sider, og tyskerne vilde faa den snau tid av høist 15 dager til avgjørende at anta eller forkaste den. Ingen mundtlige konferanser skulde finde sted mellem de to parter, alle ændringsforslag skulde fremsættes og besvares skriftlig, og bare to møter skulde holdes mellem partene — et til overrækkelse av overenskomsten og et til dens vedtagelse. Naar disse linjer læses, vil da endelig de med saa stor spænding imøtesette fredsbelingelser i utdrag være kjendt for alverden og man vil antagelig ogsaa være kommen langt med hensyn til deres nærmere behandling. Vil det hele gaa efter firemandsfaadels opskrift, og vil dette igjen være blit fuldtallig under forhandlingerne med tyskerne, eller vil Orlandos brudd og den chauvinistiske bølge som dette bragte til at skylle over Italien foraarsake væsentlige forandringer i situationen? Vil kånhende fredsbelingelserne selv fremkalde uanede overraskelser til den ene eller anden kant? Disse og andre nervøse forhaandsspørsmål gjorde man sig i vide kredse under det sterke indtryk av tidens skjæbnesvangre usikkerhet og gjærende uro saavel indad i landene som landene imellem — ogsaa paa seierherrenes side, hvor meningsforskjellighetene angaaende spørsmålet Finne og japanernes krav paa den tyske koloni i Kina, Kiautschau, jo vidnet om, hvor vanskelig det er at skape den fornødne forståelse selv mellem dem som tilslut lykkelig kom sig over paa verdenskrigens lyside. En ny prø-

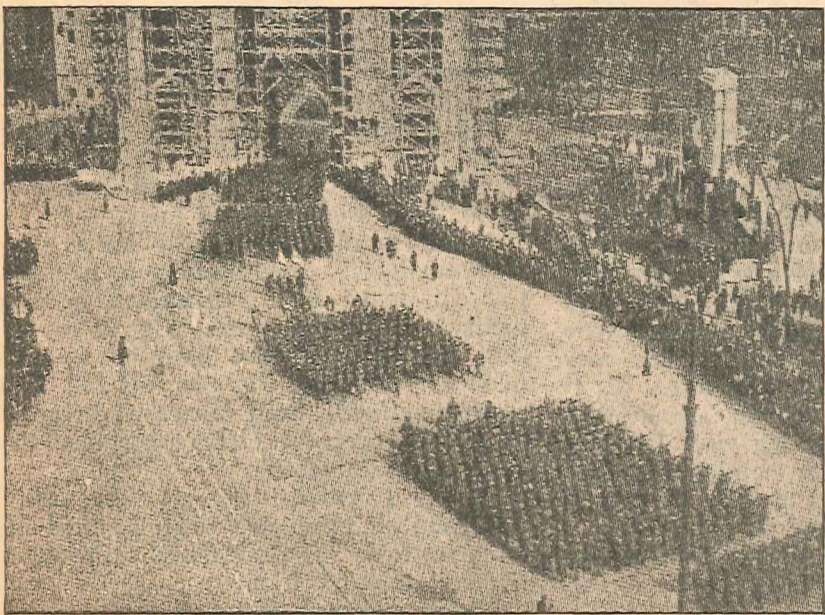
vesten i saa maate tør kånhende bli fredsforhandlingerne med Østerrike. Disse skal efter de allierte og forbundne magters overste raads indbydelse finde sted 12. maj i Saint Germain en Laye, som altsaa blir stedet for den næste milepæl paa den tunge og tornefulde fredsvei alle sindige mennesker nu haaber snart maa være vandret tilende.

Slotsgaard i Versailles, hvortil tyskerne har maaltet vandre sin tunge Canossa-gang. Det pragtfulde slotskompleks som blev bygget av Ludvig XIV. med en bekostning av over 700 mill. kroner har ofte spillet en fremtrædende historisk rolle.

Fra freds-kongressens enemarker. „Slaggalleriet“ i Versailles-slottet, en av det historiske steds og hele Frankrikes prægtigste saler, hvor man finder en række skulpturer og krigsmalerier fra Frankrikes historie gjennem tiderne.

Naar New York hilser sine sønner velkommen hjem.

De første New York regimenter marsjerer i paraderne gjennem byen. I bakgrunden paa billedet tilvenstre ser man den vældige triumfbue som skal være færdig til den store seiersfest, naar præsident Wilson og general Pershing er kommet tilbage. Paa billedet tilhøire ser man verdens største tribune. Den findes i Central Park i New York og gaar fra 59de til 110de gate. Herfra skal 75,000 mennesker kunne overvære den store parade ved troppenens hjemkomst og seiersindtog.

I LEDIGE TIMER.

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Din brors hustru.

Av
H. Courths-Mahler

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Han saa smilende ind i hendes forventningsfulde ansigt.

„Jeg har visst det længe, Nita; Gerhard har selv skrevet det til mig.“

„Og det har du fortiet for mig, far?“ sa hun bebreidende.

„Barn, jeg visste jo ikke at det kunde ha nogen interesse for dig. Du kjender nok Gerhards verker, men han selv er jo ganske fremmed for dig.“

Juanita rødmet, men hun saa fast paa ham med straalende øine.

„Far, jeg skal fortælle dig noget — dig alene. Gerd er slet ikke saa fremmed for mig som alle dere tror. Han har spillet en viss rolle i mit liv, om hvilken dere ikke har nogen anelse. Hittil har jeg aldrig talt om det — heller ikke til dig — for indtil ganske nylig har jeg ikke visst at der var et inderlig forhold mellem dig og Gerd. Jeg trodde, dere stod fremmed overfor hverandre. Men nu vet jeg at alle skranker mellem dere er faldt og nu kan jeg tale om Gerd og fortælle dig alt hvad han har været for mig. Jeg har saa uendelig meget godt at takke ham for. Han har som en usynlig skytsengel vaaket over mit liv, saa vidt det stod i hans magt.“

Bernhard Falkner saa med store, forbausede øine ind i hendes straalende ansigt.

„Barn, fortel!“

„Ja, far. Men gi mig dit ord paa at alt dette blir mellem os. Bare du skal vite hvad Gerhard har været for mig. Jeg vil ikke at kolde og kritiske øine skal se det som hittil har været en helligdom for mig, som jeg har vogtet med omhu.“

Han rakte hende haanden.

„Tal bare, mit barn; det, du sier, blir mellem os. Du vet, vi har mange hemmeligheter sammen — du kan overhodet betro dig i alt til mig, for jeg ønsker saa inderlig at være en trofast og hengiven far for dig.“

Juanita satte sig ved siden av ham, tok hans haand og fortalte ham alt. Om hvorledes Gerhard den gang, da hun laa saa fortvilet og alene paa sit værelse, var kommet ind til hende for at trøste hende, om hvorledes hun hadde hængt ved ham med hele sit ensomme hjerte og hvor kjærlig han hadde været mot hende, saa hun aldrig kunne glemme det. Hun fortalte ogsaa at han hadde bragt den snille, gamle Tina til hende og overgitt hende til hendes kjærlige omsorg. Likeledes fortalte hun at Tina fremdeles hadde maattet underrette Gerd om hvorledes hun — Nita — hadde det, at hun hadde møtt Gerd i skogen og at Gerd hadde bedt hende om ikke at tale om det for at faren ikke skulde føle sig saaret, naar han fikk vite at Gerhard hadde været i L . . .

„Av det visste jeg med bestemt at han elsket og længtet efter dig, kjære far,“ sa hun smilende. Saa fortalte hun ham aapent og ærlig, hvor meget hun holdt av Gerhard, at hun ansaa ham for et av de æd-

leste og bedste mennesker i verden og at hun var inderlig glad over at han nu kom til L . . . og at han var forsonet med faren.

Med sælsomme følelser hørte Bernhard Falkner paa denne beretning. Han ante ikke at der siden hint møte i skogen var sprunget frem en følelse i Nita og Gerd som, omend født av inderlig sjæleharmonisk allikevel skulde bli skjæbnesvanger for disse to mennesker, hvis de ikke av al magt be- kjæmpet den.

Juanita hadde avlagt sin beretning saa utvungent og troskyldig at Bernhard Falkner slet ikke følte sig foruroliget. Han var dypt bevæget over at hans unge søn hadde hat mer forstaaelse av det forældreløse barn end han selv. Det stod klart for ham at Gerhard hadde forstaaet det ensomme barn saa godt, fordi han selv hadde savnet kjærlighet sig forstaaelse. Med dyp smerte gikk det op for ham at han ikke hadde hat den rette kjærlige forstaaelse hverken av sin søn eller det barn som var blitt be- frodd til hans omsorg. Alt var gaat under i kjærligheten til Rudolf og hans mor — disse to som han hadde stolt blindt paa. Ogsaa Juanitas forfeilede liv maatte sættes paa hans livs store skyldkonto. Nu var hele hans væsen gjennomtrængt av ønsket om at gjøre alt hvad han hadde forbrutt og forsømt saa godt som det paa nogen maate stod i hans magt.

Han følte sig nu helt fremmed overfor Rudolf og hans mor. Nu betraktet han sin hustru med kolde, kritiske øine, og han forstod selv ikke lenger at han hadde kunnet la sig bedåre av hende i saa mange aar. Kjærligheten til Rudolf var ganske vist ikke helt forsvundet fra hans hjerte; han var jo, trods alt, hans barn likesom Gerhard. Det var ikke bare hans skyld at han var blitt saa ganske anderledes end Gerhard. Som far burde han ha været paa sin post mot de daarlige egenskaper, der var ham — Rudolf — medfødt. Han burde ikke ha overlatt ham helt og holdent til moren, men burde ha tatt sig mer av ham. Dolf var baade indvendig og utvendig sin mors uttrykte billede; han hadde arvet hendes feil, og disse var bare blitt værre ved den ufornuftige opdragelse som var blitt ham tildelt. Man kunde altsaa ikke gjøre ham alene ansvarlig for det. Rudolf var et produkt av sine anlæg og sin opdragelse, og det forekom Bernhard Falkner som en velfortjent straff at denne søn voldte ham saa mange sorger. Det maatte han bære nu. Men Juanita maatte ikke paa nogen maate lide mer under Rudolfs letsindighet og samvittighetsløshet. — Rudolf maatte ikke paa nogen maate faa raadighet over Juanitas formue, for hvis det hændte, saa var hun absolut prisgitt hans vilkaarlighet, og det var ikke til at forutse hvor vidt hans nydelsessyke og ødselhet kunde drive ham.

Bernhard Falkner hadde ogsaa i sit stille sind overveiet muligheten av en skilsmisse mellom det unge par. Men saa længe Juanita ikke selv forlangte en slik, turde han ikke tale om det. Der kunde neppe mangle grunder til skilsmisse; Rudolf hadde mer end en gang gitt Juanita anledning til at finde en slik grund. Det var ialfald ikke udelukket at Juanita en dag vilde forlange skilsmisse og da skulde hendes formuesforhold ordnes saaledes at hun til enhver tid kunde løse sig fra Rudolf.

Da nu Juanita hadde fortalt ham alt om sit hemmelige kjendskap til Gerhard fortalte han ogsaa hende om sit møte med Gerhard paa jernbanestationen og sin længsel etter at Gerhard igjen skulde komme i sit fædrenehjem.

Derimot talte han ikke om de vildfarelser og feiltagelser som formørket hans liv. Han vilde ikke bebyrde Juanitas unge sjæl med

saa triste beretninger, skjont det vilde ha været en umaadelig lettelse for ham at utøse sit hjerte for et menneske og skrifte al sin brøde. — Han visste ogsaa at denne unge kvinde vilde forstaa ham og med kvindelig godhet og mildhet ha trøstet ham. Men av hensyn til Juanita selv maatte han negte sig denne trost. Han visste jo ikke at hun allerede kjendte hans livs drama.

Paa samme tid som fru Gjertrud Horst sammen med Lotti pyntet Gerhards bolig med blomster til hans mottagelse, kom Rudolf Falkner hurtig og uten at være meldt ind i sin mors værelse.

Hun vendte sig om mot ham.

„Hvor du skræmte mig, Dolf! — Hvad er det iveren, siden du kommer til mig nu?“

Han kastet sig ugenert ned paa en stol og betraktet hende med et ondt glimt i øinene.

„Jeg bringer dig en meget glædelig overraskelse,“ sa han haanlig.

Hele hans maate av være paa sa hende at det var en ubehagelig overraskelse, han bragte.

„Hvad er det?“ spurte hun nervøst.

Han saa paa hende og frydet sig over hendes uro. Hun var blitt meget ældre i de to sidste aar. Hendes engang saa vakre hud var falmet og ufrisk. Naar hun gikk ut, pudret hun sig alltid meget, men hun manglet dette forskjønnelsesmiddel nu, og man saa tydelig de tusen rynker som dækket hendes ansigt. Det tidligere saa berømte, vakre, rødgyldne haar var blitt mat og farløst og var rikelig blandet med forlorent haar, da det var blitt meget tyndt. Hun gjorde et ubehagelig indtrykk av en ældre dame som endnu ønsket at fremtrylle den svundne skjønhet, men som ikke kunde opnaa denne hensigt.

Rudolf tænkte i sit stille sind at hans mor saa meget litet godt ut.

„Saa hor og bli forbauset — og ta det med ro,“ sa han længsomt og mørkt. „Dr. Gerhard Falkner er kaldet som professor ved universitetet her og kommer hit en av de første dager.“

Fru Helenes ansigt fortrak sig. Hun blev heftig forskrækket.

„Hvorav vet du det?“ spurte hun hæst, idet hendes øine lyste ondt.

Han lo haanlig.

„En bekjendt av os lykønsket mig netop glædesstraalende til denne glædelige begivenhet; han talte endog om et fakkeltog som studenterne vilde arrangere til ære for min berømte bror. Jeg maatte naturligvis sætte op en fornøiet mine, skjont jeg allerhelst hadde slaaet overbringeren av dette glædesbudskap midt i hans leende ansigt,“ fremstøtte han rasende.

Fru Helene sank kraftløst ned paa en stol.

„Det manglet bare! Nu vil han naturligvis igjen komme her i huset —“

Rudolf lo med en haanlig latter.

„Naturligvis — med basuner og trompeter. Far vil ønske ham velkommen og slagte gjødkalven til hans ære. Og vi to — vi skal skyldigst beundre ham og sole os i hans berømmelse. Pas paa, det blir en rørende familiedyl som senere vil komme til at gaa ut over os, idet vi kommer til at bære omkostningerne.“

„Aldrig i verden! Jeg vil ikke taale at han med sit opsætsige, trodsige sind igjen kommer over vor dørterskel! Han er min fiende!“ mumlet hun.

Rudolf trak paa skuldrene.

„Det nytter dig altsammen ikke noget — han vil komme her i huset. Du vet jo at far er 'henrykt' over sin 'berømte' søn. Hvad betyr vi mot ham? Naa, jeg er da gudskelov ikke lenger her i huset og kan undgaa ham. Saa længe Nitas formuesforhold

endnu ikke er ordnet, maa jeg holde far i godt humør. I de sidste maaneder har jeg gjort mig vældig umake — og det later til at far er rørt. Han har endnu ikke gjort mig en eneste bebreidelse, siden jeg optraadte som den angrende synder og pligtskyldigst har siddet paa kontorkrakken i timevis. Han er ganske vist ikke videre venlig, men hovedsaken er jo at han tror paa min bøfferdighet og gir mig pengene. Bare en kort tid endnu — saa er det overstaatt og saa faar far ikke se mig mer.“

Fru Helene saa bestyrtet paa ham.

„Og jeg, Dolf — og jeg! Tænker Du og saa paa at forlate mig?“

Han trak likegyldig paa skuldrene.

„Du kan jo komme til mig, saa ofte din længsel driver dig til det. Forøvrig vil jeg be dig om at vise dig litt oftere hos Nita.“

„Hvad skal jeg hos hende? Hun er saa kald og tilbakeholdende overfor mig.“

„Aa, passiar, det er bare noget, du indbilder dig. Det er ialfald nødvendig at du indvirker saa meget som mulig paa hende og bearbejder hende. Alle mine anstrengelser for igjen at nærme mig hende møter hun med ufattelig motstand. Jeg har prøvd med alle midler og har under disse bestræbelser selv fanget ild. Det er mig virkelig om at gjøre at vinde hende tilbake igjen. Men hun har fremdeles mistanke til mig. Derfor ber jeg dig om ofte at gaa til hende og si hende at jeg har betrodd dig, hvor høit jeg elsker hende og hvor meget jeg længter efter hendes tilgivelse. Si hende at det staar i hendes magt at gjøre et andet menneske av mig. Det gjør altid indtryk paa kvinderne. Du kan gjerne opdigte nogen rørende smaahistorier om min anger og omvendelse. Du pleier da ellers at være meget diplomatisk. Det er egentlig slet ikke løgn — jeg er virkelig likefrem forelsket i min lille hustru. Jeg er mer forelsket i hende, end jeg var før. Det falder mig ikke vanskelig at optræ som den ømme egtemand. Bare den lille slivnakken vilde la sig bløtgjøre. Denne gang lar hun sig ikke fange saa let. Men det hjælper hende altsammen intet — jeg skal nok faa hende i min magt igjen. Til det maa du hjelpe mig, mor!“

Fru Helene lovet det sukkende.

Hvis bare denne Gerd ikke kom hit — det er en slem strek i regningen,“ sa hun forstemt.

„Ja, men det kan ikke ændres, mor. Men nu maa jeg gaa for ikke at komme forsent paa fabrikken. Jeg maa jo vise litt pligtiver for at gjøre indtryk paa far. Han har jo den sidste trumf i sin haand.“

Moren saa ængstelig paa ham.

„Aa, jeg er slet ikke vel tilmode under alt dette. Far er saa frygtelig tilbakeholdende. Gid du bare hadde lyttet til mit raad og tal dig sammen fra begyndelsen og indtil du hadde hat pengene i din besiddelse.“

Hans ansigt fik et haardt, ondt uttryk.

„Forskaan mig for denslags bebreidelser — de er aldeles unyttige. Gjort er gjort! — Skulde jeg bare i tre aar ha forspildt min ungdom og ha optraadt som dydsmonster? Det falder mig vanskelig nok i disse par maaneder. Man bør nyde hvert øieblik i livet! Det er saa kort! Men nu farvel — og glæd dig over den fortapte søns hjemkomst. Der blir nok rørende scener.“

Med en ondskafuld latter gik han ut og smældte døren temmelig haardt i efter sig.

Juanita gik omkring med straalende øine. Det sang og klang i hendes indre som en jublende melodi: „Han kommer, han kommer, jeg skal faa se ham igjen!“

Hun utmalte sig at hun uhindret kun-

de møte ham i hans fars hus, at hun kunde fortælle ham alt hvad der rørte sig i hende og sætte hendes sind i bevægelse.

Med straalende øine hadde hun fortalt Tina at Gerd kom til L. . . , og den trofaste sjæl hadde graat glædestaarer, da hun fik høre at far og søn var forsonet.

„Nu kommer der nok en bedre tid for dig, lille Nita, det kan du være sikker paa. Gerd vil ta sig av dig og staa ved din side som en trofast bror.“

Nita nikket fornøiet.

„Som en trofast bror,“ tænkte hun lykkelig. I sit hjertes renhet visste hun ikke at det, hun følte for Gerd, var meget varmere og dypere end søsterlig kjærlighet. Hun gav sig uten sorg og bekymring hen til den glæde som fylde hende.

Av sin svigerfar hadde hun faat vite tiden for Gerhards ankomst, og saa sendte hun Tina bort til hans bolig med en kurv duftende violer. Det skulde være hendes velkomsthilsen til ham. — Mellem violerne stak hun et kort hvorpaa der stod:

„Hjertelig velkommen hjem. — Juanita.“

Hun sa ikke noget til sin mand om denne blomsterhilsen; hun talte overhodet slet ikke om Gerd med ham. Bare til sin svigerfar fortalte hun det utvungent. Han glædet sig over at Nita tok del i hans glæde over sønnens hjemkomst. Hun var jo den eneste som han kunde tale med om ham.

Denne dag kom Rudolf meget forstemt hjem. Ved middagen var han svært taus. Juanita var glad over at det var saaledes, for hans forsøk paa tilnærmelse indgjød hende likefrem rædsel og avsky.

Hun ante ikke grunden til Rudolfs forstemthet. Fra forskjellige kanter hadde man lykønsket ham til Gerhards ansættelse ved universitetet. Det hadde opirret og ærgret ham.

Efterat ha latt den gode mat vederfares retfærdighet og drukket nogen glas vin, blev han i litt bedre humør. Da han nu saa op paa Nita, slog det ham som saa ofte i den senere tid hvor straalende vakker hun saa ut. Han saa paa den slanke, fint rundede hals som kom tilsyne over utringningen i den lyseblaa bluse. Han blev grepet av en heftig længsel efter hende. Der var virkelig vaaknet en heftig kjærlighet i ham og det faldt ham slet ikke vanskelig at spille rollen som den angrende egtemand. Mer noget i hendes væsen mante ham dog fremdeles til forsigtighet. Han ante at han kunde ødelægge alt ved at gaa for voldsomt frem.

Men da desserten var servert og tjeneren hadde trukket sig tilbake kunde Rudolf ikke holde det ut længer. Han sprang op og gik hurtig bort til Nita og kastet sig paaknæ for hende. Han omfavnet hende og skjulte ansigtet i hendes fang.

„Nita, søte Nita, hvor længe vil du endnu la mig smegte — hvor længe skal jeg endnu be og trygle, om du vil være min? Føler du da ikke at jeg elsker dig, at jeg længter efter igjen at holde dig i mine armer? — Vær snil, Nita, støt mig ikke længer tilbake, hold op at pine mig! Du maa da føle at jeg er blit en anden! Du har virkelig straffet mig haardt nok for min letsindighet — ta mig til naade nu. Du kan da ikke helt ha glemt det som engang gjorde os saa lykkelige. La det nu være nok med straffen. Vær glad i mig, Nita, vær glad i mig, min søte, lille hustru! Jeg skal indhulle dig i min ømhet som i en rosenrød kaape. Du vet jo at jeg kan gjøre dig lykkelig! — Har du glemt hvor du var lykkelig i mine armer engang? Saaledes skal det bli igjen — du skal glemme alt, alt — bare ikke at du elsker mig som du gjorde det før og at

jeg elsker dig med inderlig ømhet. Vær min igjen, søte Nita!“

Nita sat som forstenet. Som en varm strøm bruste hans glødende ord henover hende. Og netop fordi hun følte at der var en gnist av virkelig følelse i dem, saa hun med navløs rædsel paa ham. Hans lidenskabelige bønner fandt ingen gjenklang i hendes hjerte. Der var alt tomt og dødt for ham. Engang hadde slike ord fundet vei til hendes unge, uerfarne sind, engang hadde hun anset dem for et uttryk for sand og virkelig kjærlighet. Nu visste hun at der ikke var en gnist av ærlig kjærlighet i ham, at det bare var beregning og kanskje flygtig betagelse som dikterte hans ord.

Hun var ræd for ham, fordi hans øine glødet av en følelse som var fremmed for hans sjæl og hjerte! Kraftløs og likesom lammet hadde hun i sin første skræk latt alt gaa henover sig, og han triumferte allerede og haabet at han hadde naadd sit maal denne gang. Han følte at hun skalv av sindsbevægelse. Denne sindsbevægelse gav han en feilaglig uttydning og vilde trekke hende ind til sig. Men idet han med opbydelse av al sin kraft rev sig løs fra hans omfavnelse, sprang hun op og for, skjælvende over hele legemet og uten at si et ord, ut av værelset.

Med et seierssmil strok Rudolf haaret tilbake fra sin varme pande og reiste sig. Hendes skjælven og sterke sindsbevægelse forespeilet ham seiren. Han ante ikke hvilke følelser der besjælte Juanita.

„Jeg visste det jo — bare litt taalmodighet og hun er min,“ tænkte han triumferende. Han utmalte sig, hvor blidt og hengivende hun meget snart vilde klynge sig til ham. Han foresatte sig høimodig at gjøre sin vakre frue lykkelig og erstatte hende den lange tid, hvori de hadde været fremmede for hverandre.

Velbehagelig betraglet han sig i speilet og snodde bartene. Han var virkelig en vakker mand. Og denne kamp for at vinde sin egen hustru var virkelig meget opplevende og interessant.

Hvis han hadde ant at Juanita hadde laast sig inde paa sit værelse og endnu stirret ret frem, oppfyldt av rædsel og skræk, hvis han hadde kunnet læse i hendes sjæl, hvor hun avskydde ham og frygtet hans glødende ord meget mer end hans brutale hensynsløshet — saa vilde han neppe ha forlatt værelset i en slik seiersstemning.

Paa jernbanestationen blev Gerhard Falkner møtt av familien Horst og av dem ledsaget til hans bolig. Hans tante forestilte hans husholderske for ham. Hun hadde allerede gjort istand et velmakende maaltid til sin nye herre.

Nu var Gerhard alene i de værelser som skulde være hans hjem for fremtiden.

Loffi hadde underveis forsikret ham at hele hans hus var i den skjønneste orden; der manglet intet andet end en ung frue.

Gerhard hadde smilende apparert hendes spøk. Men da han langsomt gik gjennom disse værelser som var indrettet med fin smag og forstaelse sukket han sagte.

Hvor gjerne vilde han ikke ha hat en ung frue ved sin side! Aa — han visste hvorledes hun skulde se ut. Blodet strømnet varmt til hans hjerte. Naar vilde han faa se Juanita igjen? Mon hun visste at han hadde opslaat sin bopæl her? Hvad vilde hun vel si til det?

Saa gik han ind i sit arbeidsværelse. For hadde han bare kikket flygtig derind, men nu vilde han sætte sig til ro derinde. En deilig violduft slog ham imøte. Han saa sig om og opdaget en kurv med violer som stod paa hans skrivebord.

„Hvor tante Gjertrud og Lotti har pyntet mit hus op med blomster! Endog paa mit skrivebord har de sat disse duftende vaarbebudere!“ tænkte han og bøide sig ned over violerne for at indaande deres duft. Da opdaged han et litet hvitt kort mellem de blaa blomster.

Han tok det ut og læste:

„Hjertelig velkommen hjem. — Juanita.“

Der gik likesom et ryk gjennom hele hans legeme. Han faldt ned foran sit skrivebord og trykket med et pludselig utbrudd av følelse sine læber paa hendes navn. Saa tok han med begge armer omkring kurven og skjulte sit glødende ansigt i de kjølige blomster.

„Juanita! Juanita!“ hvisket han.

Men saa for han forskrækket sammen.

„Din brors hustru — du skal ikke begjære — din brors hustru,“ hvisket han.

Hans ansigt blev haardt og fast. Han pustet dypt og skjov violerne tilbake. Varsomt lot han haanden gli bortover dem.

„Vær rolig, lille Nita — jeg skal ikke forstyrre din fred. Bare som en varmen-de solstraale skal du oplyse min vei.“

Han gik langsomt fra det ene møbel til det andet og betraktet dem. De var alle slik som han hadde ønsket dem, praktiske, solide og allikevel harmoniske og vakre i sine linjer. Han var meget tilfreds med alt. Det var ham særlig magtpaaliggende at netop dette værelse, hvori han skulde tilbringe størstedelen av sin tid, var helt efter hans smag.

Hans tjener som hadde reist i forveien hadde allerede stillet op hans bøker. Han tok et av bindene og slog op i det.

I det samme ringte det paa entreklokken og straks efter meldte tjeneren hans far. Han hadde vist den gamle herre ind i mottagelsesværelset.

Gerhard skyndte sig derind og strakte begge hænderne ut mot sin far.

Faren tok dem og omsluttet dem fast og varmt.

„Jeg vilde ha været paa jernbanestationen for at ønske dig velkommen, men jeg antok at Horsts tok imot dig,“ sa han med usikker stemme.

„Det gjorde de ogsaa, kjære far. Men hvorfor kunde ikke ogsaa du ha kommet? Kan du slet ikke tænke paa dem med forsoning i hjertet?“ spurte Gerhard indtrængende.

Bernhard Falkner smilte smertelig.

„Du ser saken i et forkjert lys, min søn. Det er ikke mig som har ret til at være vred her — det er din tante. Men la os ikke tale om det nu. Jeg vilde bare forklare dig hvorfor jeg ikke var paa jernbanestationen. Men nu er jeg her for at uttrykke min glæde over at ha dig i min nærhet.“

Gerhard førte ham bort til en stol.

„Sæt dig, far — idag er du for første gang min gjest. Vær hjertelig velkommen; jeg haaber at se dig ofte hos mig.“

Han satte sig likeoverfor sin far.

Bernhard Falkner saa sig om i det pene, hyggelige værelse og lot derefter øinene hvile paa sin søns slanke, kraftige skikkelse. Gerhard hadde paa sig en elegant, mørkeblaa jakkedres som klædte ham udmerket. Han skjegløse, markerte ansigt hadde fremdeles den brunagtige farve som han hadde fra sine reiser, og de kloke, livlig lysende øiner saa varmt og straalende ind i farens. Om munden og haken hadde de karakteristiske linjer, der allerede som ganske ung hadde kjendetegnet ham, fordypet sig. Men i hans øiner laa ikke lenger det mørkt grublende uttryk. De saa klart og aapent ut i verden. Hele hans person gjorde et overmaade behagelig og sympatisk indtryk. Om end Rudolf var den peneste av de to brød-

re, saa var Gerhard absolut den mest betydelige og mest tiltalende.

Bernhard Falkners forgræmmede træk opklartes litt, da han betraktet sin søn. Saa sa han sukkende:

„Ja, min søn, jeg hadde jo heller set at du hadde opslaat din bolig i mit hus! Men jeg vet jo at det ikke gik an. Jeg er dig meget taknemlig, fordi du vil overvinde dig til igjen at betræ mit hus. Jeg ber dig inderlig om at være min gjest imorgen. Til ære for dig vil jeg avholde en liten festlighet — du skal mottas med al mulig ære. Det skylder jeg dig, fordi jeg dengang lot dig reise saa koldt og likegyldig. Jeg vil vise verden hvor stolt jeg er av min ældste søn. Saa har jeg endnu noget paa hjertet. Før du sætter din fot over min dørterskel skal der herske fuld klarhet om alle ting mellom mig og dig. Jeg vil la dig høre et slags skriftermaal —“

Gerhard tok hans haand.

„Kjære far, pin dig ikke nu — la alt det forbigangne hvile — jeg ber dig saa inderlig om det.“

Den gamle herre rystet paa hodet.

„Nei, min søn, la mig bare tale — det vil være en velgjerning mot mig. Du aner ikke hvad jeg har lidt og taalt i de sidste aar. Kanske jeg vil føle mig lettere tilnøtte, naar jeg engang har faat talt om alt med dig.“

Gerhard saa med varm deltagelse ind i hans ansigt.

„Godt, far, saa uttal dig hvis du trenger til det. Men vent litt — jeg vil først by dig en velkomstdrik — saa kan du følge med mig ind i mit arbeidsværelse, der er vi helt uforstyrret.“

Gerhard reiste sig og ringte. En net klædt dame paa omtrent firti aar kom ind. Gerhard vendte sig venlig til hende.

„Si mig, fru Vendt, har jeg noget drikkelig her i huset?“

Hun nikket smilende.

„Javist, hr. professor. Fru Horst har sendt noen flasker vin av forskjellige sorter hit.“

„Det er jo udmerket. Vil De saa sende tjeneren ind med en flaske vin — far, du drikker vel helst mosel?“

Bernhard Falkner nikket, og Gerd vedblev:

„Altsaa mosel, fru Vendt — la det bringe ind i mit arbeidsværelse. Jeg er ikke hjemme for nogen.“

„Vel, hr. professor,“ svarte husholdersken og forsvandt.

Gerhard førte sin far ind i arbeidsværelset.

„Se, far — her er det hyggeligere end i mit mottagelsesværelse — herinde er alle mine saker opstillet og her føler jeg mig mest hjemme. Kom, sæt dig her i denne makelige lænestol.“

Tjeneren kom med vinen og glassene og satte det paa et vink av sin herre paa det store, runde bord som stod midt i værelset. Gerhard fylgte glassene og rakte det ene til sin far.

„Paa dit vel, kjære far, og paa et hjertelig forhold mellom dig og mig.“

„Det ønsker jeg av hele mit hjerte. Paa dit velgaaende, min kjære søn,“ svarte den gamle herre bevæget.

De saa fast paa hverandre og tømte glassene. Gerhard satte sig like overfor faren. Denne hadde støttet hodet i haanden og bedækket sine øiner. Saa løftet han hodet og begynte sit skriftermaal. Han skildret ganske ærlig for sønnen hvor lykkelig han hadde levd med hans mor, indtil Helene Alving kom ind i hans liv.

„Fra dette øieblik var min skjæbne beseglet,“ sa han, og uten at skaane sig selv

fortalte han at han allerede i sin første hustrus levetid hadde latt sig bedaare av Helene Alving og ikke hadde kunnet gi anden tanke rum end den at gjøre hende til sin hustru. Han fortalte at han hadde hat til hensigt at la sig skille fra Gerhards mor.

„Jeg vil ikke utførlig skildre for dig, hvilke kamper jeg gjennomgik, for det var, trods alt, saa frygtelig for mig at skulle volde din stakkars mor al denne sorg, men jeg var saa helt underkastet Helenes trylleri at jeg ikke kunde forandre beslutning trods din mors taarer, hendes bleke, forgræmmede utseende og tydelige fortvilelse. Jeg var og blev fast besluttet paa at la mig skille fra din mor.“

Men saa blev jeg pludselig fri — paa anden maate. En morgen blev din mor fundet død i sin seng. Lægen konstaterte at hun hadde tat en for stor dosis av en smertestillende medicin.

Jeg stod ved hendes lik som en forbryder, for jeg var ræd for at din mor selv hadde berøvet sig livet, fordi hun ikke lenger orket at bære den sorg og smerte jeg voldte hende. Denne mistanke har forfulgt mig længe — endnu er jeg ikke blit kvit den, hvor frygtelig end denne tanke er for mig.

Sorgen over din mors død fik mig til at glemme min forblindede kjærlighet til Helene Alving. Men da jeg saa hende igjen — og da jeg sa hende at vi maatte skilles, forsikret hun mig at hun isaafald vilde ta livet av sig, fordi hun elsket mig saa usigelig.

„Naa — hun blev min hustru — jeg kunde ikke andet — jeg elsket hende for høit. Jeg trodde paa hendes store kjærlighet, trodde paa hendes ædle karakter og var overbevist om at ogsaa hun, trods alt, hadde feilet av en albetvingende kjærlighet til mig. Hun hadde en grænseløs magt over mig — du har jo maattet føle det — du har jo erfart hvor helt jeg rettet mig efter hendes ønsker. Du blev en fremmed for mig, mens hele mit hjerte hang ved Rudolf og min hustru.“

Jeg levde endnu længe i den vildfarelse at være en lykkelig mand, omend undertiden mindet om din mor formørket min lykke. Imens var Juanita kommet i mit hus. Ogsaa dette stakkars barn lot jeg likegyldig smegte efter kjærlighet, fordi jeg trodde, min hustru sørget omhyggelig og kjærlig for hende. Men denne kvinde har aldrig elsket andre end sig selv og sin søn Dolf.“

Gerhard for forskrækket op.

„Far!“

Bernhard Falkner gjorde en træt, avvergende bevægelse.

„Ja, min søn — gjengjældelsen kom. Jeg var lykkelig indtil Dolfs giftermaal med Nita, men saa opdaget jeg at jeg i alle disse aar bare hadde eiet en skinlykke. Av min hustrus og min søns egen mund har jeg maattet høre at de har hyklet kjærlighet til mig, at jeg har været en daare, da jeg trodde paa denne kjærlighet.“

Han lænte sig utmattet tilbake.

„Far — kjære far — det er nok — pin dig ikke mer,“ bad Gerd.

Faren rettet sig op.

„Jeg er straks færdig. — Min tro paa min hustru og Dolf har jeg mistet. La mig tie med disse erfaringer jeg har maattet gjøre. Jeg vil ikke anklage min hustru. Jeg lider bare hvad jeg har fortjent. Men du skal vite at jeg er blit en fremmed for hende, at intet mer binder mig til hende — intet andet end den fælles brøde. Nu staar jeg ganske ensom i livet — hvis du da ikke hadde undt mig din kjærlighet og hengivenhet. Men trods alt maa min hustru jo fremdeles staa ved min side — hun er min søns mor — og fastere end alt andet knytter bredden menneskene sammen. Derfor ber jeg dig om at optræ overfor hende som

du skylder din fars hustru. Og fordi hun endnu maa tilhøre mig, kan jeg ikke gaa til Gjertrud Horst og be hende tilgi mig det jeg har forbrutt mot hendes søster, for en omgang mellem os vilde være umulig. Gjertrud kan umulig komme i mit hus, fordi den der fortrængte hendes søster fra det, bor der. Men naar du engang taler alene med din tante, saa, si hende at — Marie er hevnet."

Gerhard var dypt bevæget.

"Far, kjære far, hvor alt dette maa være bittert for dig."

Den gamle herre saa sørgmodig ind i hans ansigt.

"Ja, min søn, mit liv er fuldt av smerte og bitterhet. Den eneste lysstraale kan jeg takke dig for. Min inderligste tak for den. Og nu spør jeg dig, om du efter dette skriftemaal vil komme i mit hus?"

Gerhard strøk sig over panden og tok saa sin fars haand.

"Kjære far — du har ikke fortalt mig noget nyt. Jeg visste alt — undtagen dine egne sorgelige erfaringer vedrørende min stedmor og Dolf. Jeg visste ogsaa at bare de stod mellem os, for jeg har set paa disse to mennesker med klare, skarpe øiner. Jeg maa tilstaa for dig at jeg tidligere hatet min stedmor med hele ungdommens strenghet og haardhet — og var rasende paa dig. Men siden har jeg lært livet bedre at kjende; jeg har set ind i mange sorger og mangen en brøde og — jeg har selv erfart hvor let det er at komme paa avveier. Nu kan jeg bare si: Himlen bevare os for al brøde og al anger. Da jeg reiste fra mit hjem, var det med den faste beslutning aldrig mer at vende tilbake dit, saa længe min stedmor opholdt sig i det. Men idag tænker jeg anderledes. Jeg skal komme og jeg skal opføre mig saaledes overfor min stedmor, saa du ikke skal komme til at lide under vort forhold. Jeg vil ogsaa komme Dolf imøte saa meget det er mig mulig og saavidt vore grundforskjellige naturer tillater det. Og hermed, kjære far, vil vi begrave dette sorgelige tema. Jeg vil bli meget lykkelig, hvis jeg kan kaste litt lys og glæde over dit liv. Plag dig ikke med samvittighetsnag. Anger er en følelse som berøver os al kraft og som dog ikke kan forandre noget. Vær overbevist om at min mor selv vilde tilgi dig alt."

Saaledes talte Gerhard med varm inderlighet. Hans fars øine blev fugtige. Hverken med ord eller blik hadde Gerhard ropet at han visste at hans mor hadde berøvet sig selv livet. Han hadde bare uvilkaarlig trykket haanden fast mot det sted hvor hans mors brev laa.

Det var som om han med denne haandbevægelse vilde indelukke hemmeligheten endnu dypere og fastere i sig. Med hans vilje skulde faren aldrig faa vite at hans mor hadde tat livet av sig.

Endnu en times tid sat far og søn og

talte sammen om mange forskjellige ting. Da Bernhard Falkner endelig reiste sig og vilde ta avsked, saa han violerne paa Gerhards skrivebord. Smilende lot han haanden gli henover dem.

"Er det Nitas violer?" sa han bløt.

Gerhard for umerkelig sammen.

"Vet du — at hun har sendt mig disse blomster?"

"Ja, Gerd, hun har sagt mig det. Du skal vite at Juanita nu er blitt mig en virkelig datter. Vi har ingen hemmeligheter for hverandre. Jeg er meget glad i hende og jeg vet ogsaa at hun er glad i mig. Hun har været mig en stor trost i mit livs tungeste timer. Med hende kan jeg tale frit om alt. Vi har begge ivrig studert dine verker, og jeg tror ikke at nogen kjender dem bedre end vi. Du har ingen mer begeistrerede tilhængere end os to. For nogen dager siden fortalte hun mig ogsaa at du spille en stor rolle i hendes tanker og følelser og at dere har set hverandre og talt sammen, da du var her sidst. Derfor har hun ogsaa fortalt mig at hun sendte dig en kurv violer. Hun paastaar, at du er det ædleste bedste menneske, hun kjender. Naa — jeg vil nødig som far være allfor forfængelig — men jeg tror, hun har ret."

Bernhard Falkner sa dette smilende — han ante ikke hvor høit og urolig hans søns hjerte slog.

Straks efter tok faren avsked.

"Altsaa paa gjensyn imorgen derhjemme. Vore gjester er indbudt til klokken syv, men jeg haaber, du kommer en time før — intel fremmed øie behøver at være vidne til dit efter saa mange aars forløp første besøk i hjemmet."

"Det er godt, far, jeg skal komme klokken seks."

Bernhard Falkner gik og Gerhard saa efter ham fra vinduet. Hvor bøiet gik nu ikke den før saa statelige mand! En dyp medlidenhet fyldte Gerhards sind.

Saa gik han igjen bort til Juanitas violer og skjulte med et dypt suk sit ansigt i dem.

— — —

Da Bernhard Falkner kom hjem, gik han ind i sin hustrus værelse.

"Har du efter mit ønske truffet alle forberedelser til festen imorgen?" spurte han i den avmaalt høflige tone, hvori han nu altid talte til sin hustru.

Hun saa halvt usikker, halvt trodsig paa ham.

"Ja, alt er ordnet saaledes som du ønsker det. Jeg vilde bare gjerne vite hvorfor du netop i sæsongens slutning vil holde en saa særlig straalende fest? Du er jo ellers en motstander av alle store fester og bryr dig slet ikke om selskaphelighet, hvorfor vil du saa netop nu holde denne fest? Har du en særlig anledning til det?"

"Ja, ganske vist. Jeg er kommet til dig for at meddele dig, hvorfor denne fest skal

være saa særlig glimrende. Min søn Gerd er blitt kaldet til professor ved vort universitet, og imorgen vil han være vor gjest. Denne fest blir holdt til ære for ham."

Helenes ansigt blev mørkerødt og hendes øiner lynte uhyggelig.

"Jasaa — skal din søn Gerd feires? Og det faar jeg først vite nu?" fremstøtte hun med undertrykt vrede.

Han saa skarpt paa hende.

"Jeg var ræd for at du vilde træffe forberedelserne til denne fest med mindre omhu, hvis du hadde visst til hvis ære den skulde gis."

Hun rettet sig kampberedt op.

"Deri har du ganske ret, for jeg vilde ikke ha rørt en finger for din søn som bare har beredt mig kvaler og ærgrelser."

"Og som du fortrængte fra mit hjerte og mit hus," sa han bittert.

Hun kastet hodet tilbake.

"Med min gode vilje skulde der ialfald ikke være blitt ham nogen festlig mottagelse tildel."

"Med din vilje," sa han skarpt og skjærende, "skulde han vel overhodet ikke være vendt tilbake til sit hjem. Men med eller uten din vilje holder han sit indtog her imorgen. Og jeg forlanger av dig at min søn blir mottat saaledes som det tilkommer ham her i dette hus. Han har lovet mig at vise dig skyldig høflighet og det samme forlanger jeg selvfølgelig av dig."

Hun bet tænderne sammen. Denne befalende tone hadde han endnu aldrig brukt overfor hende. Han opegget hende til den heftigste vrede og allikevel følte hun sig magtløs overfor ham; hun følte at hun ikke længer hadde nogensomhelst indflydelse over ham.

"Og hvis jeg negter det?" spurte hun med tilbakeholdt vrede.

Han gik tæt bort til hende og saa hende fast og koldt ind i øinene.

"Det vil du ikke gjøre — du vil ikke vise offentligheten, i hvilket daarlig forhold du staar til din stedson. Dertil er du for klok. Det kunde isaafald dukke op ubehagelige rygter fra fortiden."

Med lurende forbitrelse følte hun at han var hendes herre og mester. Siden Bernhard Falkner ikke længer elsket sin hustru og hadde lært hendes sande karakter at kjende, var han hende overlegen. Men hun forsøkte endnu at sætte sig op imot ham.

"Pyl — hvad bryr jeg mig om ondskapsfuld sladder!" sa hun ringeagtende.

Han blev mørkerød i ansigtet.

"Det er godt at du kan tænke saa overlegent om det — det kan ikke jeg — for jeg er ikke ren for skyld."

En stund stod hun tvilraadig. Pludselig vaaknet der en vild længsel i hende efter alt vinge ham for sine føtter slik som før. Som en glidende slange smuttet hun bort til ham, la sin hvite haand paa hans arm

En posteier som gik den gale vei.

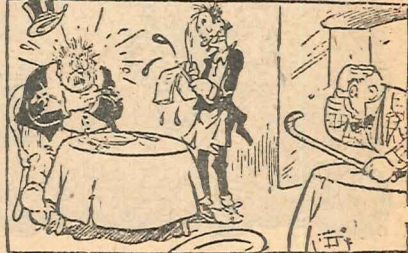
"Tjener! Jeg ser, De har skinkeposteier paa spisekartet. Vil De bringe mig en!" sa den ældre herre. "Ja, det har vi ha!" svarte tjeneren. "Denne er den sidste, og den er bestilt av en anden herre." Med denne for den lækkersultne gjest litt trøsterige bemerkning forsvandt tjeneren med den lækre ret.

Men paa sin vei skulde han forbi et trefløiet speil i skjermfasong, og idet han passerte speilet med det posteierbestalte brett fløt hevet paa den ene haand, saa det for den lækkersultne gjest ut som om der paa brettet stod tre posteier. Han ante ikke at de to av posteierne bare var et speilbillede.

Opragt av raseri over tjenerens formentlige underfundighet satte gjesten efter ham. Ved et bord litt derfra sat en herre og læste en meget morsom avis. Han hadde en meget stor mund, som stod vidt aapen naar han lo, og i hans gap forsvandt som billedet tydelig viser, skinkeposteieren.

Det var ellers ikke ham som hadde bestilt den lækre ret. Men nu da han hadde spist den, maalte han ikke alene betale for posteieren, men ogsaa for terinen som han ogsaa hadde slukt. Den lækkersultne gjest med de rutete kler skal ha sat et meget betenkkelig ansigt op ved denne sakernes vending. s

og saa paa ham med det gamle, bedaarende smil.

„Bernhard, hvorfor er du altid saa haard og kald mot mig nu — hvorfor har du ikke et eneste godt og venlig ord til mig? Naar Dolf bereder dig ærgrelser og naar jeg tar hans parti, saa maa du huske paa at jeg er hans mor. Jeg kan ikke holde ut at høre dig skjænde paa ham! Er det en forbrydelse? Kanskje jeg i min saarede moderkjærlighet undertiden har været litt skarp og avvisende overfor dig. Men derfor behøver du da ikke at undra mig din kjærlighet. Behøver vi at staa saa fiendtlig overfor hverandre? Dolf er da din søn likefuldt som min, og du maa dog indse at han er paa vei til at forbedre sig. Hans feil var bare en folde av overdreven livsglæde. Han er allerede nu meget fornuftigere og blir for hver dag mer og mer sat. Naar jeg tok ham i forsvar, saa var det jo bare fordi han ogsaa er din søn — sønnen av den mand, jeg alltid har elsket — desværre bare altfor høit! Vil du bebreide mig det?“

Hun sa alt dette i den gamle besnærende tone og klynget sig tettere til ham. Han saa mørkt paa hende.

„Fordi du alltid har elsket mig?“ gjentok han bitende og lo bittert. Saa vedblev han: „Gjør dig ingen uleilighet — jeg vet jo hvor vanskelig det har faldt dig at forgjøre mig illusionen om din kjærlighet. Av din egen mund har jeg hørt at du sa til din søn at du aldrig har elsket mig, at du bare blev min hustru for at komme ut av nød og savn. Du har i sandhet betalt en høi pris for at vinde glans og rigdom.“

Hun for sammen og blev meget blek.

„Har du luret?“

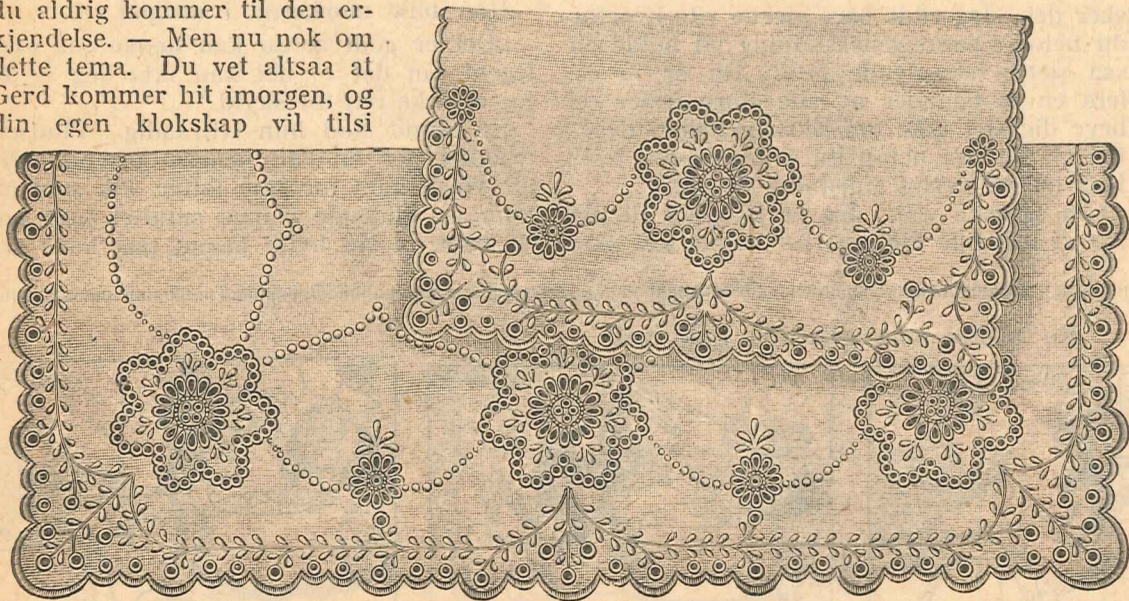
„Ja — jeg hørte, hvilke gode lærdommer du gav din søn; jeg hørte ogsaa hans kjærlige uttalelser om mig — og nu vet jeg hvorledes eders kjærlighet til mig er i virkeligheten. Jeg hadde imidlertid ikke behovd disse beviser, for jeg visste i forveien paa hvilken løgn min lykke var bygget. Jeg beklager mig ikke over det — jeg har fortjent det altsammen. Den brøde jeg begik ved at bryte troskapen mot Gerds mor, har hevnet sig paa mig. Nu vet du at der ikke kan være andet fællesskap mellem os end en fælles brøde.“

Hun gjorde en heftig, avvergende bevægelse.

„Jeg er mig ingen brøde bevisst.“

Han saa paa hende med et fast, rolig blik.

„Det er jo godt for dig, hvis du aldrig kommer til den erkjendelse. — Men nu nok om dette tema. Du vet altsaa at Gerd kommer hit imorgen, og din egen klokkskap vil tilsi

dig hvorledes du skal optræ overfor ham.“

Dermed vendte han sig om og gik.

Da fru Helene blev alene, rev hun i heftig bevægelse sit kniplingsbesatte lommestørkle i mange stykker og hendes læber klemte sig fast sammen.

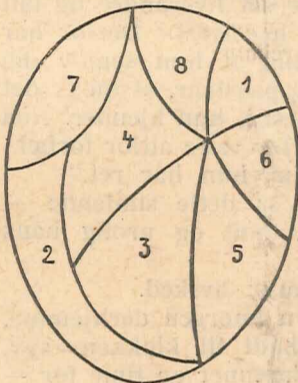
„Aa — hvorledes kunde jeg være saa ufor-sigtig ikke at se efter, om nogen belurte os! Undres hvad Dolf og jeg har sagt? Hvorledes er det mulig at han har kunnet belure os uten at vi har merket det? Jeg tør slet ikke si det til Rudolf, for saa blir han nervøs og usikker og ødelægger alt.“

Saaledes tænkte fru Helene. Hun følte ikke gnist av medlidenhet med sin mand som hun hadde bedrat saa skjændig. Hun var bare forbitret over at hun helt hadde mistet magten over ham.

(Forts.)

Løsninger paa opgaverne i dr. X' avdeling i nr. 17.

59. Paaskeegget: Hosstaaende rids viser, hvorledes de otte stykker av eggeskallet skal stilles sammen, saa det fremkommer et fullstændig egg.

60. De tre tal-gutter: Billedet viser hvorledes den ene gut ved at stille sig selv med hodet ned fik sekstallet paa trøien sin til at virke som et nital, hvorved det blev mulig at danne et tal som er dejelig med syv, nemlig 931.

61. Paaskeliljerne: Man begynder læsningen ved det felt mot hvilket penneskafet peker, og læser derefter det diametralt motsatte. Derpaa fortsætter man med det felt som følger efter det man først læste, og læser saa det som følger efter det man læste som nummer to, og saaledes gaar det videre rundt samme vei, som viserne paa uret gaar. Man finder da ut at der i ringen staar:

„Paaskeliljerne hvisker her:

Glædelig paaske til en og hver!“

62. Talskrivningsopgave: Tre Millioner, tre tusen og tre skrives med sifre i et tal saaledes: 3003003.

20de haandarbeide.

Buffet- og anretningsduk med engelsk broderi og plattsom.

Disse pene haandarbeider svarer til løperen i bladets nr. 19. Syes paa hvitt lin med glansfuldt brodergarn. Buffetduken er 150 cm. lang og ca. 60 cm. bred, anretningsduken er 80 cm. bred og 110 cm. lang.

Materiale til buffetduken: Paategnet lerret og garn, pris kr. 14.25.

Materiale til anretningsduken: Paategnet lin og garn, pris kr. 9.00 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Efterligninger.

Av Pierre de Lanux og Lawton Machall.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

„Dette armbaand synes at interessere Dem, monsieur Regnaud?“

Den høie franskmand løftet i hast sine øine og gjorde en undskyldende gestus, idet han sa:

„Omforladelse, frue, det var ikke min mening at være paatrængende; men disse vidunderlige, antike perler, som funkler paa Deres hvite arm, gjorde mig et øieblik blind for Deres ansigts trylleri. Ta mig det ikke ilde op.“

„Alt forlatt,“ svarte Mrs. Dawson og lo muntert bak viften. „Det morer mig endog, at De saa let lar Dem føre bak lyset.“

„Føre bak lyset?“ sa han uforstaaende.

„Det er andre som iaften har beundret det — den tykke damen derover under palmen spurte mig endog, om jeg hadde kjøpt det hos Tiffanys eller hos Dreicers — men jeg trodde dog ikke, at De vilde la Dem bedrage av det.“

Hun moret sig øiensynlig over hans forlegenhet.

„Ja,“ vedblev hun muntert, „perlene er falske. Jeg tar dem paa en gang imellem for moros skyld. Det er saa morsomt at la folk beundre dem i den tro at de er egte.“

„Er De ganske sikker paa, at de ikke er egte?“

„Ganske sikker. Den lille galanterihandler i Spanien, hos hvem jeg kjøpte det, indrommet det, og jeg betalte bare nogen faa dollars for det. Det var før at drive løjer med min mand jeg kjøpte det. Da jeg kom hjem med det, hadde han nær faat et tilfælde — han trodde, jeg hadde gitt ut hele vor formue, og han vilde ikke tro hvad jeg forsikret, før han hadde vist perlerne til en kjender.“

„Og han sa?“

„At de var falske — naturligvis.“

Denne gang var det monsieur Regnaud som smilte, og hende som saa forvirret ut.

„Hvad mener De?“ spurte hun.

„Jeg mener,“ svarte han, „at kjendere ogsaa undertiden tar feil, og at galanterihandlere eller juvelerer undertiden er for — beskedne.“

„Jeg forslaar Dem ikke riktig.“

„Saa la mig fortælle Dem en underlig historie, som før ikke længe siden hendte i mit fædreland.“

En dag gik en mand hensigtsløs gjennom Paris' gater. Han var ganske velklædt og meget velbygget; men der var allikevel noget ved Joseph Senèques utseende, som tydet paa at han var en tvilsom person.

Det var bare en dag siden han hadde været bokholder i en meget respektabel forretning. Det var den tredje bestilling han hadde hat i sit liv. I sin første ungdom hadde han været handelsbetjent hos en grønthandler, derefter hadde han ernært sig som gymnastiklærer, og i de sidste aar hadde han som sagt været bokholder. I ingen av disse stillinger hadde han utvist syndelig paagaenhet.

Med mørk mine vandret han fremover. Nu og da knyttet han henderne, og der kom tårer i hans øine. Seinebroene begyndte at friste ham.

Han forbandet sig selv, fordi han ikke hadde benyttet sig bedre av sin sidste stilling. Hvorfor hadde han ikke tilvendt sig nogen av de betroede penger? Det hadde der været god anledning til. Paa væggen i forretningen hadde der hængt en plakat, hvorpaa det stod, at man aldrig skulde opsætte noget til neste dag; men allikevel hadde han været dum nok til at betænke sig.

Igaar var han saa pludselig blit avskediget — ikke fordi han hadde begaaet noget uærlig, men for nogen smaafeil i bøkene — nogen regnefeil, som ikke kunde skade hans principal. Han hadde gjort flere av denslags feil før, men da var de ikke blit paatalt; nu derimot var de blit ham strengt foreholdt. Han kunde ikke mer brukes som bokholder og hadde faat sin

avsked paa graat papir. Først nu, da han gik her ensom omkring i gaterne, følte han rigtig bitterheten av sin skjæbne.

Ærgerlig knyttet han hænderne. Det var ikke noget bestemt hans vrede var rettet imot; det var et skrækkelig hat uten gjenstand — en pessimists opposition, som ledes ved sin egen pessimisme, men dog ikke kan frigjøre sig for den.

Han kom til Rue de Louvre; De kjender den gaten, madame, den gaar øst for det store museum. Luften var raakold og det begyndte at regne. Regndraapernes slag mot hans ansigt gjorde ham endnu mer rasende — selv elementerne forfulgte ham. Som et jaget dyr søkte han tilflugt i indgangen til museet. Her stod han og saa sig om med lynende øine.

Men saa blev han med ét grepet av et vildt mod til at gaa angrepsvis tilverks. Han rettet sig, som om han kastet en unyttig byrde av sig. Han blev likesom elektrisert ved en pludselig beslutning om at fri sig fra sin skjæbne ved en dristig handling. Han rystet vandet av sin hat og utbrøt halvøit:

„Com de Chien! Nu vil jeg for en gang skyld gjøre noget forvovent.“

En opsynsbetjent nærmet sig ham med hænderne paa ryggen, og instinktmæssig gik Seneque videre.

Døren som førte ind til de ægyptiske oldsaker stod aapen. Han gik ind. Han passerte gjennom de tomme saler og gik dristig videre opover en trap, og hans skridt gav gjenlyd i rummet; for han traadte haardt med sine jernbeslaatte støvler.

Manden naadde det saakaldte Apollo-galleri, i hvis midte kronjuvelerne sover inde under den høie glasklokke, som er omgitt av et jerngitter. Men indenfor dette jerngitter sov ogsaa den specielle vakt. Foruten den var der ikke andre personer at se end et selskap av turister; men de stod over i det motsatte hjørne og diskuterte med hverandre, om Mediciernes smykker var av ekte guld.

Seneque nærmet sig regaliene; der var kroner og andre kongelige smykker, og fremforalt var det „Regenten“, som anses for at være den kostbareste diamant i hele verden.

Her var en anledning: En umaadelig formue i let transportabel form. Han hadde bare at række haanden ut og gripe til — hvis han turde.

Idag turde han, hvad det skulde være. En rasen av glas — hans haand snapper diamanten, og den tidligere gymnastiklærer styrter derfra saa hurtig hans ben kan bære ham. Han farer nedover trappene med tre trin av gangen, idet han putter „Regenten“ ned i sin bukse-lomme.

Nede i vestibulen stod kontrolløren og træt med en engelsk dame, som ikke vil levere sin paraply i garderoben. Han stod og læste op med høi røst ordensreglerne for museet, og var saa opbragt, at lorgnetten ved andethvert ord faldt av hans næse. Derfor slap Seneque let forbi ham, han smuttet ut paa gaten og forsvandt snart i mængden.

Imidlertid er regaliernes Cerberus, vækket som ved et tordenbrak, blit helt sindsforvirret. Han hopper over jerngitteret, snubler, falder, skjærer fingrene sine istykker paa glasstykkene og stanser et øieblik for at suge blodet av dem, hvorefter han som et løpsk muldyr farer gjennom galleriet, som nu pludselig gjenlyder av høie skrik. Turistfamilien klynger sig sammen som en flok forskræmte fugler, naar katten nærmer sig buret. En elektrisk alarmklokke, som er blit prøvd hver dag, ringer nede i museumsforvalterens private kontor og er nær ved at gi den stakkars mand et hjerteslag, uten at den hindrer tyvens flugt.

Tumulsten stiger og stiger. Embedsmænd telefonerer som de er vilde, hærskarer av politikonstabler arriverer; de gjennemsøker bygningen fra kjelder til loft, bevogter hver eneste dør og arresterer mange uskyldige besøkende — allerførst den skikkelige turistfamilie.

Snart efter utkommer aftenaviserne; med centimeterhøie bokstaver meddeler de:

UHØRT TYVERI.

„Regenten“ forsvundet fra Louvre. En tyv har stjaalet den og er flygtet bort med den. Man mener at være paa spor efter tyven.

Men „man“ glemmer at meddele, at sporene ikke fører noget sted hen.

Det kan være meget fornøielig at more sig over avisernes feile teorier og formodninger; men fornøelsen stiller ikke ens sult. Joseph Seneque holder paa at sulte ihjel. Hver dag læser han nye dumheter, og hver dag føler han stigende smerter i sin mave. Hvad skal han gjøre? Elen-dighet blir ikke lettere at døie, fordi man eier en sten, som er værd sine femten millioner frank.

Seneque grubler, grubler ustanselig — naar han sitter i sit værelse, naar han gaar paa gaten, naar han ligger i sengen — men han blir stadig mer raadvild. Ofte sovner han, idet han mumler:

„Jeg har erhvervet en formue; jeg er millioner — og jeg er ikke den første som har begyndt i elendighet —“

Et kvarter efter vaakner han med en frygtelig hodepine og utbryter febrilsk:

„Hvad vilde jeg ikke gi for en god bill!“

All, hvad han kan gjøre for at stille sig selv tilfreds, er at trække diamanten frem av madrassen, hvor han har gjemt den, og føle paa den med fingrene i mørket.

En dag ullover en avis firtusen frank til den som kan sætte politiet paa det rigtige spor. Forbryderen behøver ikke at findes, politiet skal bare vises i den rigtige retning.

„Se bare, hvor den lyser!“ utbryter han.

Han føler haardt trangten av en medvider, som han kan spørre tilraads. Trangten til en saadan er næsten likesaa stor som trangten til mat. Seneque føler den største lyst til at stanse og si til løgtepælen, til bænken paa boulevarden, til hesten, som staar og tygger i sin mulepose:

„Se, jeg har faat fat i denne, og jeg vet ikke hvad jeg skal gjøre med den. Aa, gi mig et godt raad!“

Skulde han slaa den istykker? Men hvorledes saa faa slepet stykkene?

Han kunde jo sælge de mindste stykker til en eller anden som kjøper stjaalne saker, derefter utstyre sig med nye klær, saa sælge et større brudestykke til en juveler, ta ophold i et større hotel under et paatat navn og blande sig mellem det gode selskap, hvorefter han kunde tilby det allerstørste stykke til en eller anden rik og vakker kvinde og forsikre, at han hadde stjaalet det for hendes skyld.

Saaledes fantaserer en hjerne, som pines av sult. Men litt efter litt fattet han dog en bestemt beslutning. Han maa se at finde en uærlig juveler.

Dette er imidlertid ikke saa let; for der er jo ingen som har ordet „Uærlig“ som skilt for sin forretning. Skulde han ta feil og betro sig til en ærlig juveler istedenfor til en uærlig, vilde han jo straks bli sat fast. Han gaar stadig og kikker ind i alle juvelerbutikker; men han tør ikke ta det avgjørende skridt.

Endelig — takket være en bemerkning som han tilfeldig hører i en samtale mellem to vagabonder — finder han en butik som ser ut til at være den rette. Han gaar ind — fremdeles litt nølende, føres ut i et avsides værelse og taler med galanterihandleren. Derefter tar han frem diamanten og avslutter handelen.

Mellem en utstilling av simple armbaand — som er at faa til nedsat pris for 29 frank — og sølvjenslander av tin, ses næste morgen i butikvinduet den store diamant, og en plakate, hvorpaa der er skrevet med rødt og blaate blæk, staar ved dens side og sier:

„Uforlignelig reproduktion av den store diamant „REGENT“, som er blit stjaalet fra Louvre!“

Folk som gaar forbi stanser og bemerker, at det maa ha været et taalmodighetsarbeide at lage en saadan imitasjon, og at kunstneren har været særdeles dygtig i sit fag. De beundrer diamanten som en interessant kuriositet. Nogen faa eksperter og kjendere trækker imidlertid paa skuldrene, gaar videre og sier:

„Hvad er meningen med at utstille en saadan efterligning, som ikke er andet end den rene humbug. Enhver kan jo tydelig se, at det ikke er andet end simpelt glas.“

Imidlertid træffer det sig, at en anden slags kjender kommer forbi, det er Levy-Bronstein, den dygtigste juveler i Paris. Han stanser ogsaa for at se paa efterligningen. Den interesserer ham, han gaar ind i butikken og sier paa sin sedvanlige overlegne, forretningsmæssige maate, som han altid benytter, selv overfor konger og prinser:

„Hvad skal De ha for den imitationen?“

„Ja, monsieur — jeg har egentlig ikke tænkt paa at sælge den — saken er —“

„Hvad er prisen?“

„Ser De, monsieur, folk stanser og ser paa arbeidet, som er meget sjeldent — naturligvis ikke feilfri,“ tilføier han, for han begynner at bli litt ræd; „men De forstaar nok, at det er til stor fordel at ha noget i sit vindu, som kan vække folks oppmerksomhet.“

„De skal ikke lære mig, hvad der er forretning i; men

jeg vil kjøpe den glastingesten der, hvis De vil sælge den for en rimelig pris.“

„Tre hundre frank.“

„Pak den ind — her er pengene.“

Paa denne maate faar Seneque et hundre og femti frank paa et brel. Hans medskyldige, en tarvelig forretningsmand, beklager sig bare over, at skatten er borte, og at lykken aldrig varer længe, mens han dog paa samme tid er glad over, at risikoen ogsaa er gaat.

I en hel uke hadde pariserne flokket sig foran Levy-Bronsteins vindu, hvor en krystalklar sten, omgitt av endel andre juveler, funkler og lynet helt ut til fortauget. Ogsaa ved dens side staar en plakate, hvorpaa der læses:

Nøjagtlig kopi av den berømte „Regent“-diamant, som er blit stjaalet fra Louvre.

En vakker morgen kommer en herre, meget velklædt og med splinternye støvler og hat, ind i butikken og spør efter monsieur Levy. Han møtes av flere vanskeligheter. En sekretær spør, om han ikke kan ta imot besked; men Joseph Seneque vil absolut tale med chefen selv.

Efter nogen yderligere forhandlinger blir den paatrængende gjest endelig vist ind i monsieur Levy-Bronsteins private kontor.

„Monsieur,“ sier Seneque, „imitationen er den virkelige 'Regent'. Jeg vet det, for det er mig som har staaet den fra Louvre.“

Levy-Bronstein kaster et hurtig blik henimot døren; men Seneque hæver advarende fingeren.

„Overil Dem ikke, monsieur; dette her kan

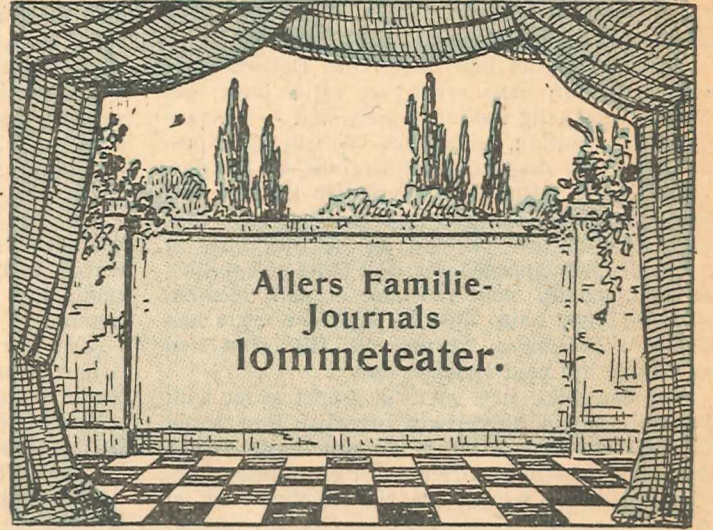
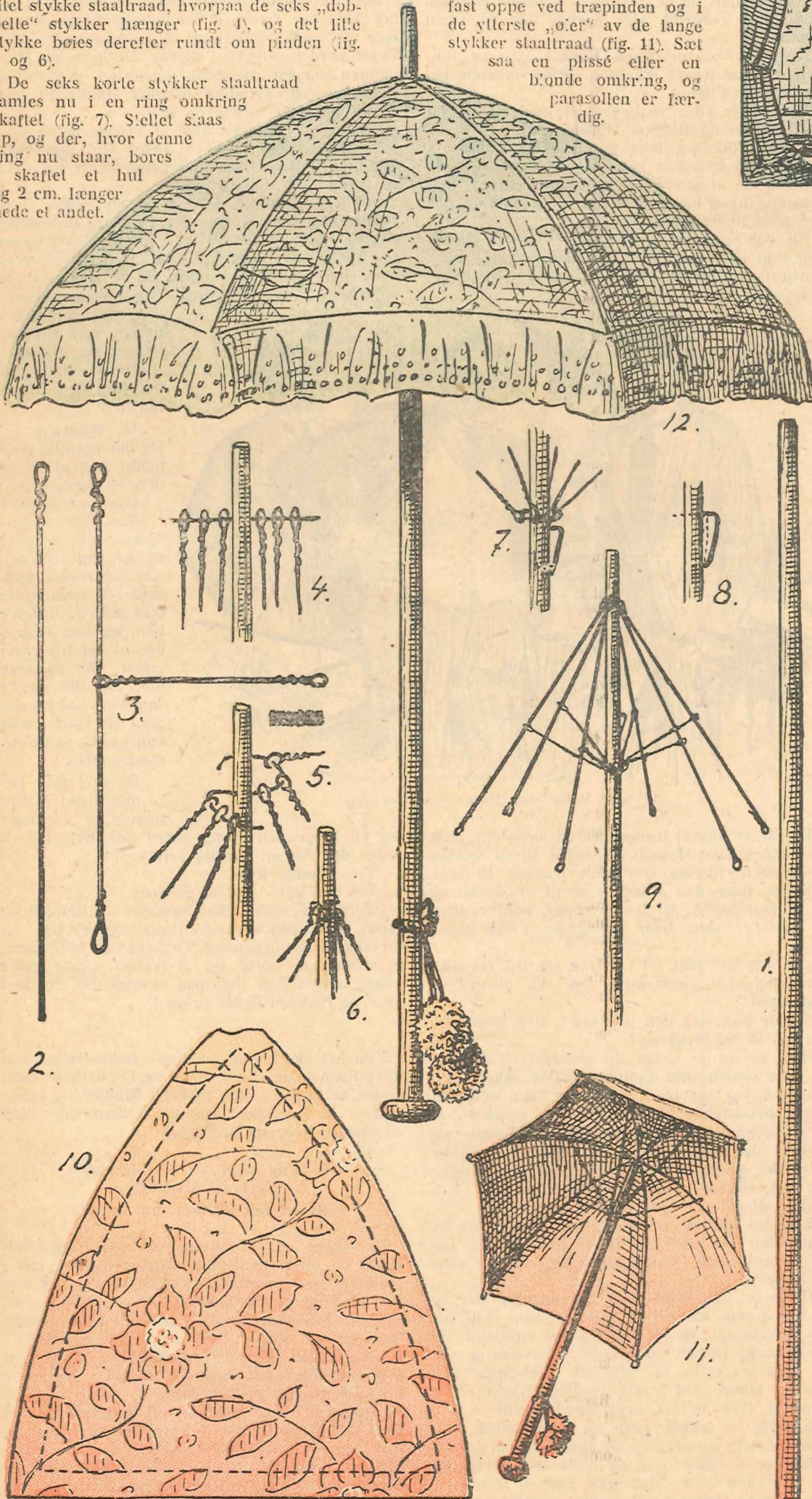
En dukkeparasol.

En træstrikkepinde vil passe udmerket til skaftet, men i mangel af denne maa der sniltes en pinde, som fig. 1 viser. Paa seks stykker staastraad (fig. 2) bøies „oier“ i begge ender, og seks mindre stykker (fig. 3), ligeledes med „oier“, sættes paa de første. 1 cm. fra den ene ende af træpinden sættes ind et lille stykke staastraad, hvorpaa de seks „dobbelle“ stykker hænger (fig. 4), og det lille stykke bøies derefter rundt om pinden (fig. 5 og 6).

De seks korte stykker staastraad samles nu i en ring omkring skaftet (fig. 7). Stellet sættes op, og der, hvor denne ring nu staar, bores i skaftet et hul og 2 cm. længer nede et andet.

Et stykke staastraad bøies (fig. 8) og fastgøres i det nederste hul, men maa gaa frit i det øverste, saaledes at ringen kan passere, naar staastraaden presses ind i det øverste hul (fig. 9).

Seks stykker tøj af form som fig. 10 syes sammen, lægges ned over det opslaaede stel og syes forsvarlig fast oppe ved træpinden og i de ypperste „oier“ af de lange stykker staastraad (fig. 11). Sæt saa en plissé eller en blønde omkring, og parasollen er færdig.

D.

Teppet til lomme-teatret. Klæbes bak paa teksten, til første akt.

Allers Familie-Journals lomme-teater.

Et helt teater med ikke mindre end fire sceneforandringer, et spændende 4-akts skuespil og fuld rollebesætning, fiks og færdig til at klappes sammen og putte i vestelommen — det er denne ukes overraskelse til vore ungdommeige læsere.

Teatret som findes paa side 32 er, som man vil se, lidt i smag med det man i almindelighed kalder „heksebrever“ — bare at hekseriet her er saa probat, at man kan helse et helt 4-akts skuespil frem ved at klappe „teatret“ sammen paa forskjellig maate.

For man kan begynde paa forestillingen om „Den rebelske paraply“, maa man gjøre teatret istand — hvad som i dette tilfælde er meget enkelt: klippe siden ut, fælde den sammen fire ganger, klippe de fire aapninger ut og gjøre prosceniet jorden som angit paa teatret.

Hver akt har sin dekoration, og hver akts indhold, der er gjengit i en morsom, sammentrængt staccato-form, er trykt i ramme for sig selv. Man „spiller“ paa lomme-teatret ved at lægge det slik sammen, at den paagjældende akts dekoration kommer ind bak prosceniet, og at intet af det øvrige uten bare teksten til denne akt blir synlig. Læg først og fremst merke til det lille nummer nede i høire hjørne av dekorationer og tekster, det angir nemlig, hvilke dekorationer og tekster hører sammen. Er dekoration 1 saaledes synlig i proscenierammen, saa maa bare tekst 1 ses over scenen — ellers intet.

Her en kort forklaring i billeder, hvorledes teatret lægges sammen:

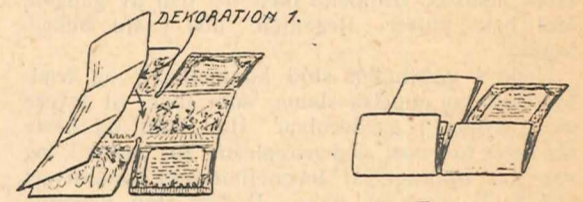

Fig. 1.

Her er det utklippede lomme-teater. Dekoration 1 bøies ind bak prosceniet.

Fig. 2.

Da tekst 1 staar i øverste hjørne tilhøre og skal være fremme alene, bøies begge de nederste stykker op.

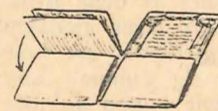

Fig. 3.

Det venstre øverste stykke bøies ned.

Fig. 4.

Hele den høire fløi bøies ind over det andet.

Fig. 5.

Bak tekst 1 klæbes det for-teppe som saar her ovenfor — men opaet.

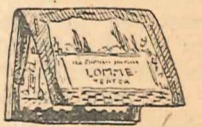

Fig. 6.

Teatret vendes, teppet lukkes ned — scenen til 1. akt er parat!

De øvrige tre akter faas frem paa lignende maate. All det som her er sagt kan ogsaa sies med elpar ord, nemlig: Bøi den dekoration som skal bruges ind først, la den paagjældende tekst staa aapen — og bøi alt det øvrige ind.

„Den rebelske paraply“ spillet paa lomme-teatret ser
altsaa saaledes ut:

Fig. 7.

1. akt: Markedspladsen.
Her er altsaa teksten
oventil.

Fig. 8.

2. akt: I negerland.
Her er likeledes teksten
oventil.

Fig. 9.

3. akt: I vulkanens
krater. Her er teksten
nedentil.

Fig. 10.

4. akt: I skogen. Her
er teksten ogsaa nede-
ntil.

I næste uke følger en ny komedie: Troldet Fyr-
bøter.

(Fortsat fra side 21.)

ikke fortælles til den første den bedste, De kal-
der herind; nei, det vilde ikke engang være
kløkt at fortælle det til Deres bedste ven —
ikke engang til Deres hustru, hvis hun lever.“

„Ja, men —“
„Naturligvis har De ikke stjaalet noget. De
har bare kjøpt et stykke glas til en urimelig
høi pris. Det er ved hjælp av Deres banknoter,
at jeg præsenterer mig i denne nye dres — uten
den var jeg naturligvis slet ikke blit indlætt hos
Dem. Men, som jeg sier, De vil nok passe paa,
at hemmeligheten ikke kommer ut. For for det
første: har De kjøpt den virkelige 'Regent' for
tre hundre frank og har vedblivende beholdt
den, falskelig kaldende den et stykke glas, saa
er De jo medskyldig i tyveriet. En ærlig
mand vilde straks ha bragt den til politiet. Men
De har beholdt den i over en uke.“

Monsieur Levy-Bronstein tørrer svøddraaperne
av sin pande.

„Hvis De virkelig trodde, at den var falsk,
saa er Deres ry som kjender jo aldeles forbi.
Ikke kjende igjen 'Regent'! Den bekjendte Levy-
Bronstein tror, at en diamant som er sine femten
millioner frank værd er en almindelig glas-
kørk! Hele verden vil le av Dem og ingen vil
herefter stole paa Deres avgjørelser!“

„Naa — hvad vil De saa?“
„En eller anden fast stilling. Den behøver
ikke at være stor, naar den bare ikke er altfor
tvungen. Jeg skal være meget moderat i mine
fordringer — men leve skal man dog, og —“

„Jeg skal tænke over det, unge mand. Saken
er jo særdeles interessant. Nu kan De foreløbig
ta denne.“ Han rækker ham en banknote. „De
kan komme igjen senere. Farvel.“

Monsieur Levy-Bronsteins liv er blit for-
vandlet til en ond drøm, men monsieur Sene-
ques eksistens er blit særdeles behagelig. Han
nyder livet. Hans bekymringer blir for hver
dag færre, mens Levy-Bronsteins blir talrikere.
Den ulykkelige juveler ønsker nu at han fra
begyndelsen hadde tilstaaet det hele; for sand-
heten kan jo allikevel komme for dagen, hvilket
øjeblik det skal være. Helt ute av sig selv av
ængstelse er han paa nippet til at bekjende saken
for politiet, da han pludselig faar en ide. Han
har fundet en plan til at befri sig for Joseph
Seneque og den lille galanterihandler.

Av denne bleke, krypende, ubehagelige med-
skyldige har Seneque ogsaa faat nok. At dele,
hvor man mener, at man selv har fortjent det
hele, er høist utilfredsstillende, og Seneque som
nu igjen føler oprørsaanden i sig beslutter sig
til at frigjøre sig for denne besværlige forbin-
delse. Han vil stjæle „Regenten“ igjen og begynde
paany. Denne gang kan han klare sig bedre;
for nu har han vundet ny erfaring, og tilmed
har han rikelig med penger paa lommen, saa
han kan vente paa en rigtig gunstig anledning
for han skiller sig av med skatten.

Imidlertid utfører Levy-Bronstein sine plan-
ner. Dagen lang ligger „Regenten“ paa sin
fløielspute i vinduet; men hver aften bringes
den av sin eier hemmelig ut i et bakværelse,
hvor en dygtig arbeider lager en glaskøpi av den.
Denne er færdig i løpet av en uke, og det er en
fortrinlig utført imitation. Levy-Bronstein smil-
er; nu legger han imitationen paa fløielsputen i
vinduet, hvor folk beundrer den likesaa høit
som de har beundret den anden. Men den egte
„Regenten“ opbevarer han i sit private kontor.
Derefter sender han bud efter den lille galanteri-
handler.

Han indfinder sig — mer blek end nogensin-
de før.

„Aa, goddag!“ sier Juveler-matadoren, idet han
gaar ut fra sit kontor for at ta imot ham.
„Jeg vil gjerne fortælle Dem noget som vist
kan interessere Dem. For nogen uker siden
kjøpte jeg hos Dem et kuriøst glassmykke, hu-
sker De kanske?“

„Ja, monsieur.“
„Godt — hör, Seneque, kom hit med den
imitationen som ligger borte i vinduet! Tak.
Nuvel, som sagt, jeg kjøpte dette merkelige glas-
mykke av Dem for nogen uker siden; men det
var først igaar jeg fik tid til at undersøke det
nøiere. Ved hjælp av et meget fint instrument
som jeg har her fandt jeg da, at det er laget
av et meget merkelig glassstof som langt overgaar
de kunstige krystaller jeg hittil har set. Hvis
jeg kunde faa fat i fabrikkationshemmeligheten
herav, vilde jeg gjerne selv begynde at fabrikere
denne glasart. Hvor har De faat imitationen?“

„Jeg — jeg, monsieur,“ stammet galanterihand-
leren skjælvende. Det eneste han kunde gjøre var
at peke paa Seneque.

Levy-Bronstein later som om han er saa op-
tatt av glassmykket at han ikke merker den an-
dens forvirring.

„Se engang, hvor denne lyser!“ utbryter han.
„Hold den selv op mot lyset.“

Med disse ord gjør han en hurtig bevægelse
som for at række ham den foregivne „Regent“;
men det lykkes for ham at ta forkjert; den skin-
nende gjenstand falder paa marmorgulvet og
knuses i tusen stykker.

„Mon Dieu!“ utbryter Seneque, „hvad har De
gjort, monsieur!“

Galanterihandleren besvimer.
Seneque staar et øjeblik som bedøvet og ser
saa:

„Jeg skal gaa ut og finde noget som kan
vække ham tillive; jeg trenger selv til noget
av den slags.“

Levy-Bronstein ser paa den bevisstløse skik-
kelse Hans væsen er meget medlidende; men
hans tanker er omtrent saaledes:

„Nu er jeg for altid befriid for disse to
plageand, og jeg har endnu den delige dia-
mant.“

Imidlertid er Seneque kommet tilbake med en
flaske cognac, den lille galanterihandler er kom-
met til sig selv, og Levy-Bronstein sier:

„Naa, naa, gode ven, det er da ikke værd at
ta sig saa nær av, at et stykke glas gaar itu.“

Galanterihandleren kommer paa benene og
vakler ut.

Men idet han gaar roper Levy-Bronstein efter
ham:

„Hvis De kan finde fabrikkationshemmelig-
heten vil jeg betale Dem kongelig for den.“

Derefter gaar han smilende tilbake til sit pri-
vate kontor.

„Og nu du, min kjære ven 'Regent',“ mumler
han tilfreds. „Jeg vil nu holde dig skjult etpar
aar og derefter smugle dig ind i Amerika for
underhaanden at sælge dig til en eller anden
milliardær. I mellomtiden eksisterer du slet ikke
— men du gode!“

Det hemmelige skjulested er tomt!
Med krampagtig iver, men forgjæves under-
søker Levy-Bronstein alle sine gjemmer. Han
drar øskuffer ut med en slik kraft at de fal-
der paa gulvet; han er nær ved at rive hele
værelset ned.

Pludselig slaar en tanke ham; han river dø-
ren op og roper:

„Seneque! Seneque! Hvor er Seneque?“
En ung handelsbetjent svarer ærbødig:

„Monsieur, han gik for et øjeblik siden; men
han sa, at han vilde komme igjen straks.“

Der gaar en maaned. Seneque som er blit
vant til at ha mange penger mellem hænder

begynder igjen at lide savn. Men han har endnu
ikke fundet paa en utvei til at avhænde dia-
manten.

Tilslidst, da der ikke vil falde ham nogen ny
plan ind, gaar han til den lille galanterihandler.
Han blir mottatt med stor kulde.

„Ser De, gamle ven,“ sier Seneque, „jeg kom-
mer for at tale med Dem om diamanten.“

„Hvilken diamant?“
„Regenten“, naturligvis. Jeg har den hjemme
paa mit værelse.“

„Er De ikke rigtig klok? De saa jo den slyngel
knuse den like for øinene av os, saa jeg gad
vite hvad det er De taler om. Tror De, jeg
er en dumrian?“

„Ja, hvis De lar Dem narre av et saa simp-
pelt trick. Det var jo slet ikke 'Regenten'; det
var bare en imitation. Den egte er endnu hel
og holden, og jeg har den.“

„Naa, ja, det har De vist!“ brummer galan-
terihandleren. „Nei, De har narret mig en gang
med Deres 'egte regent', men De skal ikke gjøre
det en gang til. Vil De se at komme ut av
butikken, og det litt hurtig!“

Skuffet og modløs gaar Seneque hjem til sit
logi. Han tar diamanten frem og undersøker
den. Han er nu ikke selv sikker paa at den
er egte. Desuten er han sulten, hvilket hindrer
ham i at tænke klart.

Han gaar igjen ut — hensigtsløs, med stenen
i lommen. Seinebroerne begynner atter at friste
ham.

I sin fortvilelse gaar han ind i en mellem-
stor juvelhandel og sier til eieren:

„Monsieur, her er en meget nøjagtig imitation
av den berømte „Regent“ som —“

„Monsieur,“ avbrøt juveleren ham. „Markedet
er overfyldt med imitationer av „Regenten“. De
var meget efterspurt, da det endnu var en ny-
het; men nu har folk mistet interessen for dem.“

Seneque venter ikke til han har talt ut, men
raver som i en drøm ut av butikken. Ganske
mekanisk — for han tænker slet ikke over og
bryr sig ikke om hvad han gjør — begyn-
der han at gaa i retning av politiets hovedkvar-
ter. Eftersom han gaar, blir hans sind lettere.

Ah, en behagelig overraskelse — sekretæren
som mottar ham er en bekjendt fra skoletiden.
Dette lykkelige varsel oppmuntrer ham. Han gaar
like til saken og sier:

„Her er 'Regenten'.“
Sekretæren smiler.

„Jeg tror nok, du er den tyvende person som
er kommet til os med et stykke glas lik dette.“

„Ja, men jeg forsikrer dig, dette er den egte.“
„Vist ikke, gamle ven, det gjør mig ondt at
maatte bedrøve dig, men det er den ikke. Jeg
vet ikke, hvem som har prakket denne paa dig;
men jeg kan forsikre dig, at den er falsk. Den
egte 'Regent', som folk endnu tror er blit stjaa-
let, blev ødelagt for nogen tid siden under om-
stændigheter som jeg ikke kan betro dig. Saa
meget kan jeg dog si dig — men det maa bli imel-
lem os, for det er noget som bare politiet vet —,
at en av de store juveler paa en ikke tillade-
lig maate fik fat i den omtalte diamant, og da
han var ræd for, at vi skulde faa vite det, ødela
han den.“

Joseph Seneque gaar igjen ut paa gaten, naget
av sult. Ved det første gatehjørne moter han en
gatesælger, som bærer et bredt fuldt av glasstykker.

„Kjøp en 'Regent',“ sier gatesælgeren. „Bare
femti centimer,“ og han tilføier spøkefuldt:

„Hver eneste er garantert egte.“
Seneque gaar videre; ved gatens ende er en
bro, han gaar ind paa den, vakler som en druk-
ken mand. Da han naar midten, stanser han,
kaster et blik over rækverket, lukker træt øinene
og hopper ut.

Næste dag findes hans lik i elven. „Regen-
ten“, som findes i hans lomme, kommer nu en-
delig tilbake til sin plads i Louvre, hvor den
endnu kan ses.

Uindviende tror den er egte. Ekspertene paa-
staar den er falsk.

Der var taushet et øjeblik, for Mrs. Dawson
saa op med et litt skadefro blik.

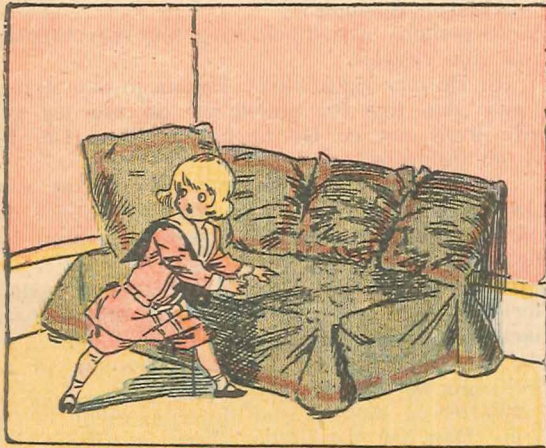
„En merkelig historie, monsieur Regnaud —
en høist merkelig historie. Jeg takker Dem, fordi
De har fortalt den — men nu mit armbaand?“

„Det, madame,“ svarte han bukkende, „er en
fortrinlig imitation av et armbaand, som endnu
savnnes i et av Madrids slotter. Jeg takker Dem
for en behagelig aften.“

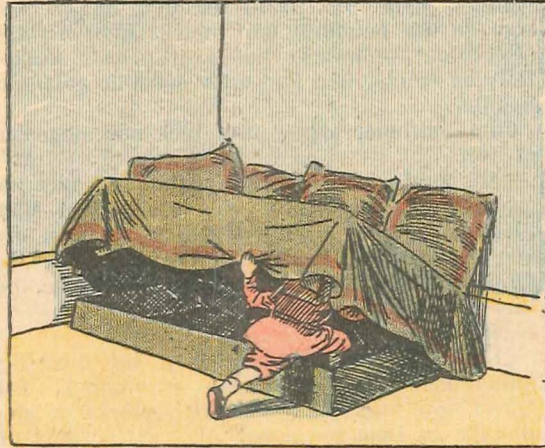

ONKEL TEGNER OG FORTÆLLER

Da hattenaalen frelste Buster fra at bli en liten engel.

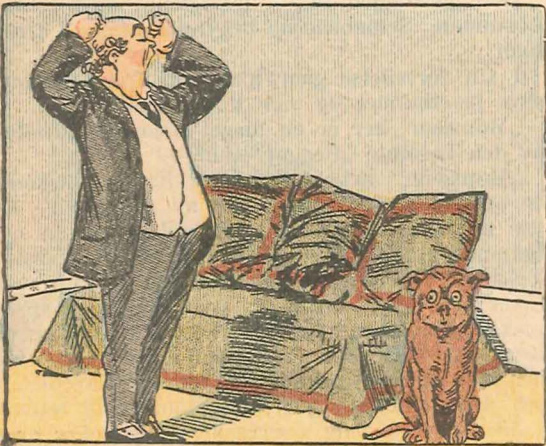
1. Buster: „Mor er etter mig, fordi jeg har brukt hendes fine Eau de Cologne til Tiger, men pelsen hans lugtet virkelig saa ondt.“

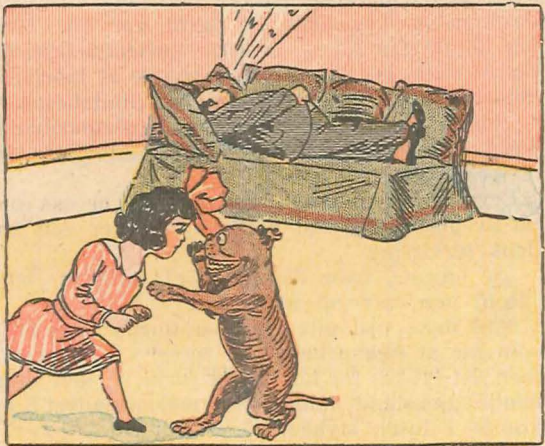
2. Buster: „Her kan jeg gjemme mig; det var da deilig, at der er et rum under sofaen, og her er der ingen som tenker paa at lete etter mig.“

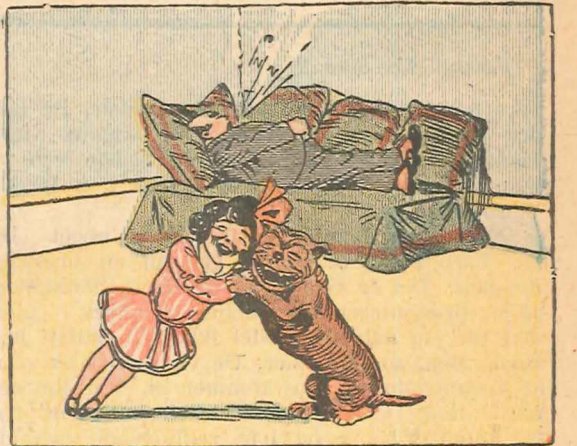
3. Busters mor: „Den uskikkelige gutten! At tanke sig at han haelder over Tiger min aller deiligste parfyme! Aa, hvor har han gjemt sig?“

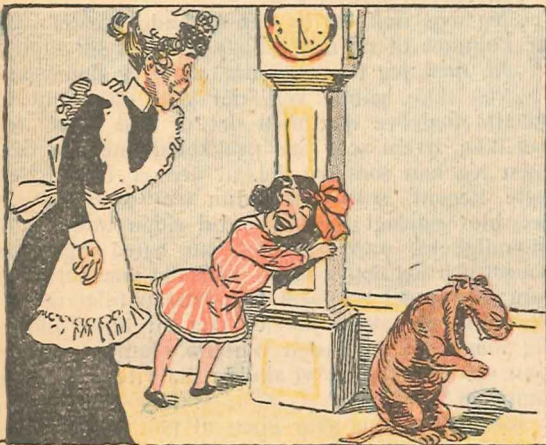
4. Busters onkel: „Jeg er saa sovnig, saa sovnig! Det maa være varmen som gjør mig saa dosig. Jeg vil ta mig en liten tur paa denne blote sofaen her!“

5. Mariane: „Nu er da Buster godt gjemt for mor. Hvor længe tror du, en slik lur kan vare?“
Tiger: „Længe, længe, hør bare, hvorledes onkel snorker!“

6. Mariane: „Aa, Tiger, hvor jeg maa le, aldrig har jeg hørt slik en snorkekoncert før! Det piper og hylar og brummer!“
Tiger: „Ha, ha, ha, undres hvad Buster tenker om det?“

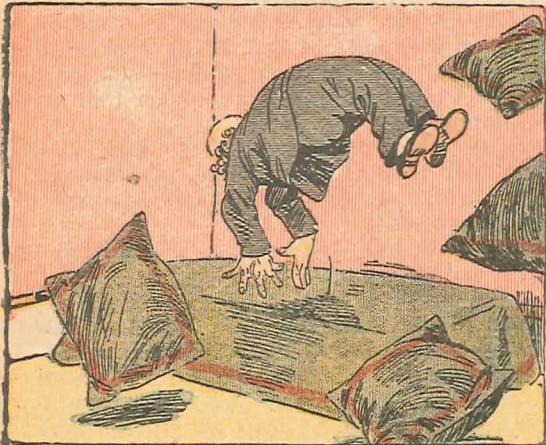
7. Mariane: Nu er det gått en time, og koncerten blir værre og værre.“
Stuepiken: „Det er ikke pent at le av din onkel, fordi han snorker.“
Tiger: „Aa, du ler jo selv!“

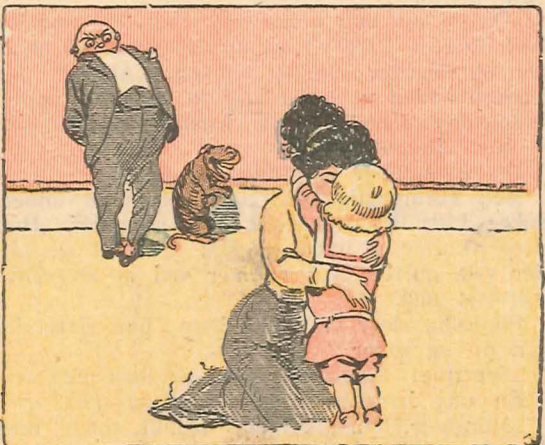
8. Busters mor: „Tiger, har du slet ikke set noget til Buster?“
Tiger: „Nei, ikke nylig.“
Busters mor: „Tiger, du ler jo i skjegget.“

9. Busters mor: „Kjære onkel, har du set noget til Buster, den uskikkelige gutten! Jeg har lett etter ham alle steder. Han maa være her!“

10. Busters onkel: „Au, au, au, au! Jeg har ikke set ham, men jeg kan føle at han maa være her like i nærheten. Au, au!“

11. Busters mor: „Jeg er saa glad over at ha dig igjen, Buster, du kunde jo være blit kvallt i sofaen!“
Buster: „Ja, var det ikke godt jeg fandt den hattenaalen?“

12. Buster: „Mariane, er det ikke underlig at tenke paa at hvis jeg ikke hadde fundet den hattenaalen som fik onkel bort, saa hadde jeg nu været en liten engel med vinger paa ryggen.“

Ønskeringen.

Der var engang en ung bonde som det ikke gik rigtig godt for. En dag han sat paa ploegen og hvilte sig lidt og tørret sv eden av panden kom en gammel heks haltende forbi og ropte til ham:

„Hvorfor anstrenger du dig slik og allikevel ikke faar noget ut av arbeidet? Gaa ret frem i to dager, saa kommer du til et høit grantræ som staar frit i skogen og rager op over alle træer. Hvis du fælder det, saa er din lykke gjort.“

Bonden lot sig det ikke si to ganger, men tok øksen sin og begav sig paa vei. Etter to dagers forløp fandt han ogsaa grantræet. Han begynte straks at fælde det, og i det øieblik da det faldt om og rammet jorden med et brak faldt der et rede med to egg i ned fra den høieste gren paa træet. Eggene rullede bort paa jorden og gik istykker, og ut av det ene egg kom der en ørn, av det andet trillet en liten guldring. Ørnen vokste, mens han saa paa det, indtil den var halvparten saa stor som et menneske, den rystet sine vinger som om den vilde prøve dem, fløi litt op over jorden og ropte saa:

„Du har befridd mig! Til tak for det skal du ha den ringen som var i det andet egg. Det er en ønskering! Naar du dreier den paa din finger og samtidig uttaler et ønske, saa gaar det straks i opfyldelse. Men der er bare et eneste ønske i ringen, derfor maa du overveie nøie, hvad du ønsker dig, for at du ikke senere skal angre det. Derpaa havet ørnen sig op i luften, svævet længe i store kredser over hodet paa bonden og skjøt saa avsted mot øst som en pil.“

Bonden tok ringen, satte den paa fingeren og begav sig paa hjemveien. Da det var alten kom han til en by; der stod en guldsmed i butikken sin, og han hadde mange kostbare ringe at sælge. Saa viste bonden ham sin ring og spurte ham hvad den kunde være værd.

„En gammel tosksling!“ svarte guldsmeden.

Men saa to bonden høit og svarte, at det var en ønskering og mer værd end alle hans ringe tilsammen. Men guldsmeden var en uærlig, listig mand. Han indbød bonden til at bli natten over hos ham og sa:

„Det bringer mig lykke at huse et menneske som dig med en slik skat, bli her hos mig!“

Han trakterte derfor bonden paa det bedste med vin og søt ord, og da gjesten om natten laa og sov, trak guldsmeden ubemerket ønskeringen av, og istedet stak han en ganske almindelig ring paa hans finger.

Næste morgen kunde guldsmeden ikke vente til bonden vaaknet. Han væk- ket ham tidlig og sa:

„Du har lang vei at gaa! Det er bedst at du begir dig tidlig avsted.“

Saasnaart bonden var borte, skyndte guldsmeden sig ind i stuen sin, lukket butikken, for at ingen skulde se ham, satte derefter slaa for døren, dreide paa ringen og sa:

„Jeg ønsker straks at faa 100.000 kroner!“

Neppe hadde han sagt dette, før det begynte at regne med penger, haarde og blanke kroner som om det øsregnet, og pengene slog ham paa hodet, paa armer og skuldrer. Han begynte at skrike og jamre og for mot døren, men for han naadde den faldt han om paa gulvet, blødende over hele kroppen. Men pengeregnet holdt ikke op, og snart efter styrtet gulvet sammen under byrden, og guldsmeden og alle pengene faldt ned i den dype kjelder. Men regnen fortsatte indtil der var kommet 100.000 kroner, og tilsidst laa guldsmeden død nede i kjelderens, og alle pengene laa over ham. Naboen kom farende til paa grund av larmen, og da de fandt guldsmeden liggende død under pengene sa de:

„Det er da en stor ulykke, naar vel- signelsen falder saa tungt!“

Derefter kom hans gade arvinger og delte pengene.

Imidlertid gik bonden fornoiet hjem og viste konen sin ringen.

„Nu skal der ikke mangle os noget,

kjære kone. Vor lykke er gjort!“ sa han. „La os nu rigtig overveie hvad vi skal ønske os!“

Konen visste straks noget.

„Hvad mener du, om vi nu ønsket os et stykke mark til? Vi har saa litet jord. Der gaar netop en slik stripe ind i vor mark. Den skal vi ønske os!“

„Ja, det var ogsaa umaken værd!“ sa manden. „Naar vi arbeider dygtig et aar og er litt heldige, saa kan vi kanske kjøpe det jordstykket.“

Saa arbeidet mand og kone et helt aar og gjorde sig megen umake, og da høsten kom høstet de saa meget som aldrig før, saa de kunde kjøpe jordstykket for høstutbyttet, og endda var der penger tilovers.

„Der kan du se!“ sa manden. „nu har vi jorden, og endda har vi ønsket til- gode!“

Saa mente konen, at det vilde være bra, hvis de ønsket en ku og en hest.

„Nei, kone!“ svarte manden atter og raslet med de penger han hadde tjovers i lommen, „skal vi bruke ønsket til slikt smaatteri. En hest og en ku kan vi da skaffe os allikevel.“

„Og ganske rigtig, atter etter et aars forløp hadde de tjent baade en hest og en ku. Da gned manden sig fornoiet i hænderne og sa:

„Nu har vi igjen spart os ønsket et helt aar, og allikevel har vi faat alt hvad vi ønsker os. Hvor vi er heldige.“

Men konen talte nu alvorlig med manden om at de dog skulde prøve ønsket.

„Jeg foreslaar dig slet ikke mer,“ sa hun ærgerlig. „Tidligere klaget og jam- ret du alltid og ønsket dig alt mulig og nu, da du kan faa det som du vil, arbeider og sliter du, er tilfreds med alt og lar dine bedste aar gaa hen.“

Du kunde være konge, keiser, greve eller en storbonde som ordentlig struttet av rigdom, du kunde ha alle skuffer fulde av penger, og allikevel kan du ikke bestemme dig til hvad du vil vælge.“

„Hold bare op med det evindelige pratet derom,“ sa bonden. „Vi er begge unge endnu, og livet er langt! Der er bare et eneste ønske i ringen, og det er snart brukt. Hvem vet, hvad der endnu kan ramme os, hvortil vi behøver

ringen. Mangler vi kanskje noget nu? Er vi ikke blitt rikere og mer ansele siden vi har faat ringen, saa alle undrer sig derover. Vær nu fornuftig! Du kan jo imens tenke over hvad vi skal ønske os!“

Dermed var det foreløbig forbi. Det var virkelig som om velsignelsen var kommet tilhuse sammen med ringen. Laaver og kamrer blev aar for aar fudere, og efter en lang aarrække var endelig den lille, fattige bonde blitt til en stor, rik bonde som hele dagen arbeidet med sine folk som om han vilde erobre hele verden, men om aftenen sat han rolig og tilfreds foran døren og hilste paa folk som gik forbi og ønsket ham godaften.

Saaledes gik aar efter aar. Av og til naar de var alene og ingen hørte det, mindet konen manden sin om ringen og foreslog ham det ene eller det andet. Men hver gang svarte han, at han hadde tid nok, det bedste kom man først til at huske paa tilsidst, og saa talte hun meget sjelden om ringen. Ganske vist dreide bonden mange ganger om dagen ringen om fingeren, men han vogtet sig vel for at uttale et ønske med det samme.

Der gik tredive, firti aar, bonden og hans kone var blitt gamle og hvit- haarede, men ønsket var endnu ikke sagt. Da var Gud saa naadig mot dem at han lot dem begge dø paa samme nat. Ba'n og barnebarn stod om deres kister og graat, og da en av dem vilde ta ringen av den gamles haand, sa den æld- ste søn:

„La far faa ringen med i graven! Hele livet har han hat en hemmelighet med den. Det er nok en kjær erin- dring. Mor har ogsaa ofte set paa ringen, kanskje hun i sin ungdom har for- ært ham den.“

Saa blev den gamle bonde begravet med ringen, som skulde være en ønskering, men slet ikke var det, og dog hadde den bragt saa megen lykke til huset som de kunde ønske sig. Det er saa sin egen sak med, hvad der er godt eller daarlige. En daarlige ting i en god haand er meget mer værd end en god ting i en daarlige haand.

Dr. X's avdeling.

Med lommepege- og dr. X-konvolutter for barn.

1. Ved lommepege- og konvolutteroppgaverne faar indsenderen av den først uttagne rigtige løsning tilsendt 5 kroner, mens de 25 følgende faar ukens dr. X-konvolut.
2. Ved konvolutoppgaverne faar indsenderne av de 25 først uttagne rigtige løsninger ukens dr. X-konvolut.

Alle indsendte løsninger forblir uløst indtil 26. mai. — Den paa denne dag først uttagne rigtige løsning tilsendes lommepengene, de følgende 25 faar dr. X-konvolutterne.

Lommepege- og konvolut-opgave nr. 70.

A		A	
	A		A
A		A	
	A		A

Hvem kan utfylde de otte tomme felter med de rigtige bokstaver?

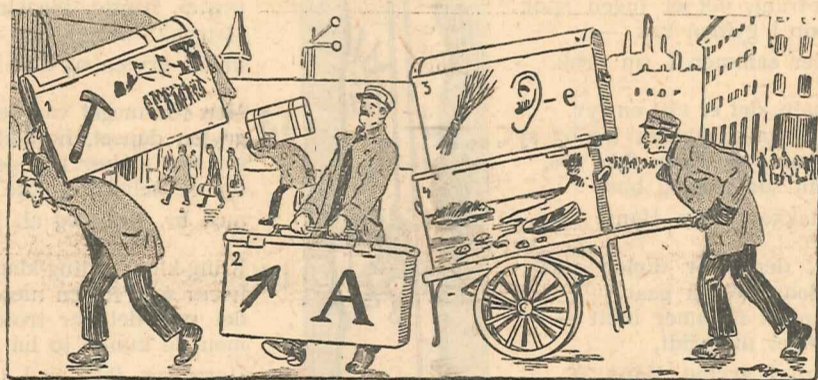
De otte tomme felter i ovenstaaende kvadrat skal utfylles med hver sin bokstav, saaledes at de fire vandrette rækker danner bestemte navner. I første række dannes en stor sjø, i anden række en romersk gudinde, i tredje række en asiatisk flod og i fjerde række et bibelsk navn.

Om lommepeger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Løsningerne paa opgaverne i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepe- nger i bladets nr. 23.

Løsningerne paa oppgaverne i dr. X-avdelingen i nr. 17 findes i dette nr. av bladets side 20.

Lommepege- og konvolut-opgave nr. 72.

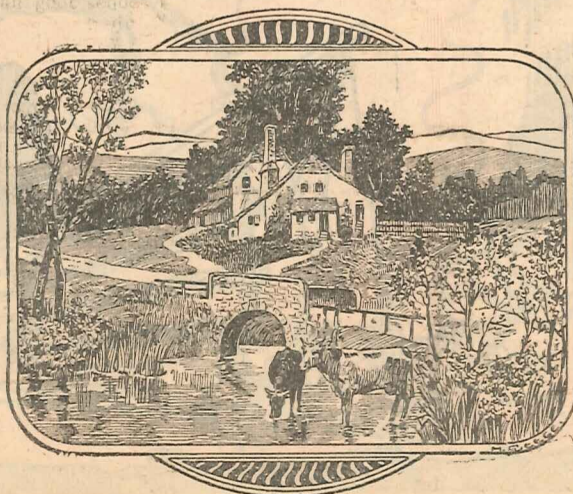
Til hvilke byer er disse fire kufferter bestemt?

Paa billedet ses tre bybud ifærd med at transportere fire store kufferter avsted. Kufferterne skal aapenbart bringes paa jernbanen, men hvorhen deres videre fart ut i verden derefter gaar, er ikke saa godt at vite. Et nøiere studium av de smaa billeder som findes paa kufferternes sider vil muligvis kun-

ne yde en haandsrækning til oplysning om, til hvilke byer de fire kufferter er bestemt. Billederne er nemlig smaa billedrebus'er. Kan nogen av læserne tyde disse rebus'er og si dr. X hvor kufferterne skal hen?

Om lommepeger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Lommepege- og konvolut-opgave nr. 73.

I den lille dam nedenfor det vakre landsted staar to kuer og drøker vand. Tilsynelatende er de aldeles overlatt til sig selv — ingen mennesker er at øine. Kanske vil dog et nærmere eftersyn av billedet vs., at kuene allikevel ikke er helt alene. Men hvem er det som skal passe paa dem: er det en kone en mand, en pike eller en gut. Eller er det kanskje en hund?

Om lommepeger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Hvem skal passe paa disse kuer?

Konvolut-opgave nr. 71.

Bed rev Arbe Drem Eng
Odds Kalma Nogsaa Akal
Dego Dt.

Hvem kan læse egyptisk?

Om dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Denne uke har ny dr. X-konvolut for barn:

35. Den gamle by. VII. Borgen. Første avdeling. Modellerkartong efter motiv fra den berømte gamle keiserborg i Nürnberg med sit saakaldte „Hedningtaarn“.

Den gamle borg.

Anvisning til løsningsindsendelse:

Besvarelsene — hver løsning paa sit særskilte stykke papir, men flere løsninger kan godt sendes i samme konvolut, — maa være dr. X ihænde inden 26. mai, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Enhver, som indsender løsning, kan sikre sig ovennævnte dr. X-konvolut for barn ved at vedlægge et 10 øres frimerke.

Mottagerne av lommepengene for opgaverne i nr. 17:

Opgave nr. 59: B. J. Sannes, Snaasa, 5 kr. Emma Pagander, Kopperud, Nannestad P. Aa., 2 kr. Elise Syverisen, Matredal, Masfjorden, 2 kr.

Opgave nr. 60: Rolf Mikkelson, Schaftegt 11, Kra., 5 kr. O. F. Røvik, Fauske, 2 kr. Olav Koljedal, Kartomten, Vang, 2 kr.

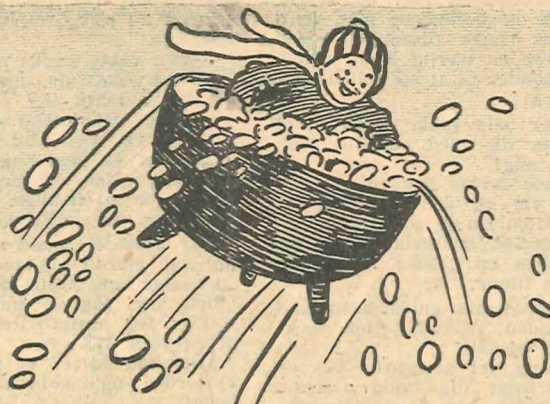
Opgave nr. 61: Kristine Dybdal, Melbo, 5 kr. F. Korslund, Dokka st., 2 kr. Kristoffer K. Overland, Inherredavn, 49, Trondhjem, 2 kr.

Opgave nr. 62: Gudbrand Sørensen, Dokka, 5 kr. Trine Hansen, Gildeskaal, 2 kr. Ole P. Midtun, Nesttun st. pr. Bergen, 2 kr.

Trold- gryten.

2 Bim-bam, kling-klang, klinge-linge-lang,
dypt fra jorden toner trolde sang.
Hans han lytter, lægger øret til,
jo, bestemt! — han hører strengespil,
dypt dernede i den sorte muld.

3 Det er mer end Hans kan holde ut,
han maa se de smaa i troldekrud,
velter stenen bort — og ser et hul,
dypt og fælt og svart som sorte kul
— tenk, og falder like lukt derned!

4 Bum-bum, bum-bum, bumme-lumme-lum,
Hans han styrter — før en skjæbne grunn!
plumper i en regn av sten og jord
i en hule, høi og kjæmpestor —
like ned i troldeets fæle bo!

5 Funker flyver, hakkene de gaar,
gnister spruter, trolde de slaar,
tjeldet toner under hammerklang,
hult der lyder underjordisk sang —
fra de trolde dypt i klippens grund.

Munter, fortællende:

6 Guld de søker, sølv og æde-sten,
hamrer, hakker lystig hver og en,
guldet gløder, sølvet skinner hvitt,
meisler sprænger guld av graa granit —
hvert et trolde det samler posen full.

7 Hvad er, hvad er, hvad er det for en?
roper hvert et trolde paa krumme ben:
trim-tram, trim-tram, det er ingen spøk!
Fakler blaffer op i gylden røk —
Hans han kryper sammen i sin krok.

8 Tvi ham, fang ham, det er vist en tyv,
brænd ham, svid ham, mellem tre og syv,
kok ham, stek ham, slip ham ikke løs,
hyler flokken nu saa fæl og bøs
og faar fat i stakkars, lille Hans.

9 Essen flammer, der hvor diglen staar,
ilden fræser, blaasebælgen gaar,
guldet gløder, sølvet flammer hvitt —
værre var ei noget mareridt,
for de puttet op i gryten Hans.

10 Hurtig, hurtig, meget mere ild
grynter arrig hvert et trolde nu vildt
blaasebælgen larmer op og ned,
alle vilde nok de være med —
paa at koke Hans til bankekjøt!

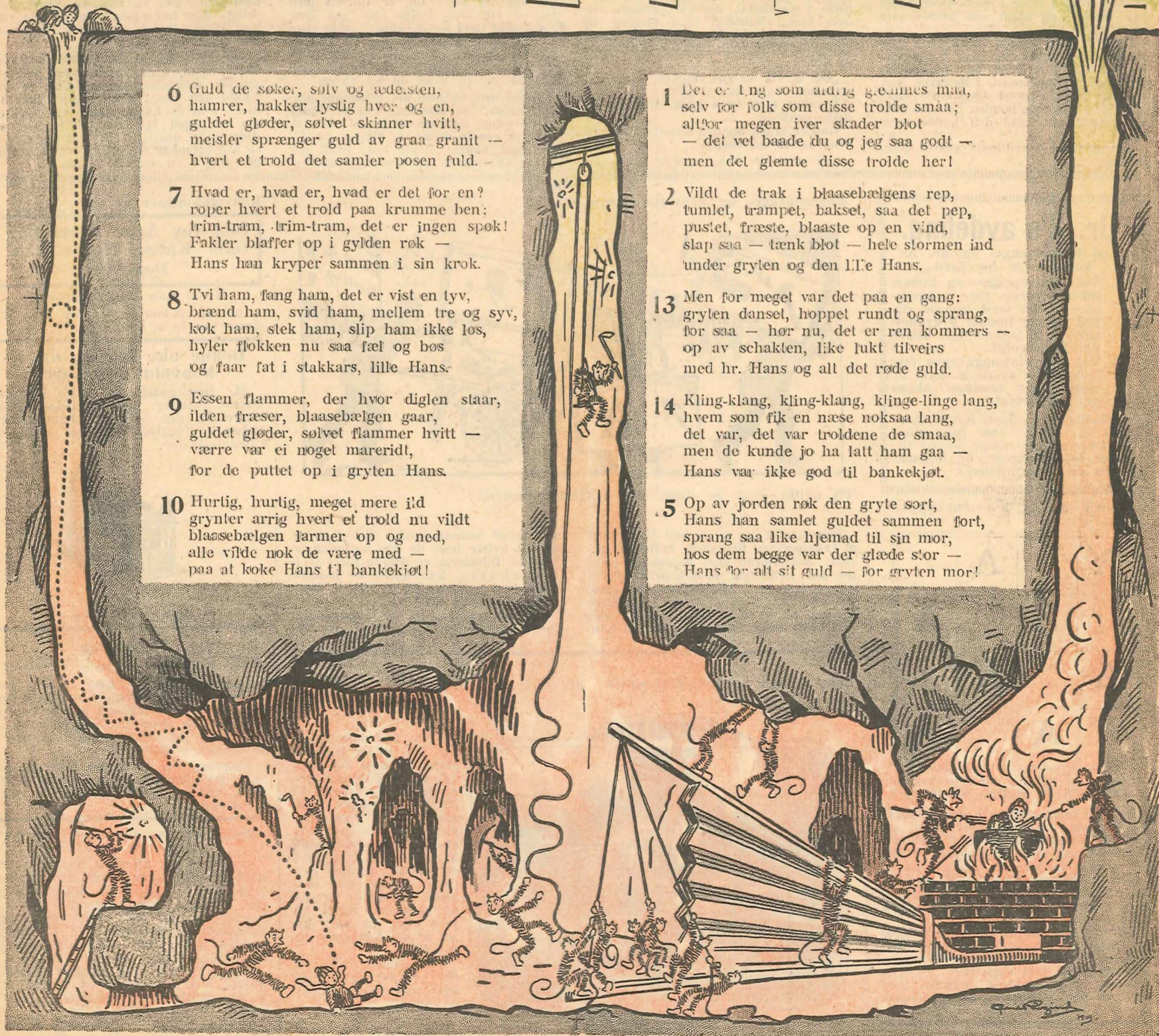
1 Det er lng som aldrig gæmtes maa,
selv for folk som disse trolde smaa;
allfor megen iver skader blot
— det vet baade du og jeg saa godt —
men det glemte disse trolde her!

2 Vildt de trak i blaasebælgens rep,
tumlet, trampet, bakset, saa det pep,
pustet, fræste, blaaste op en vind,
slap saa — tænk blot — hele stormen ind
under gryten og den lille Hans.

13 Men for meget var det paa en gang:
gryten danset, hoppet rundt og sprang,
for saa — hør nu, det er ren kommers —
op av schakten, like lukt tilveirs
med hr. Hans og alt det røde guld.

14 Kling-klang, kling-klang, klinge-linge lang,
hvem som fik en næse noksaa lang,
det var, det var trolde de smaa,
men de kunde jo ha latt ham gaa —
Hans var ikke god til bankekjøt.

5 Op av jorden røk den gryte sort,
Hans han samlet guldet sammen fort,
sprang saa like hjemad til sin mor,
hos dem begge var der glæde stor —
Hans for alt sit guld — for gryten mor!

Fotografier for- størres

til 32 x 45. Et stort pragtfuldt billede med smagfuld indfatningskarton, der sendes sammen med indsendte foto som opkrav, kr. 8,00 + porto. Send fotografier til Kunstforlaget Bromid, Kristiania, Dronningensgaten 38.

ALT PAA EN HAAND

Kalk, Sand
Mursen, Ilaf, Sten.
Taksten, Skifer
Bølgeblik, Kokolit
Fliser, Netting
Pap
Cement
Gibs

BYGNINGSARTIKEL COMP.
Drammensveien 6. Kr.ania.

**„Skjøn-
het**

ettertrager alle kvinder; anvend daglig

Barnängens Crème Parba, saa erholder De en jevn, hvid og vakker hud.

Tuber . . . . à 175
Krukker . . . . à 250

Olto Grand
EIENDOMS-AVDELING
STØRGT 10. TELEF 2614
KRISTIANIA

MUSIK.

Skriv efter nriskurant fra
A. TH. NILSØNS MUSIKHANDEL,
Norrköping 1.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messinginstr., sextenoder, taleapparater o. plater, ital. trækspil m. m.

Generende haarvekst
i ansigtet og paa kroppen forsvinder hurtigt og smerte frit med rod ved bruken av **Serrail**. De haardnende papiller dør og haaret forsvinder derved for bestandig. Uskadelig selv for den omfindligste hud. Bedre end elektrisk behandling, som ofte skader nerverne. Pris med bruksanvisning kr. 3.—

Parfumeri Ravissante,
Nørrelarimagsgade 9,
Kjøbenhavn K.

„Altidfin“
er
en meget praktisk papirpose til dame-
dragter. Hele dragten puttes flat ind i en tynd papirpose, som bin es sammen ovenpå, og dragten beskyttes derved aldeles **mot støv og møl**. Papiret er mykt og sterkt. Dragten bevares storartet, og damerne blir altid fine.

Faas hos
Halvorsen & Larsen Ld.,
Skippergt. 40, Christiania,
og alle bok- og papirhandlere, farve- og manufakturhandlere.

Den norske Handelsbank

Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK oprettet 1885.
Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.

Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000.
Forvaltningskapital pr. 30/9 1918 kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa . . . . . 5 1/2 pct. rente.
" " " " " sparevilkaar . . . . . 5 " "
" " " " " folio . . . . . 2 " "

Utfører alle arter av bankforretninger.

Husmødre kjøp
Fredr. Hvedings
norske
puddsemiddel
Blankolin

bedste eksisterende puddsemiddel for messing og alle blanke metaller.

Under overskriften „Et udmerket puddsemiddel“ skriver bladet „Urd“: Sjelden har kobber- og messingtoilet skinnet som nu, da vi bruker Fredr. Hvedings flytende puddsemiddel Blankolin. En tube er rigtig droi.

Damen: „Jeg ønsker stof til et lettere konsertkostume!“
Ekspeditøren: „Skal det være til lettere musik . . . eller symfonier?“

Folkets Bøker,
en række fængslende og velskrevne fortællinger av norske og fremmede forfattere er begyndt at utkomme paa vort forlag. Hittil er utkommet: **Et fingeravtryk** og andre detektivhistorier. Pris kr. 1.75. **Skibstømmermanden**, en sjøfortælling fra Sydhavet av Fr. Gerstlacker. Pris 80 øre. **Frimerker** mottas. Mot efterkrav 30 øre mere. Handlende, agenter og mange andre i bygd og by erholder stor ekstrandtagt som kommissionær for vort forlag. Utelukkende gode og letselgelige bøker, billeder, kort m. m. Fortegnelse over henved 200 forskjellige bøker tilstilles gratis. Prøveutvalg fra 10 kr. til høiere beløp mot efterkrav. Ingen som helst risiko; usolgte bøker kan tilbakesendes. **Skriv straks til Aksel Olsens Forlagsbokhandel,** Kristiania, Toldbodgt. 30. Grundlagt 1882.

Deres graa Haar
gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel **Jouventine de Junon**. Faas à kr. 2,50 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 tysk Kol. M. „ 20.—
(disse M. stiger enormt).
Kat. gratis. Alle M. kob.
500 forsk. L. 4.00, 1000 12, 2000 40 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Cyklen Gjøa
fabrikeres av Hjalmar Johnsen, Møllergate 17, Xania.
Alle mesterskaper og landsridt er i aar vundne paa **GJØA CYKEL.** Kun kontant salg, men rimelige priser.

Alf Bjørcke & FERNISSER

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

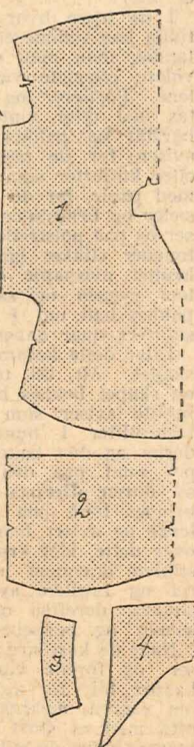

Bluse av rutete silke- eller uldstof.

Blusen klippes med forlængede skulderdele og rynkes foran. Ærmerne foldes nedentil og sys til mansjetten. Ærmeopslag og krave sys av ensartet stof som skal være i samme farve som bundlarven i blusen. Et smalt slibaand snører blusen sammen foran. Der medgaar til størrelse 48: 2 m. stof av 1 m.s bredde.

Mønstrer består, som billedet viser, av 4 deler.

Fig. 1. Den halve bluse.
" 2. Ærme.
" 3. Mansjet.
" 4. Den halve krave.

Ved tilklippingen lægges mønstret langsmed stoffet. Midten av kraven langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 20. Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift voider feilekspedition!

Vekselvirkning.

Forældre som forstaar at være glade med sine barn, at leke med dem, spøke med dem, gaa ind paa deres tankegang og sætte sig ind i deres interesser og idéer gjør barna uendelig meget godt, for den barnslige natur ligger saa aapen for munterhet, glede og lek, men paavirkes ogsaa meget av foreldrenes stemninger. Ser barna foreldrene med mørke miner og altid optat av sine egne tanker og interesser, kan det glade sind let kues og barnas medfødte munterhet vil saa litt efter litt nedstemmes.

Naar barnets glede og tilfredshet ikke finder gjenklang i foreldrenes hjerter, naar dets sorgløse, lyse sind motes av grætenhet og kjølig likegyldighet, naar det evig og altid faar saadanne paamindelser: „Vær stille! Plag mig ikke! La mig faa ro! Jeg har ikke tid!“ — naar barnet bare ser uveirsskyer eller kjedsommelig graaveir paa foreldrenes ansigter og til stadighet endog skal overvære torden-scener og skjenden — da for-
mørkes ogsaa barnets himmel, det glade, aapne sind blir trist og tungt og dets barndom forkvales. Av det umiddelbare, frimodige barn blir der et bedrøvet menneske som til byrde for sig selv og andre bærer et mistroslig og fortrædelig ansigt tilskue; en saadan trist barndom kan ha indflydelse for hele livet, saa saadanne mennesker aldrig faar nogen rigtig glede av det, ja, endog tilsidst gaar likesaa misfornøide i sin grav som de levde livet her.

Men hvis foreldrene beflitter sig paa at gaa ind paa sine barns tankegang, at forstaa deres væsen og tilbøieligheter og dele sine barns barnslige glæder med dem, da vil de gjøre den overraskende erfaring, at det ikke alene er barna, men ogsaa dem selv som høster gavn og glede av det. Mange foreldre har jo av naturen et saadant lyst og muntret sind og kjender glæden ved at være sine barns kammerat og gode ven, der har del i alle deres smaa og store sorger og glæder, og de behøver allsaa ikke at ta tak i sig selv.

Men der er uendelig mange hjem, hvor forholdene ikke er

Fra Norge direkte til Amerika
afgaar dampene Oscar II, Hel-
lig Olav, United States, Frederik
VIII medtagende passagerer i
alle klasser.

Generalagent **FR. LIE,**
Karl Johansgate 1,
Christiania.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grændsens Skotmagazin 12
Christiania.

Gramofoner og plater.

Norges største
utvalg. Forlang
katalog. Avbetaling
indrømmes solide
kjøpere.

Imerlund & Co. A/s.
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

Ennas
fotografi-
apparater er de bedste;
med dem kan enhver
straks fotografere over-
alt. Pris fra 9 kr.
50 øre komplet.
„Amator-Foto-
grafien“, V mmel-
skaffet 47, Kbhv.
Forlang prisliste.

Bedste Mærke for Hermetik

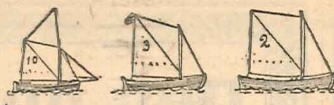
CONCORD CANNING Co. Stavanger.

Novocin
Alderen merkes,
naar de første graa haar
begynder at komme. —
Lad ikke verden se dem. Du er endnu
ung av sind. Bruk „Novocin“. —
Denne elixir er ifølge offentlig analyse
fri for alle skadelige stoffer. „Novocin“
gir haaret sin oprindelige farve, sin ung-
dommelighet og voksekraft tilbage, og
har var g virkning. — Forsendes utenbys
med bruksanvisning mot postoprav eller
forskriftsbetaling for kr. 5,50 pr. flaske
+ porto fra „Morseagenturet“, Key-
sersgt. 1, Kristiania.

METALUTSTYR.

Oppudsning. Patinering. Oksydering.
Reparasjoner. Metaltrykning. Fornik-
ling. Formessing. Forkobring.
Dør- og firmaskilter i messing.
Metalarbeide efter bestill. og tegn.
John Heide. Metalutstyr, Dronning-
gsgst. 40, Kr. ania.
Tlf. 21058

Byg selv Deres baat.

Arbejstegninger til baate sendes mot postforskuitt.

Nr. 1 flatbundet	4 m. 2 kr.
Nr. 2 seilbaat	5 m. 5 kr.
Nr. 3	4 1/2 m. 4 kr.
Nr. 4 robaat	4 m. 4 kr.
Nr. 5	4 m. 3 kr.
Nr. 6	4 m. 4 kr.
Nr. 7 motorb. (utb.)	5 m. 5 kr.
Nr. 8 (indb.)	6 m. 6 kr.
Nr. 9 kanot	4 m. 2 kr.
Nr. 10 dækket	7 m. 10 kr.

Beskrivelse medfølger hver tegning. Skriv til: John Svensson, Trälleborg, Sverige.

FRIMERKER.
Faksimile. Erstatning af manglende Frimerker. Indkøb, Salg, Ombytning. Priskurant gratis og franco. Sending af Valg. F. Fournier's Eftf., Genf. 1.

Lomme-, Væg- og Vække-Uhre, Uhr-
kjaeder, optiske Artikler m. m. kjø-
bes billigst i Skandinavien fra
Aug. Peterssens Uhrlager, Gislaved
Sverige. Illustr. Prisliste gratis.

Haarfletter
av ægte haar og i alle farver fra
9,00, 12,00, 15,00 og 20,00 kr.
Prøve av haaret indsendes.
Exp. diskret mot oprav.
Nordrept. 11. **Einar Lehn** Trondhjem.

Reparationer av **trækspil** og **talemaskiner**
utføres paa vort verksted av forsteklasses fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.
(Norges største specialforretning i trækspil og talemaskiner).
Luksuskatalog gratis og franko.

FERRIN

brukes paa en mængde hospitaler og
sykehus og anbefales av lægerne som
et fortrinlig bloddannende og styrkende
middel. Pris pr. fl. kr. 3,50.
(100 piller) kr. 2,50.

„Handy“ cykler,
cykkeldeler
og alle slags sportsartikler.
= Fama symaskiner =

I stort udvalg til billigste priser.
En gros og en detail. o Forlang tilbud.

Bernh. Øye's Maskinforretning,
Sportsavdelingen, Kristiania.

VIL DE BLI en dygtig elektrisk montør, maskinist,
verkmester, tegner, dampmaskinist, fyr-
ende Ingen forkundskaper nødvendige.
BEMERK! Vore kurser anbefales av flere av Sveriges mest frem-
ragende ingeniører, saasom professorer, industri- og kraftverkehe er
m. fl. Flere anbefalinger bekræfter dette. Vi underviser ogsaa i en-
kelt fag, saasom matematik, mekanik, maskintegning, elektr. led-
ningers montering, elektr. maskiner, vandturbiner, dampkjaeder,
dampmaskiner, dampturbiner, deres pasning og drift, landmaaling og nivellering
m. fl. Forlang prospekt! De faar det gratis.

Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut,
Kungsg. 53. Dir. Civilingeniør C. F. Lundberg. Malmø.
Send gratis prospekt for det fag eller beskæftigelse, hvor jeg har sat en strek.
Navn: _____
Adresse: _____

Skaldethed helbredes fuldstændig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. An-
befales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner
til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes
mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14,
Kristiania.

— 78 —

som de burde være i saa hense-
ende, og her er det forældrenes
overskyede, triste himmel kun-
de opklare, hvis de lot sine
barns glade latter være den fri-
ske vind som drev sorgers og be-
kymringers triste og trætte skyer
fra hverandre, saa solen kunde
skinne ind i hjerter og sind
og odelægge mismodets og util-
fredshetens spirer.

Forældre som skaffer sine
barn en glad barndom og ung-
dom bereder sig selv en glad al-
derdom; de understøtter natu-
rens velgjørende hensigt som
gaar ut paa at bevare alder-
dommen for fornemhet og stagner-
ingen ved ungdommens forfri-
skende og oplivende indflydelse.

Men hvor stor magt end barna
maa faa over forældrenes sind
og livssyn, maa den dog aldrig
strække sig over deres vilje.
Barn maa merke at den er uk-
kelig og utilgjængelig for enhver
indflydelse; men netop naar bar-
na merker at forældrene forstaa
dem fuldt og deler deres sorger
og glæder, netop da respekterer
de forældrenes vilje og deres be-
stemmelser som en autoritet der
nok staa over dem, men som er
til deres eget bedste. Da vil bar-
nas vilje gro og grønne, idet
den støtter sig til forældrenes og
indtil den har vundet den fulde
styrke, ganske paa samme maa-
te som deres muntre smil og
barnslige sind holder forældrenes
gemyt glad, friskt og ungdom-
melig.

Hjemmet.

Middel mot møl.

Naar vaaren kommer i luften og
naturen atter vækkes av sin dvale,
vaakner ogsaa møllene op til liv og
flagrer frem for med friske kræf-
ter at paabegynde sit odelæggende
arbeide. Som man vet, er det ikke
smaating de overkommer i løpet
av forholdsvis kort tid kostbare pel-
ser, dyrebare sengklær, uerstattede
uldtøi, intet er for godt — alt gjen-
nemgaaes ubarmhertig og gjøres of-
te helt ubrukelig av disse smaa uhy-
rer.

Der er mange midler hvormed man
har prøvd at komme dem til livs og
faa gjort dem uskadelige. Men de
er ikke saa let at faa ekspedert ut
av verden, naar de først har slaaet
sig ned et sted og saa at si har
bilt sig fast der. Ofte kan man faa
dem i huset uten selv at vite om
det. For eksempel ved kjøp av et
eller andet brukt møbel eller piano,
hvor de har etablert sig i fliten som
er en lækkerbissen for dem. Faar
man nu en slik i sit hjem kom-
mer møllene frem efterhaanden uten
at man aner hvorfra de kommer.
Det gjælder altid om at finde selve
utrukningsanstalten hvorfra møllene
rekruteres. Kjender man ikke den
kan de gjøre stor ulykke paa kort
tid.

Men har man opdaget stedet maa
man gaa systematisk tilverks og ved
hjælp av de forskjellige medikamen-
ter der er i handelen prøve at gjøre
dem uskadelige. Der er forskjellige
vædsker som sprøites paa og pulvere
eller tabletter som ved sin lugt skal
holde møllene borte eller utrydde dem.

Hver dag maa man undersøke et
slikt mølrede og prøve at fjerne de
utklækkede eksemplarer. Efterhaan-
den kan man saa faa bugt med dem.

Men for at forebygge at de utvider
sit domæne til klæskaper, skuffer
m. m. er der et aldrig svigtende
middel som bør anvendes, da det
er bedre end alle pulver og væsker.
Det findes i ethvert hjem, koster in-
genting og er for møllene værre end

pestilens; for de staa aldeles mag-
tesløse overfor denne mur som de
ikke kan komme igjennem.

Dette universalmiddel er simpelt-
hen — papir!

Derfor, nu naar sommeren staa
for døren, maa alle benytte dette
likefremme middel, hvormed de kan
bevare sine dyrebare vinterklær og
det uldtøi som nu paa grund av
tidene har været kostbart og van-
skelig at faa.

Hvorledes bærer man sig ad med
dette i et hus hvor man vet der
er møl?

I de hjem hvor man reiser bort
tidlig paa sommeren eller flytter paa
landet, maa man endelig ikke uten
videre efterlate valpladsen til møl-
lene. Portierer og utgardiner som
tas ned efter vinteren bankes og
horstes og pakkes derefter ind i
aviser, for de tægges ned i kasser
eller kufferter som ogsaa er beklædt
med papir, for de lukkes. Alle stol-
sæter og lænestole dækkes med av-
iser og paa polstrede sofaer og chaise-
longuer stikkes lange pølser av let
krollet avispapir desuten ned mel-
lem ryggen og sætet. Sofaputerne
pakkes helt ind i aviser, saa ingen
smutvei staaar åpen for møllene.

Efter dette kommer turen til klæs-
skapet. Alt tøy tas ut av skapet
og skapet beklæses indvendig med ut-
bredte aviser som heftes paa med
tegnestifter i bunden, langsmed si-
derne og den bakerste væg i ska-
pet samt paa den indvendige side
av døren. Derpaa an-
bringes toiet paa bøi-
lerne og aviser hænges
over dette, idet krok-
stikker igjennem papi-
ret og krollede aviser
stikkes derefter op i
ærmer og bukseben.

Naar de kostbare pel-
ser og forede vinter-
kaaper blir for varme
om vaaren, dækkes de
ofte med et stort tøy-
hylser, hvori de stikkes
ned, og hænges derpaa
som man tror velfor-
varet ind i klæskapet.
Faar de nu lov til at

hænge i ro og mak hele sommeren
finder kanskje møllene ind til dem
og vil da faa et rikt virkefelt at
boltre sig paa. Ved vintertid naar
kaapen tas frem igjen, myldrer
det av møl, haarene kan plukkes
av i store dotter og hele herlig-
heten er forbi. Slike pølser og kaa-
per oppbevares bedst i store papi-
poser som fuldstændig kan skjule
dem i hele deres længe. Disse faas
hos papirhandlerne og kan anvendes
med stort held. Man maa bare
sørge for at knytte godt om pose-
ne oventil, saa møllene ikke kan
komme ind til kaapen denne vei.
For da er odelæggelsen næsten end-
nu større, for møllene kan saa ikke
slippe ut igjen, men sitter fængs-
let derinde.

Naar man paa denne maate har
gardert sig mot mulig invasion i
klæskapet vender man sig mot skuf-
fene med uldtøiet. Den naftalinen,
man ellers pleier at siro i skuffene
er ikke alltid saa sikkert virkende
som man tror. Ligger den længe
taper den ogsaa efterhaanden noget
av sin kraft. Møllene kommer nok
ikke like paa stedet, hvor naftalinen
er strodd, men gaar bare litt uten-
om den og begynder saa at gnage
der. Men aviserne kan de ikke kom-
me igjennem, saa de maa ogsaa gjøre
nytte her.

(Sluttet.)

Fra „Nordisk Monster-Tidende“s broderiavdeling
bestiller undertegnede hermed materiale til haand-
arbeidet nr. 20.

Pris. _____ kr. _____ øre.

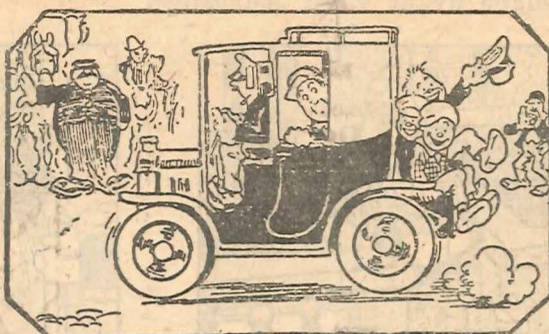
For beløp under kr. 2,00 bedes betalingen ind-
sendt i frimerker sammen med bestillingen. —
Betalingen tas pr. postoprav uten utgift for
abonnenten.

— 79 —

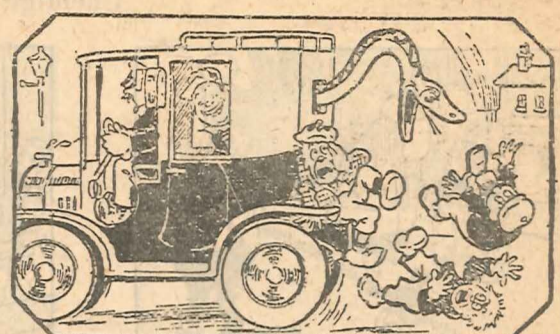
Skjønsmomt utvalg av en dyrepassers interessante dagbok.

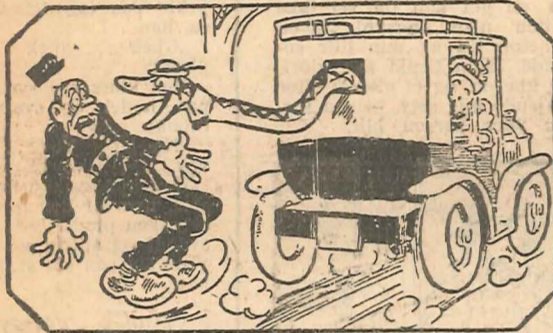
1. Det er ikke nogen av havens dyr, som den gamle dyrepasser i Zoologisk have holder mer av end Brilleslangen. Tidlig og sent kjæler han for den og leker med den, og da han endelig forleden besluttet at ta sig en liten, velfortjent ferie, skulde brilleslangen selvfølgelig være med.

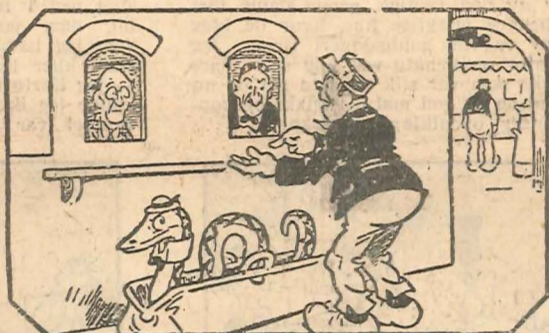
2. „Jeg reiser ikke avsted uten den!“ forsikret han, „Brille og jeg skal en liten tur til det sydlige utland, og vi vil reise standsmessig. Vi vil gi avkald paa ekstratog, men i en automobil vil vi kjøre til stationen. Det ser saa fattig ut at komme gaende paa sine ben, især for Brille.“

3. En automobil kom de til at kjøre i, men ikke alene, for en flok av gatens ungdom hadde sat sig bakpaa, hvor de moret sig kongelig. Men brilleslangen likte ikke slike ubudne gjester, og pludselig gjorde den et kraftig utfald fra bakruten, til stor forlær-delse for ungdommen.

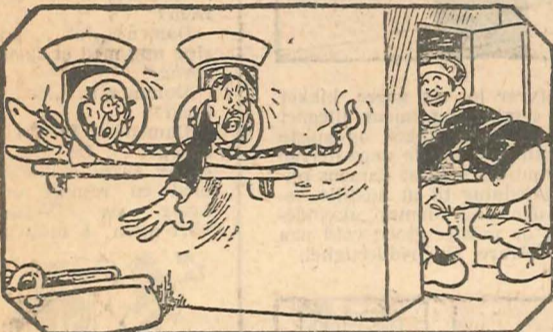
4. Barna trillet lempelig av, og brilleslangen kunde forsaavidt derefter godt ha trukket sig tilbake til vognens indre, men siden den nu engang hadde faat hodet utenfor, benyttet den anledningen til i for-lifarten at sætte en ordentlig skræk i en intet anende konstabel.

5. Uten videre eventyr naadde dyrepasseren og brilleslangen jernbanestationen. Men her begynte eventyret igjen, for det viste sig nu, at man ved billet-luken ikke vilde veksele en hundrekroneseddel. Man forlangte optalte penger i henhold til reglementet, og dem hadde dyrepassereren ikke.

6. „Da skal jeg nok faa veksel!“ tænkte dyrepassereren og forlot hallen, mens de to billetmænd speidende efter dyrepassereren stak hoderne ut av sine billetluker, som, uten at de visste om det, indrammedes nydelig og dekorativt av brilleslangens smekre, slyngede krop.

7. Tilsynelatende hadde brilleslangen anbragt sig ved billetlukerne i en ganske uskyldig hensigt. Men der laa i virkeligheten beregning bak, og dyrepassereren og den handlet oisynlig etter fælles avtale, og efterhaanden blev „rammen“ om billetlukerne mindre og mindre.

8. Tilslidst blev de saa smaa, at de to billetmænd ikke kunde faa sine hoder ut av klemmen, men sat fastklemte til hvert sit hul, og nu kunde dyrepassereren i god ro og mak veksele sin hundrekroneseddel inde i kontoret uten de to herrers bistand — de hadde nok at bestille med at komme løs.

9. Men løs slap de ikke for brilleslangen vilde, men da hadde ogsaa dyrepassereren faat veksel sin pengeseddel. Litt etter rullet han og hans kjære brilleslange, hver paa sin maate makeelig henstrakt i en 1. klasses kupé, ut i verden, ut til ferielivets mors og glæder.

Ny illustrert frimerkekatalog Nr. 47 mot 25 øre frim. Harry Wennberg, Stockholm 1.

Fregner fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre. 3-dobbelt porti n 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev Kun egne fra Apotheker Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

Faste lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukke-, kevgogne, barne-, stole m. m. Ill. katalog mot 4 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Sondregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

Ure en gros! Jens P. Larsen. Aarhus, Danmark. Kun salg til forhandlere. Forlang tilbud.

Agenter antas for salg av „Tiger“ Cyklerne. Alle mode ler. 5 aars garanti. Prislister gratis til enhver. OLAF B. ANSETH, Cykelforretn., Markveien 8, Kristiania. Telefon 21140. Telegr. adr. „Tiger“.

Perfekt Haarfjerner Intet er saa skjæmmende for en kvin-des utseende som en begyndende bart, haar paa haken eller en bar, lodden arm. — Alles øine rettes mot saadanne haar med mere eller mindre skadefryd. De maa fjernes. — „Perfekt“ tar dem øieblikkelig, garanteres uskadelig og har varig virkning. — Sendes utenbys med bruksanv. for kr. 4.20 + porto for stor portion mot forskutsbetaling eller etterkrav fra „Morseagenturet“, Keysersgt. 1, Kristiania.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m. kjøpes til hote priser. Kristiania Kunst- & Metalstøberi, E. Poleszynski, Øvre gate 7 og Kongensgate 29. Telef. 16703. Ved forespørsel opgi kvantum.

Frimerker billigst. Stor prislister og tidsskrift over krigsmerker & Europa mot 25 øre. Eneste specialforretning i Gøteborg. Største utvalg. Butik: Arkaden, lager: Kungsgt. 21. Filip Rogner, Gøteborg 1.

Fordyrende mellemhandlere undgaas bedst ved indkjøb hos os. Gjennem vore direkte forbindelser med utlandet kan vi tilbyte alle slags ure, urkjeder samt diverse bijouterie- og staa- varer til absolut laveste priser i Skandinavien. Bedste indkjøpskilde for agenter. Ill. prisk. gratis og portofrit. Nordiska Stålbolaget, Halmstad 5.

Forstørrelser I ethvert format og utførelse bedst og billigst. Forlang prislister. Agenter antas. E. I. Thoren, Box 72, Gøteborg 1.

DUX MALES BEDST PAA HUSHOLDNINGSKVÆRNER DUX SOM SÆLGES TIL NEDSAT PRIS KR. 22.50 FRIT TILSENDT MOT EFTERKRAV. LØSE DELE PAA LAGER. ENEFORHANDLERE MADSEN, CHRISTENSEN & CO PILESTRÆDET 24 KR. 2

Apotheker Wolff's Haarfornyer. Giver Haarroddeerne sin naturlige Næring, styrker Haaret og stanser dets Affalden. Borttager Flass og frembringer en blød, silkeagtig Haarvekst. Talrige anbefalinger. Pr. Kartong Kr. 5.00. — Udenbys Porto 50 Øre. Wolff's Magasin, grønsen 10, Kristiania. A. Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonikere og messinginstrume-t. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. gratis. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjørnep, Sverige.

Vær forsiktig!!! ved valg av strøpuder mot hudløshet, »ræver« etc. hos barn. Bruk kun Vasenol-barnepudder, et lægevidenskabelig anerkjend godt, lægende og rensende specialmiddel. Faacs paa alle apotek. Vasenol anbefales av læger og jordmødre.

Slipping av barberknive utfores av Bergs Bolag Eskilstuna. Guldmedaille: Stockholm 1897. Paris 1900.

MACKO Intet er saa deilig som en floielsblød, fin hud — fri for utslet, kviser, hudorm og anden urenhed. Saadan opnaas ved bruk av „Macko“ balsam, der endog har kurert ondartet exem og desuten er et utmerket middel mot flas og den irriterende hudkløe. Sendes utenbys med bruksanvisning mot postopkrav eller forskutsbetaling for kr. 3,50 og 5,00 pr. krukke + porto fra „MORSEAGENTURET“, Keysersgt. 1, Kristiania.

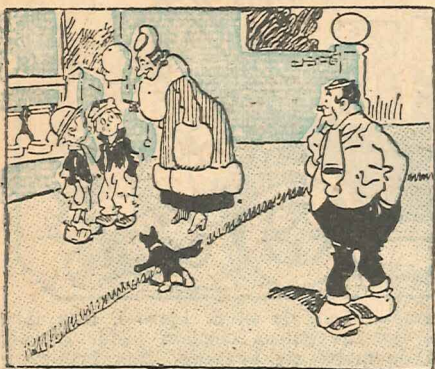
Frimerkesamlere. Bemerk!!! Noget, som alle vil have Tyske Kolonimerker: 36 stk. forskj. utstemp. kr. 2.50 + kr. 6.50. Porto ekstra. Forlang titide! Stor illustrert prislister, lige utkommet, forsendes mot 50 øre, som godtgjøres ved første ordre over 5 kr. H. Lichtenstein, A. B. Eldste svenske Frimerkehandel, Stuchholm 3.

Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjeder, medaljoner, ringe m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustrert prislister sendes gratis. Jared Johansson, urlager, Värnamo, (Sverige).

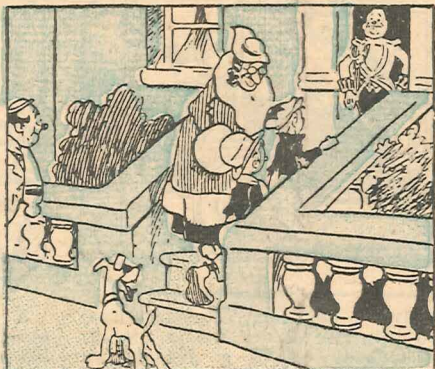
SVIMERKER i alle størrelser utfores, almindelig boldstavhøide, ca. 1 cm., kr. 0.65 pr. bokstav. Sendes mot opkrav. Elias Katno, p. o. Øisletten pr. Namsos.

Urmakere Fournitur og verti-toi for urmakere. Billigst og bedst! Skriv etter katalog! Aktieselskabet „JUDITH“, Christiania St. H. 3.

Uheldige følger av at være „barnslig“.

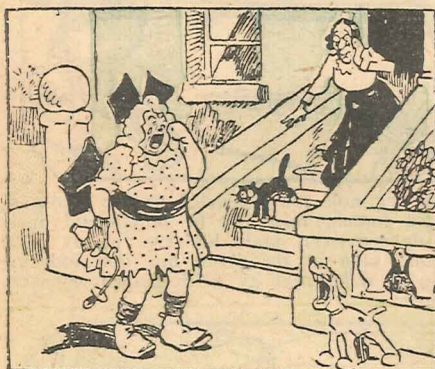
1. Jeg har alltid hørt at det skulde være saa godt at bli barnslig og denslags, men etterat jeg nu selv har prøvd hvad det vil si, maa jeg paa det indstændigste fraraade enhver at være allfor barnslig — i det minste bør man ikke være det paa den maaten, jeg har mig ad. — Det var en dag, jeg saa en gammel dame invitere to smaagutter med sig hjem til et maaltid mat.

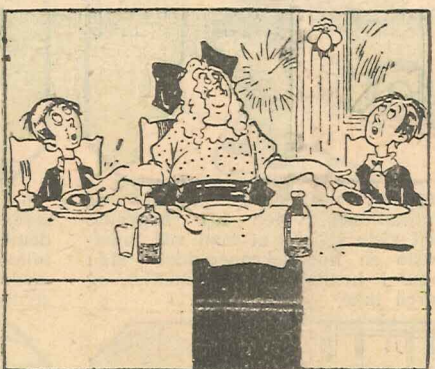
2. De to smaa mennesker som sikkert ikke hadde faat allfor megen mat i den sidste tid, blev av den venlige, gamle dame ført ind i hendes prægtige hus, hvor de blev mottatt av en fin, guldgalonert tjener. Jeg stod utenfor og tænkte ved mig selv: Bare det var dig som var slik en liten gut og nu skulde ind og ha god mat og drikke og kontante penger ovenkjøpet kanskje!

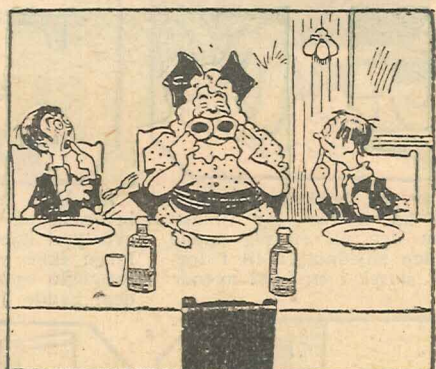
3. Trist i hu gik jeg hjem. Men neppe var jeg kommet indenfor døren, før en tanke slog ned i mig: en gut kan du vel ikke bli, men en liten pike kanskje! Saken var, jeg hadde netop litt av min lille søsters klær liggende. Som tænkt saa gjort, — jeg iførte mig klærne, og et øieblik efter kunde jeg ikke kjende mig selv, — saa forvandet var min ydre person blit.

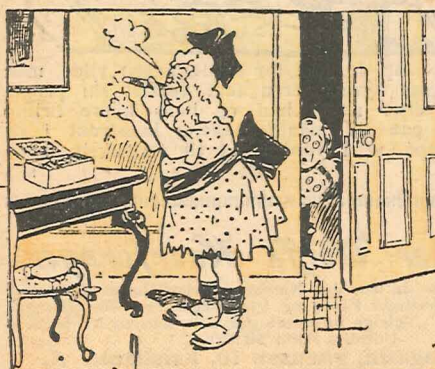
4. Saa gik jeg atter bort til den gamle dames hus, stilte mig op utenfor og graat salte taarer, mens jeg ropte: „Aa, jeg er saa sulten, jeg er saa sulten!“ Den gamle, snille dama kom frem i døren, og da hun saa den lille piken med den store nakkesloifen og hørte, at hun var saa rent urimelig sulten, sa hun, at den lille piken da endelig maatte komme ind og faa litt mat.

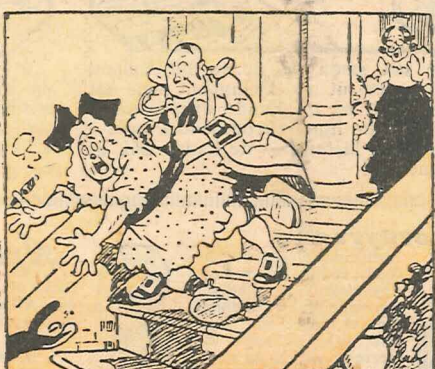
5. Den lille piken — det var altsaa mig! — gik med ind, og som dame blev hun anbragt midt mellom de to unge herrer fra før. Hendes appetit var mægtig, og da hun ikke hadde nok i sin egen portion tilvendte hun sig paa en underfull maate de to unge herrers kaker, idet hun et øieblik henledet deres oppmerksomhet paa en slet ikke eksisterende kjæmpellue oppe i taket.

6. De to smaafyrer lot sig narre, kikket pligtskyldigst op i taket, og imens tilegnet den unge dame sig deres kaker og spiste dem med en appetit som fik de unge herrer til at forbauses samtidig med at damens oppførsel gav dem anledning til at anstille betragtninger over den unge dames ukvindelige opførsel, og de maatte gjøre vold paa sig selv for at bevare sin ridderlighet.

7. Da maaltidet var tilende skulde barna leke, og der blev lekt pantetek og spillet dukketeater og meget andet, og jeg tror nok, de to unge herrer moret sig storartet. Men jeg vet at den unge dame kjedet sig forfærdelig — hun længtet saa inderlig efter en liten røk, og tilslidst fandt hun til sin glæde en kasse cigarer og tændte en. Men det saa de to unge herrer.

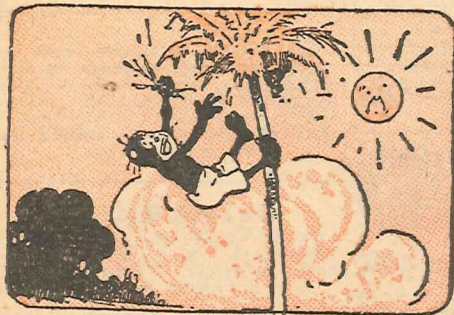

8. Og nu var de ugalant nok til at si det til tjeneren, — de har formodentlig husket paa det med kakerne før! — Tjeneren var ikke mer galant end de to unge herrer, — han grep den unge dame i nakken, spurte hvorledes det kunde fælde hende ind at gi sig til at røke cigarer der i huset — tilmed husherrens cigarer — og førte hende paa en ublid maate nedover trappen.

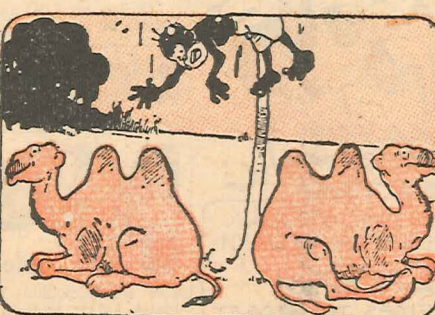

9. Ankomsten til trappens fot blev den unge dames inkognito avsløret, — parykken var nemlig falt av! — og der sat jeg altsaa paa gaten, haanet, bespottet, utledd av baade gatens ungdom og byens ordenshaandhæver. Men det har jeg lovet mig selv, at hvad der end sker — barnslig vil jeg ikke være mer ialfald ikke paa den maaten. Ens rygte kunde let ta ta skade derav! s

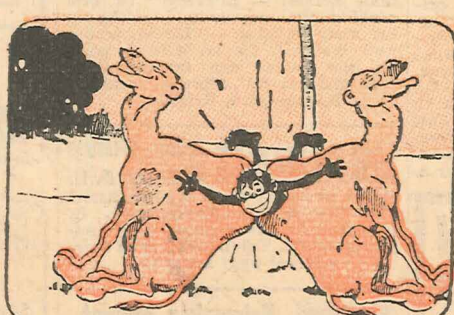
Fordelen ved at ha et par kameler paa vakt ved foten av et træ, naar man falder ned av det.

Lille Bimbo krøp en dag op i et palmetræ for at plukke kokosnøtter ned. Men den lille, sorte mand tok sig ikke riktig iagt, og før han saa sig for, svigtet hans tak i palmens blader, og han styrtet pludselig ned fra træet.

En slik reise fra toppen av en kokospalme til jorden pleier ikke at ta mange sekunder, og det gjorde den heller ikke for lille Bimbo, men den varte dog længe nok til at fremmane alle dødens rædser i hans lille sjæl.

Det var imidlertid skrevet i skjæbnens bok at lille Bimbo ikke denne gang skulde dø. De to kameler ved palmens fot reiste sig nemlig i samme øieblik, og Bimbo falt netop slik, at han fandt hvile mellom kamelens bløte pukler!

Smaapluk.

En svenske sat en gang under et ophold i Kina paa sin stamkaffe i Shanghai og spiste middag. Han fik netop servert en kjøttret som han satte særlig pris paa. Den smakte nærmest som gaasestek. Han kunde ikke tale kinesisk, men da han hadde spist, vilde han vise verden sin glæde over maten og idet han pekte paa tallerkenen, sa han:

„Gjæk ... gjæk ... gjæk?“

Men kineseren rystet paa hodet og svarte tilbake:

„No ... Vov ... vov ... vov!“

Han kunde ikke forstå, hvorfor den pene svensken pludselig forsvandt og aldrig siden viste sig paa sin stamkaffe.

Dommeren: „Altsaa ... Deres mand slog Dem?“

Damen: „Ja ... han slog mig med et skriftsprog.“

Dommeren: „Med et hvad?“

Damen: „Et skriftsprog ... De vet ... et av disse skilderier med en ramme omkring ... og 'Velsign vort hjem' i midten.“

„Ingen forstod at lage mat som min svigermor.“

„Er hun død?“

„Aa ja ... paa en reise i Afrika ... hun blev spist av kannibaler.“

„Det er da vel ikke sandt?“

„Jo ... tenk dig ... de sorte puttet hende i en gryte og begynte at koke hende ... men saa hørte de hende pludselig rope med sin sidste svake stemmekraft: „Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

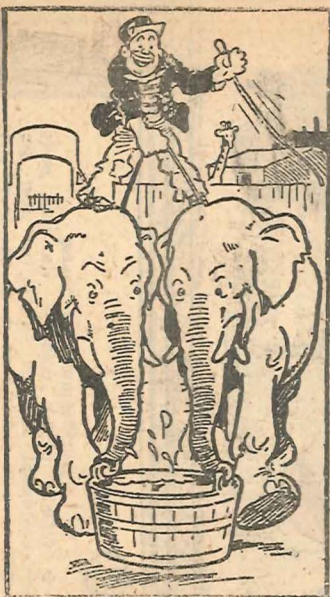
„Glem ikke salt og pepper!“

„Glem ikke salt og pepper!“

Hvorledes man slukker ildebrand og redder menneskeliv, naar man er dyrepasser og genial.

„Jeg stod netop og vasket mig,“ fortæller dyrepasseren i Zoologisk have, „da kommer en av klovnene over fra cirkus farønde og skriker: „Det er brand! Det er brand hos os! Kom over og hjælp os, ellers brænder de alle sammen inde!“

„Naa, saa galt er det vel ikke! Ta det bare med ro! sa jeg. Men nu skal jeg straks være der! Bare jeg faar skyllet saapen av! I en fart fik jeg saa fat i Lisbeth og Mary, vore to elefanter, hvorefter vi rykket ut til ildebrand.

Det var paa høie tid, vi ankom til brandstedet, for vædige flammer slog allerede ut av vinduene. Men nu tok „sprøitene“ fat — det var Lisbeths og Marys snabler. Jeg var „sprøitemester og dirigerte snablene med pisken min, og snart var ilden blit helt kvalt.

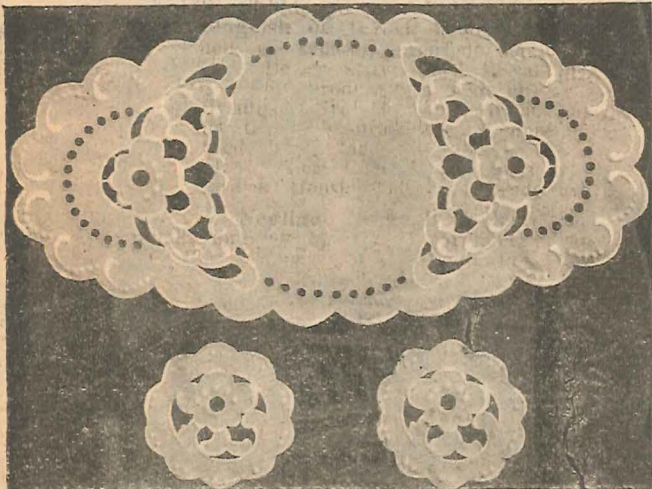

Men nu gjaldt det om at faa reddet de slakkars cirkusdamer! De ropte og skrek om hjelp, saa det kunde høres langt bort. Men nu kom de to giraffer og isbjørnen løpende og lot sig bruke som patentredningsstiger. (Se billedet.)

Paa den maaten tik vi i løpet av etpar minutter slukket ilden og reddet en del mennesker fra indebrændingens kvalfulde død — og det bare fordi man har litt omjop i hodet — og saa naturligvis et par elefanter, nogen giraffer, isbjørner etc. ved haanden!“

Nye haandarbeider.

B. 111. Toiletbordgarnityr av hvitt lerret med venetiansk, engelsk og fransk broderi. Den avlange løper er 59 cm. lang, 29 cm. bred. De smaa, runde brikker er ca. 14 cm. i diameter. Pris kr. 6.00.

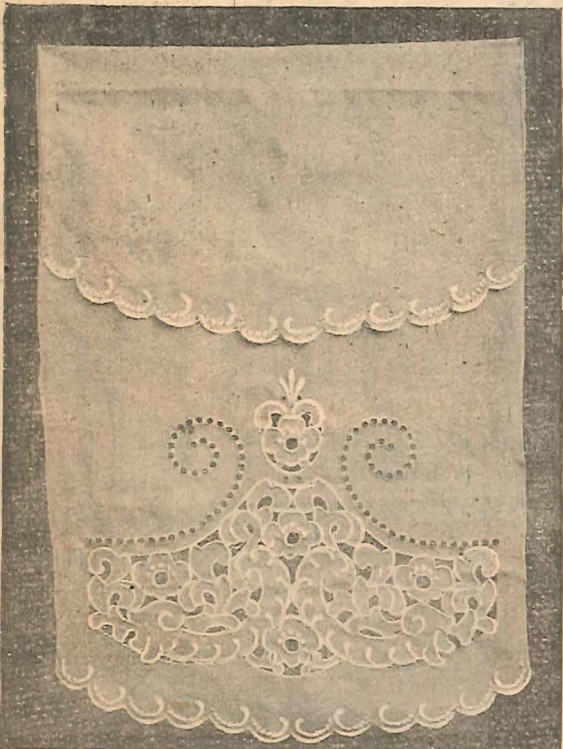
B. 123. Litet bordteppe til kurvmøbler. Dette virkningsfulde bordteppe broderes paa en pen, mellemgrøn ribs med sort og grønt garn. Roser og blader ulføres i plattom med grønt garn, de ytterste rosenblader er kantet med sort og plettene indi er sorte. Til bladaarene og alle spiraler brukes sorte kontursting. De tykke stikker og de tre smaa buer er brodert med grønt garn. Paa ytterborden er der indvendig en sort konturstingsrad, derefter en grøn og ytterst en sort og en grøn rad tætt op til hverandre. Mellemrummet utfylles

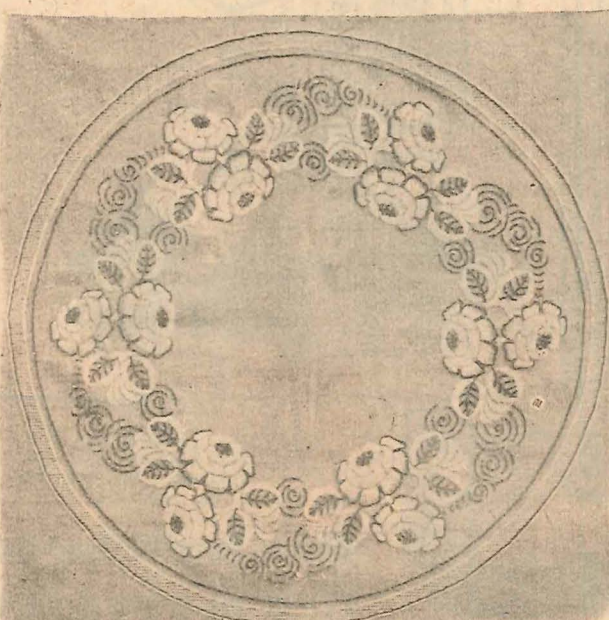
B. 109. Skiddepøse av hvitt lerret med venetiansk, engelsk og fransk broderi. Størrelse 42 cm. bred, 65 cm. lang. Pris kr. 7.25.

med lange, spredte sting. Teppet kan avklippes rundt eller beholde stoffets firkantede fasong, i saa tilfælde avsluttes det med en fald. Størrelse 90 cm. paa hver side.

Materiale: Paategnet ribs, garn, pris kr. 17.50 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling.

B. 112. Pyntehaandklæ av hvitt lerret med venetiansk, engelsk og fransk broderi. Størrelse ca. 65 cm. bred, 130 cm. lang. Pris kr. 12.80.

B. 123. Litet bordteppe til kurvmøbler. Størrelse 90 cm. paa hver side. Pris kr. 17.50

B. 109. Skiddepøse av hvitt lerret med venetiansk, engelsk og fransk broderi. Bill. B. 109—112 gjengir en samling ensartede haandarbeider til soveværelse. De er utstyrt med tilsvarende mønstre i de tre nævnte broderisorter som ulføres paa hvitt lerret. Oventil utstyres skiddepøsen med store engelske huller til gjennomtrekning av snorer. Pøsen er 42 cm. bred, 65 cm. lang.

Materiale: Paategnet lerret, garn, pris kr. 7.25 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling.

B. 110. Negligepose av hvitt lerret med venetiansk, engelsk og fransk broderi. (Svarer til B. 109—112.) Negligeposen er 34 cm. hoi, 42 cm. bred.

Materiale: Paategnet lerret, garn, pris kr. 6.80, faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling.

B. 110. Negligepose av hvitt lerret med venetiansk, engelsk og fransk broderi. Størrelse 34 cm. hoi, 42 cm. bred. Pris kr. 6.80.

B. 111. Toiletbordgarnityr av hvitt lerret med venetiansk, engelsk og fransk broderi. (Svarer til B. 109—112.) Til dette nydelige toiletgarnityr hører 3 stykker, nemlig en avlang løper og to smaa, runde brikker. Den avlange løper er 59 cm. lang, 29 cm. bred. De smaa, runde brikker er ca. 14 cm. i diameter. Materiale: Paategnet lerret, garn til et sæt (3 stykker), pris kr. 6.00 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling.

B. 112. Pyntehaandklæ av hvitt lerret med venetiansk, engelsk og fransk broderi. (Svarer til B. 109—111.) Det mønster som pynter hele soveværelsesættel er av særlig god virkning paa pyntehaandklædet. En nydelig bord avslutter begge overrader. Pyntehaandklædet er ca. 65 cm. bredt, 130 cm. langt.

Materiale: Paategnet lerret, garn, pris kr. 12.80, gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling.

Bestillingsseddel.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania, utbedes materiale til

Nr. _____ Pris _____

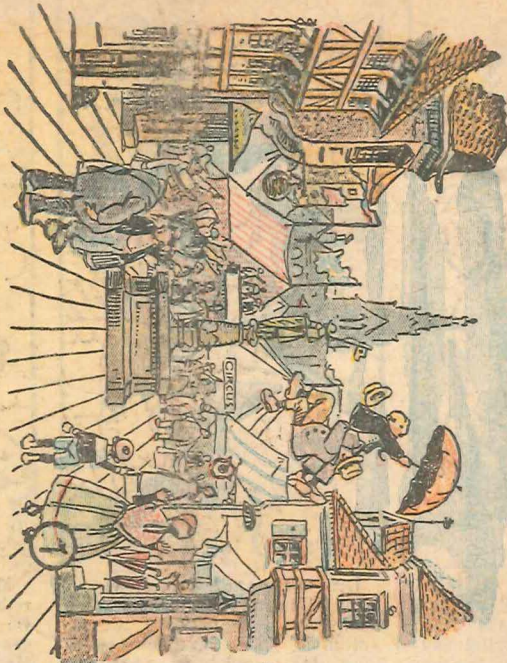
Navn _____

Adresse _____

Anden akt.

Lars og Mikkel slipper paraplyen — dumper ned i Negerland — paraplyen dumper efter — her ser født ut — iskedeltor sukker — stanger gunger man kjolben — suppegyten koker — Lars og Mikkel gysar — negrene danser krigsdans over den uventede midtlagsmat — Lars og Mikkel puttes i gryten — stumtionen er uheldelig — gryteskøyen er blitt bortø — gode raad er dyre — negerkøkken lar paraplyen bli at rote rundt med — Mikkel faar en idé — snapper paraplyen — slaar den op — igjen avsted tilveirs — farvel, negerniddagsmat!

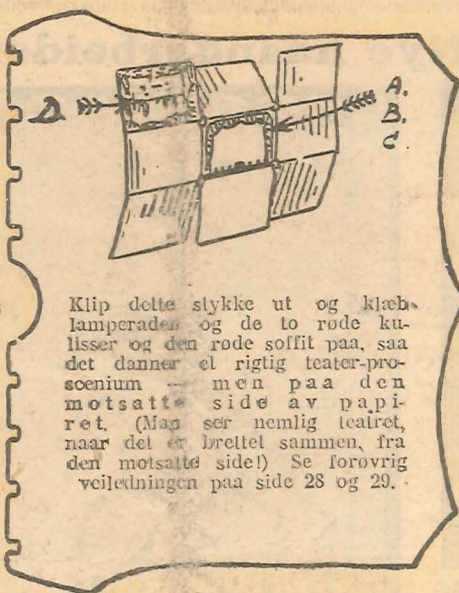
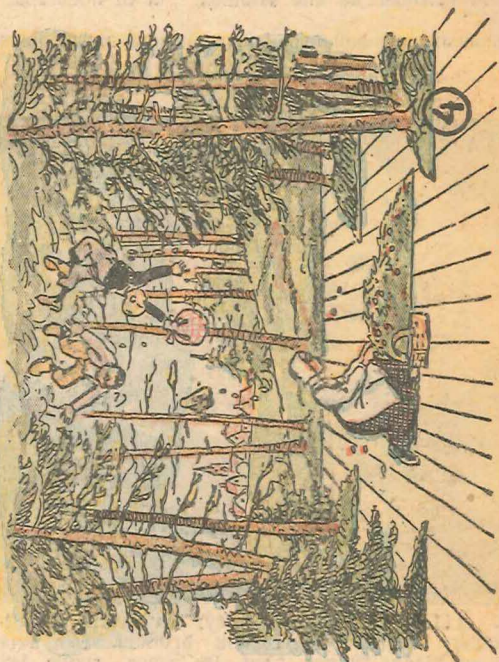
2

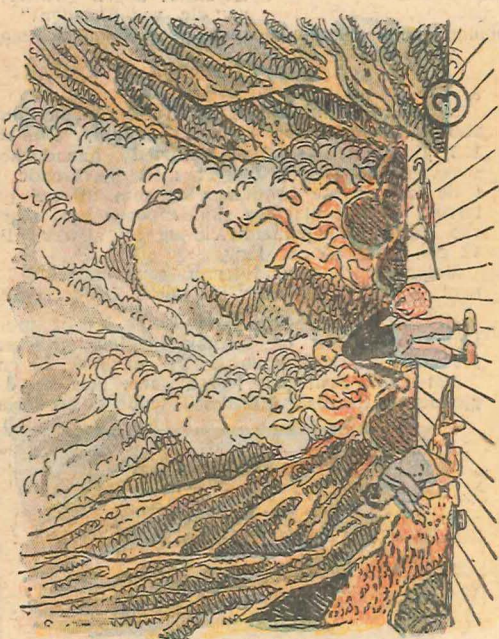
Fjerde akt.

Valker granatbær — Lars og Mikkel's mor ligger og plukker jordbær — jippen i hulten — knaken i grenene — stot og sterkt ramader — Lars og Mikkel kommer dumpende ned gjennom grenene — mor vil neppe tro slike egne øine — Lars og Mikkel har nok at gjøre med at passe paa sitt for gremend — den blote mose far mot stotet — gullet klinger i lommeerne — mor lørrer øinend — guld i masseris — fryd og glæde — stor misundelse i byen — alle paraplyer utsolgt — det er dog ikke fler som den, Lars og Mikkel kjøpte

4

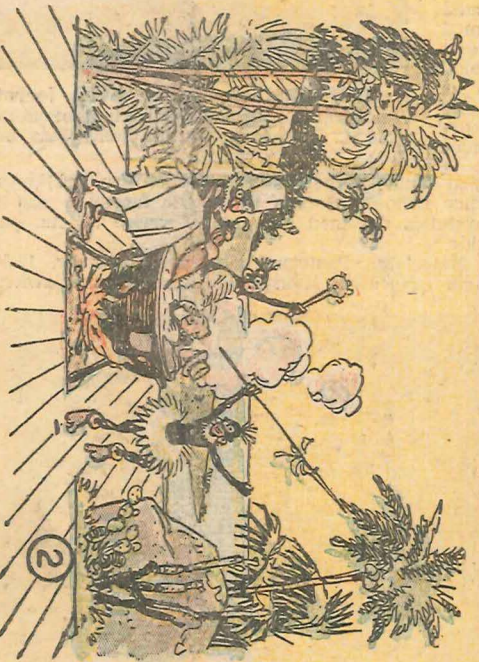
Klip dette stykke ut og klæb lamperaden og de to røde kullisser og den røde solitt paa, saa det danner et rigtig teater-scenium — men paa den motsatte side av pappet. (Map ser nemlig teatret, naar det er brettet sammen, fra den motsatte side!) Se forøvrig veiledningen paa side 28 og 29.

Paraplyen, som hadde flyvegriller. Saccato-komedio i 4 akter.

Første akt.

Det er markedag i den gamle by — trommend gaar — musikken lyder — dans paa torvet — glæde, sukkerstenger og godt humør overalt — stor handel i bodene — Lars og Mikkel kjøper sig en domstisparaply — den er slesvierre rebeisk — flyver bort med en, naar man slaar den op — det yssle Lars og Mikkel ikke — men de fikk det al vilt! — den fjoi nemlig bort med dem — for nasen av alle markedsstærne — stor opstandelse — folk vrir sine hender — skrakkeigli!

Tredje akt.

Paraplyen fremdeles rebeisk — flyver henover et ildspruende bjerg — Lars og Mikkel gir opp, da de brender fingrene — dumper ned i kratet — paraplyen efter — faa svelovn dernede — meget varmt, men fullt av guld — varmt at ta paa, men synd at la ligge — Lars og Mikkel rydder lommeene — da guldfløsten er sluttet, griper de efter paraplyen — den er brendt! — fortapt! — Grat og kænders gundselt et utbrud — Lars og Mikkel faar en ny hintreise.

3

Bak paa tekst 1 klæbes det forleppe, som findes sammen med den nærmere forklaring til lomme-teatret paa side 22.

Allers Familie-Journals lomme-teater.

Fuldstændig teater med fire sceneforandringer og et spændende 4-akts saccato-skuespil.

Utgil og trykt av A/S „Allers Familie-Journal“s trykkeri, Storgaten 49, Kristiania.